

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

— ΤΟΥ ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΥΡΥ ΑΘΩ

ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΤΗΣ

ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΡΩΜΑΙΑΣ

Μετὰ ἐπιμνημοσύνου πρὸς τοὺς Κτίτορας τῆς Μονῆς Λόγου

ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΒΑΡΛΑΑΜ ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΟΥ

ΤΥΠΟΙΣ — Ν. ΧΡΙΣΤΟΜΑΝΟΥ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

20 — ΟΔΟΣ ΦΡΑΓΚΩΝ — 20

— 1921 —

ΕΒΔΟΜΗΧΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000305180

BF
A 191

Σπουδαστήρ ο Ιστορίας Ν. Χρόνων
Τμήμα

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΑΘΩ

ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΤΗΣ

ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΡΩΜΑΙΑΣ

ετὰ ἐπιμνημοσύνου πρὸς τοὺς Κτίτορας τῆς Μονῆς Λόγου

ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΒΑΡΛΑΑΜ ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΟΥ

ΤΥΠΟΙΣ - Ν. ΧΡΙΣΤΟΜΑΝΟΥ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

20 - ΟΔΟΣ ΦΡΑΓΚΩΝ - 20

- 1921 -

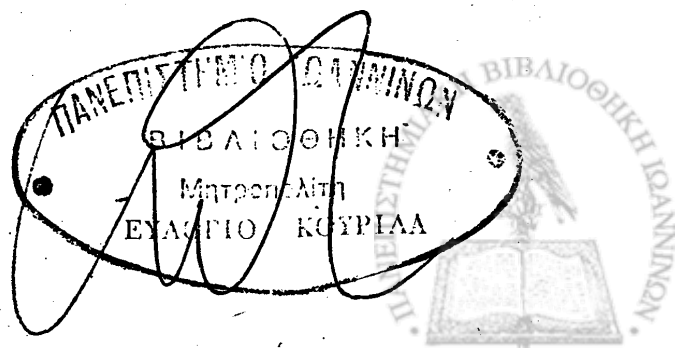
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΛΗΣΤΩΣ ΜΝΗΜΗΣ
ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΜΟΥ
ΣΥΜΕΩΝ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ
ΤΟΥ ΕΚ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΕΥΓΝΟΜΟΣΥΝΗΣ ΕΝΕΚΕΝ
Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

Τοὺς μεγίστους ἀγῶνάς σου, θεοφόρε Γρηγόριε, καὶ τὴν ὑπεράνθρωπον καρτερίαν σου, ταῖς τῶν ἐχθρῶν παρατάξεις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, κατιδὼν σοι τὴν αὐτοῦ, βασιλείαν ἠϋτρέπισεν δεῦρο λέγων σοι, ἀγαθὲ καὶ πιστὲ τοῦ ἀμπελῶνος, οἰκονόμη καὶ ἐργάτα, ἀπολαυεῖν τὸ δηνάριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν τῶν Ὁσίων καλλονὴν, καὶ μονοτρόπων κλέος, τὴν κρήνην τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν παθῶν ὀλετῆρα* ὀξύτατον συνελθόντες, ὦ φιλέορτοι, μελωδικαῖς ὑμνωδίαις τιμήσωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ τῆς ἐώας βλαστός, καὶ τῆς τοῦ Γρηγορίου φρουρός καὶ κλέος ἀναφαίρετον· χαίροις λαμπτῆρ τηλαυγέστατε, ὁ ταῖς τῶν ἔργων λάμψεσι, καταυγάζων τοὺς ἅπαντας· χαίροις ὁ τῶν νοσοῦντων ταχὺς θεραπευτής, καὶ τῆς Μονῆς σου ταύτης προστάτης ἄγρυνος. Καὶ νῦν** παμμακάρε Γρηγόριε, μὴ παύσῃ πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων καὶ τιμώντων αἰεὶ, τὴν θεῖαν σου ἑορτὴν καὶ πάνσεπτον.***

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε, τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον Τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἄγνης προῆλθεν ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

* Ἀντὶ τοῦ ἐλατῆρα ὡς ἔχει τὸ χειρόγραφον. ** Ἀντὶ τοῦ Διδὸ παμμακάρε, ὡς ἔχει τὸ χειρόγραφον.

*** Ἀντὶ τοῦ θεῖαν καὶ πάνσεπτον εἰκόνα σου.

Φῶς ἰλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν· καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν Ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσιοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφοντα τὸ Βασιλείον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν, λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πληρεῖς ῥιφήσονται χάλαζαι, ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις Ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώνιος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται· πολιά ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος, εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη, ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος, ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἀκακόν· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μὴ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΝ.

Τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Ἦχος α'.

Ενατενίσας ἀκλινῶς τῷ ὕψει τῆς γνώσεως, καὶ κατοπτεύσας ἀδήλως σοφίας τὸν βυθόν, σαῖς διδαχαῖς κόσμον κατεπλούτισας Πάτερ, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ Χριστὸν δυσώπει, Ἱεράρχα Νικόλαε.

Τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου ἰδιόμελα

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆς κοσμικῆς ἀποστάς συγχύσεως ἀορίδιμε, καὶ πᾶσαν τρυφὴν ὁμοῦ τε καὶ δόξαν μισήσας, τὴν οὐράνιον βασιλείαν ἐπεπόθησας, ἡγιασμένε Γρηγόριε, ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἁθωνος, τὴν τῶν ἀζύγων πολιτείαν ἐκλεξάμενος, τῷ κρύει καὶ καύσωνι τρυχωθεῖς, ἀγρυπνίαις τε καὶ προσευχαῖς περιφραχθεῖς, τὰς ἐνέδρας τοῦ Σατάν ἀπεκρούσω, καὶ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων κομισάμενος, σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις

ἐν οὐρανοῖς, τὴν δὲ ἐνεγκαμένην περιφρουρεῖς, τοὺς ἐν αὐτῇ πιστοὺς ἐκ παντοίων νόσων θεραπεύων, ἐνεργεῖα τοῦ θείου πνεύματος, καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου ἀνυμνούντων, τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

• Ο αὐτός.

Τὸν κλεινὸν καὶ στερρόν Γρηγόριον, τὸν ὑπὲρ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀγωνισάμενον, καὶ Μονὴν ἰδίαν ἐν τῇ τοῦ "Αθωνος ὑπωρεῖα δομησάμενον, δεῦτε, ὦ φιλέοργοι ὑμνήσωμεν λέγοντες : Χαίροις, τῶν πιστῶν ἀήττητος πρόμαχος, καὶ τῶν ἀπίστων ἐθνῶν ἀπείργων τὰς μηχανουργίας. Χαίροις, ἢ τῶν θαυμάτων ἀκένωτος πηγή, καὶ παραμυθία τῶν θλιβομένων. Χαίροις, ὁ τῶν νοσοῦντων ταχὺς θεραπευτής. Χαίροις τῆς ἐώας τὸ καύχημα, καὶ τῆς ὁμωνύμου σου Μονῆς τὸ ἀγαλλίαμα.

• Ο αὐτός.

Τῆς χάριτος τῶν θαυμάτων ἠξιωμένος, παρέχεις ἀφρόνως τὴν ῥῶσιν τοῖς ἐν ἀνάγκαις, καὶ τοὺς μετὰ πόθου ἀσπαζομένους τὴν ἀγίαν σου Σορὸν, λυτροῦσαι παντοίων ἀλγεινῶν, ἀείμνηστε Γρηγόριε. Τοὺς δὲ ἐν τῇ σεπτῇ σου μάνδρα μονάζοντας, τῶν ἀνιάτων παθῶν διαφυλάττεις ἀτρώτους, ταῖς πρὸς Θεὸν εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου.

• Ηχος πλ. α'.

Τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγῶσι σαυτόν κατακοσμήσας, τῶν ἀπ' αἰῶνος Ὁσίων Γρηγόριε, σύσκηνος γέγονας, καὶ τὴν αὐτῶν ἀμέμπτως ζηλώσας πολιτείαν, ἀπειλήσας τὸ βραβεῖον τῆς καρτερίας σου· κηρύττει γὰρ ἡ ἐώα τὰ θαύματα, καὶ ἡ Ἱερά σου Μονὴ τὰ παλαιίσματα, ἢ δὲ θεῖα λάρναξ.

τοῖς ἐν αὐτῇ προσιούσι πηγάζει ἰάματα ἀοίδιμε, διὸ καὶ ἡμῖν ὄμβρισον σήμερον ψυχικὴν σωτηρίαν, καὶ κινδύνων ἀφάρπασον, καὶ παντὸς δεινοῦ ἐλευθέρωσον, ἔχεις γὰρ ὡς ἀληθῶς τὴν παρρησίαν πρὸς Κύριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εχει μὲν ἡ μακαρία σου ψυχὴ καὶ ἄσπιλος, πανόσιε Γρηγόριε, τὴν οὐράνιον Ἱερουσαλήμ κατοικητήριον, ἧς τὰ τεῖχη ἐν ταῖς ἀχράντοις χερσὶ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἐζωγράφηται· ἔχεις δὲ καὶ τὸ πανέντιμον καὶ ἀσκητικώτατόν σου ἄντρον, σὺν τῇ θεῖα σου ταύτῃ Μονῇ ἐπὶ τῆς γῆς, ἣν ἐν ἰδρῶσι τε καὶ πόνοις ἐδομήσω, εἰς ψυχῶν καθάρσιον· ἔνθα μονάζοντες, τὰς ἐλπίδας σοι τιθέμεθα, φρούρησον ἀοίδιμε τὴν ἐπωνυμοῦσάν σοι Ποίμνην, καὶ πόθῳ σοι κροτοῦσαν ἑορτὴν, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Χριστὸν ὃν ἐθεράπευσας.

Καὶ νῦν. — Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἰς τὸν Στίχον στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. — Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Γρηγόριε ἔνδοξε ναός, τῆς Τριάδος γέγονας, καὶ τὸν Ναὸν τὸν πανάγιον, ἐν ᾧ τὸ σῶμά σου, εὐσεβῶς ἐτέθη, ποταμὸν ἀνέδειξας, ἀπείρων ἰαμάτων πανόλβιε, διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος : Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Λαβόντες τὸ λείψανον τὸ σόν, ἐκ τοῦ Ὁρους Ἁγίε, τῇ
σῇ πατρίδι ἐκόμισαν, οἱ σοὶ θεράποντες,* ἐν αὐτῇ δ' ἀ-
παύστως ἐκτελεῖ τεράστια, τῇ χάριτι Χριστοῦ Παναοίδιμε,
ὄν καθικέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην,
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Παμμάκαρ Γρηγόριε τὴν σὴν, εἰκόνα γηθόμενοι, πανευ-
λαβῶς ἀσπαζόμεθα, καὶ ἀρυόμενοι, ἰαμάτων πλήθη,
πόθῳ σε γεραίρομεν, καὶ πίστει ἐκτελοῦμεν τὴν μνήμην
σου, ἀλλ' οὖν ἰκέτευε, τὸν Θεὸν ὄν ἐθεράπευσας, ὑπὲρ
πάντων τῶν ὤδαῖς τιμώντων σε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Αγάλλεται σήμερον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, λαμπρυ-
νομένη τῇ χάριτι, καὶ πιστῶς πανηγυρίζει τῆς Μονῆς
σου τὰ συστήματα, ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῆς τιμίας εἰκόνοσ
σου, ἡγιασμένε Πάτερ Γρηγόριε, καὶ δοξάζει Χριστὸν τὸν
διὰ σοῦ παρέχοντα ἡμῖν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

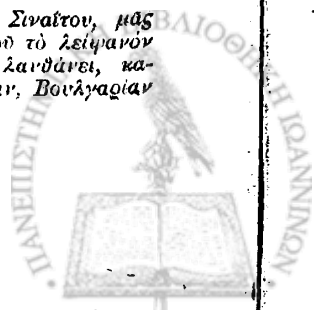
Εκ παντοίων κινδύνων, τοὺς δούλους σου φύλαττε εὐλο-
γημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α'. — Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ως Ἄγγελος ἐν βίῳ ἐγνωρίσθης Πατὴρ ἡμῶν, καὶ χάριν
ἰαμάτων ἐκομίσω αοίδιμε, θαυμάσια τελέσας φοβερά,

* Ἐπιταφία ὁ ἱμνογράφος εἰ μὲν ἐννοεῖ Γρηγόριον τὸν μαθητὴν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου, μάς
δίδει τὴν πληροφοσίαν ὅτι οὗτος ἦν Σέρβος καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του μετέφερον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ λείψανόν
τον εἰς τὴν Σερβίαν. Εἰ δ' ἐννοεῖ Γρηγόριον τὸν Σιναΐτην, τὸν καὶ πρωτόιστον κτίτορα τῆς Μονῆς λαοθάρι, κα-
θὼς τὸ τοῦ Σιναΐτου λείψανον δὲν μετεφέρθη εἰς Σερβίαν, ἀλλὰ περιορζόμενος τὴν Μακεδονίαν, Βουλγαρίαν
καὶ Σερβίαν ὁ Ὁσῖος παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Γρηγόριε παθῶν φυγαδευτά, θεραπεύεις ἐν ἀγάπῃ, σὺν ταῖς ψυχαῖς καὶ τὰ σώματα μακάριε, δόξα τῷ εὐδοκήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ σέ στεφάνωσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πιστοῖς τὰ ἰάματα.

Ἔτερον ὅμοιον τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Νικόλαον τὸν μέγιστον Ἱεράρχην, καὶ τῆς οἰκουμένης φωστῆρα τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις σὺν τούτῳ Γρηγόριον σοφόν, ἐώας τὸν ἐκλαμπρον βλαστὸν, καὶ δομήτορχ τὸν θεῖον Μονῆς ἡμῶν, βοῶντες αὐτοῖς ἐν πίστει, ῥύεσθε πάσης βλάβης καὶ δεινῶν, ποιμνὴν ὑμᾶς γεραίρουσαν, ὑπὲρ ταύτης ἰλεούμενοι τὸν εὐδιάλλακτον.

Ἔτερον. Ἦχος β'. — Ταχύ προκατάλαβε

Νικόλαον ἄσμασι, τὸν Ἱεράρχην Χριστοῦ, σοφόν τε Γρηγόριον, τοὺς πολιούχους ἡμῶν, τιμήσωμεν κράζοντες, πάρεστε θεῖον ζευγος, τὴν γεραίρουσαν Ποίμνην, ταύτην ὑμᾶς ἀπαύστως, ἐπηρείας παντοίας, ταῖς θεαῖαις ὑμῶν πρεσβείαις ἀπολυτρούμενοι.

Ἔτερον. Ἦχος α'. — Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Γρηγόριον ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν πάντες ἐώας τὸν βλαστὸν καὶ ὀσίων τὸ κλέος, Μονῆς τῆς δε δομήτορα, καὶ ἀπόρθητον ἔρεισμα, πίστει κράζοντες, μὴ διαλείπης παντοίων δεινῶν Ὅσιε, καθικετεύειν ἀπαύστως, τὴν ποιμνὴν σου σώζεσθαι.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου τὸ χαῖρε . . .

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὸν ἑξάψαλμον, τὸ Θεὸς Κύριος, μετὰ τὴν πρώτην στιχολογίαν

Κάθισμα. Ἦχος α΄. — Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αστράπτεις ἐν τῇ γῇ, τῶν θαυμάτων ἀκτίσι, Νικόλαε σοφέ, καὶ κινεῖς πᾶσαν γλῶσσαν, εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν, τοῦ ἐν γῇ σε δοξάσαντος· ὃν ικέτευε, πάσης ἀνάγκης ῥυσθῆναι, τοὺς τὴν μνήμην σου, πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντας, πατέρων ἐκλόγιον.

Δόξα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ὅμοιον.

Εκ βρέφους τῷ Θεῷ, κολληθεὶς θεοφόρε, τοῦ Πνεύματος σεπτὸν καταγώγιον ὦφθης, καὶ τὰ πονηρότατα καθυπέταξας πνεύματα, ἐνασκήσας δέ, ἐν τῷ τοῦ Ἁθωνος ὄρει, χάριν εἴληφας, παρὰ Θεοῦ θεοφόρε, φρουρεῖν τοὺς τιμῶντάς σε.

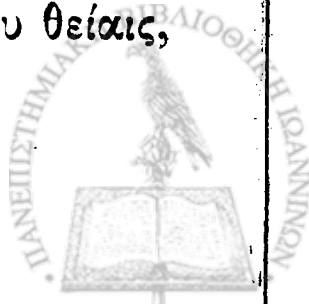
Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὅμοιον.

Ανύμφευτε Ἄγνη, Θεοτόκε Μαρία, ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντα λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σώσον, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Μετά τὴν β΄. στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. — Ταχὺ προκατέλαβε.

Προστάτης θερμότητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἐδείχθης Νικόλαε, τὰ τῶν αἱρέσεων, διδάγματα ἄθεα, λύων σῆ παρρησία, καὶ κανῶν ἀνεδείχθης, πᾶσιν ὀρθοδοξίας, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύων, τῶν ἐφεπομένων σου θείαις, διδασκαλίαις καὶ εἰσηγήσεσι.

Δόξα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ὅμοιον.

Οσίως διήγυσας τὴν πολιτείαν τὴν σὴν, βραβεῖον τὰ θαύματα παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐδέξω Γρηγόριε, ὅθεν σὲ συνελθόντες κατὰ χρέος τιμῶμεν, πόθῳ τὴν σὴν Εἰκόνα, καὶ χαρᾷ προσκυνούντες, πλουσίως ἡμῖν πηγάζουσαν χάριν καὶ ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὅμοιον.

Αγνή παναμώμητε καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ μόνη τὸν ἄχρονον, Υἱὸν καὶ Λόγον Θεοῦ, ἐν χρόνῳ κυήσασα, τοῦτον σὺν τοῖς Ἁγίοις καὶ σεπτοῖς Πατριάρχαις, Μάρτυσι καὶ Ὁσίοις, καὶ Προφήταις δυσώπει δωρήσασθαι ἡμῖν, ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον κάθισμα. Ἦχος γ'. — Τὴν ὠραιότητα.

Ταῖς θεαῖς χάριτι, σὲ κατελάμπρυνε, Πνεῦμα τὸ Ἅγιον πᾶτερ Γρηγόριε, Θεῷ λατρεύσαντα πιστῶς, ὁσίως τε καὶ δικαίως, ὅθεν σὲ καὶ θαύμασι θαυμάσιω κατεκόσμησεν νόσους οὖν ἐκάστοτε, θεραπεύεις τῶν πίστει σου τῇ θεῖα προσιόντων εἰκόني, καὶ ἐν ὧδαίς σε τιμώντων.

Δόξα τὸ αὐτό, καὶ νῦν Θεοτοκίον ὅμοιον.

Θεομακάριστε Μήτηρ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενοῦσαν μου ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι πολλοῖς, ἐν πταίσμασι Θεοτόκε. Ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι, στεναγμῷ τῆς καρδίας μου, δέξαι με πανάχραντε, τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ κραυγάζω σοι, χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον, ἤχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχος : Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ, περι πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Τὸ Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον Ὁσιακὸν τοῦ Ἁγίου Σάββα, ὁ Ν'. Ψαλμός.

Δόξα : Ταῖς τοῦ σου Ὁσίου. — Καὶ νῦν : Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἰδιόμελον ἤχος πλ. β'.

Θεῖα χάρις ἐκκέχυται πρὸ τῆς θήκης τῶν λειψάνων σου, ἡγιασμένε Πάτερ Γρηγόριε, διό καὶ εἰς ὄσμην μύρου τῶν θαυμάτων σου, πᾶσα ἡ Ἐὐα συρρέει, τὴν ἰασιν τῶν νοσημάτων ἀρπύζοντι· ἀλλὰ πάτερ Ὁσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὅπως ἴλεως γενήσεται ἡμῖν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, παρὰ τοῦ Ἱερέως. Καὶ οἱ κανόνες, τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ς'. τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς δ'. καὶ τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου εἰς δ'.

Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου, ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης, οὗ ἡ ἀκροστιχίς : Θρήνων ἐμῶν δέχοιο, τὸν πρῶτον Κόρη, καὶ

Ἔδῃ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἱρμός δὲς.

Σοῦ ἡ τροπικιοῦχος δεξιὰ, θεοπρεπῶς ἐν ἰσχύϊ δεδόξασται, αὕτη καὶ ἀθάνατε, ὡς πανσθενῆς ὑπεναντίοις ἔθραυσε, ταῖς Ἰσραηλίταις, ὁδὸν βυθοῦ καινουργήσασα.

Θρήνων ἀπαρχὰς δεῦρο ψυχῇ, τῇ Θεοτόκῳ προσοίσομεν σήμερον· αὕτη γὰρ ἐρρύσατο, τῆς τοῦ Ἀδὰμ κατάραις τὸ ἀνθρώπινον, καὶ τὴν εὐλογίαν, καὶ χαρμονὴν ἐδωρήσατο.

Ρεῖθροις Ἰορδάνου τὰ ἐμά, περισθεθέντα οὐδόλως ἰσχύσουσι, δάκρυα ἐκνίψασθαι, τὸν τῶν ἐμῶν ἀμαρτημάτων βόρβορον· ἀλλὰ σὺ Παρθένε, τῷ σῷ ἐλέει με κάθαρον.

Ηλιον γεννήσασα Χριστόν, δικαιοσύνης Παρθένε τὸν ἄ-
δυτον, φώτισόν μου δέομαι, τὰ τῆς ψυχῆς ἡμαυρωμένα
ᾄματα, ἡδονῶν ἀγλύϊ, καὶ ἀμαρτίας παχύτητι.

Νόμους τοῦ Δεσπότης παραβάς, πᾶσαν ιδέαν κακίας ἐ-
τέλεσα· καὶ νῦν ἐπιστρέφοντα, μὴ με παρίδῃς τὸν ἀ-
χρεῖον δούλόν σου, Δέσποινα Μαρία, ἀλλὰ οἰκτείρασα
σῶσόν με.

Ἄλλος Κανὼν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, οὗ ἀκροστιχίς κατ' ἀλφάβητον
χωρὶς τῶν Θεοτοκίων.

Ἦχος ὁ αὐτός. — Χριστὸς γεννᾶται.

Απὸρῳ γλώττη καὶ χεῖλεσιν, ἐγκώμιον βραχὺ καὶ πα-
ράκλησιν, προσάξει τῇ σῇ Νικόλαε, ἤκω θεομιμήτῳ
ὑπεροχῇ· ἀλλ' ὡς πλουτοδότης, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἴ-
λεων δίδου μοι.

Βροτὸς ὑπάρχων οὐράνιος, Ἰσάγγελος ἐν γῆ πεφανέρω-
σαι, γῆρῶν ἀντιλήπτωρ μέγιστος, καὶ καταπονουμένων
ἐκδικητής, πάντων θλιβομένων, ἐν κινδύνοις βοηθός, πάτερ
Νικόλαε.

Γνωρίζει πᾶσα ὑφήλιος, Νικόλαε Τρισμάκαρ τὰ θαύματα,
τῶν σῶν ἀρετῶν τὸ πέλαγος, πένητες τὸν προστάτην,
καὶ ὄρφανοί, χῆραι τὸν τροφέα, καὶ τυφλοὶ τὸν ὁδηγόν,
πάντες τὸν πρόμαχον.

Θεοτοκίον.

Ασπύρως Λόγον συνείληφας, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος Πα-
νάχραντε, καὶ τοῦτον σαρκὶ γεγέννηκας, μείνασα μετὰ
τόκον ὡσπερ τὸ πρὶν, τοῦτον ὡς Υἱόν σου, καὶ Θεὸν ὑπὲρ
ἡμῶν ἀεὶ ἰκέτευε.

Ἄλλος Κανὼν τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου.

Ἦχος πλ. δ'. — Ἀρματηλάτην Φραῶ.

Ορθοδοξίας ἀληθοῦς ὑπόθεσις, ἐστὶν ἡ μνήμη σου, θαυ-
ματουργέ Πάτερ, Ὁσίε Γρηγόριε, τοῖς συνελθοῦσιν ἁ-
πασιν καθαραῖς ταῖς καρδίαις, ὑμνήσαι ταύτης τὸν αἴτιον
καὶ τὸν ὑπερθαύμαστον βίον σου.

Απὸ χειλέων ῥυπαρῶν τὴν αἴνεσιν, τολμήσας ἄδω σοι,
τῷ περὶ σέ πόθῳ κάτοχος γενόμενος, καὶ τῇ ὁμωνυμίᾳ
σου, ἀλλὰ σύγγνωθι πάτερ, καὶ δός μοι λόγον καὶ σύνε-
σιν, τοῦ προσένεγκεῖν σοι τὸν ἔπαινον.

Μὴ ἐνεγκῶν τὴν τῶν βαρβάρων ἔφοδον, θεῖε Γρηγόριε,
τὴν ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει τῷ τοῦ Ἁθωνος, ἀζύγων τῷ
συστήματι, τῷ ἐχθρῷ ἐνεχθεῖσαν, θεῖα προνοία γεγένησαι
τούτου μετανάστης μακάριε.*

Θεοτοκίον.

Δεδουλωμένος ἡδονῶν τοῖς πάθεσι, σέ ἱκετεύω Ἁγνή,
ὡς Θεοῦ Μητέρα, δοῦναι μοι τὴν ἄφεσιν, τῶν πονηρῶν
μου πράξεων, καὶ βελῶν τοῦ Βελίαρ, τῶν καθ' ἐκάστην
βαλλόντων με, λύτρωσιν κομίσασθαι Δέσποινα.

Καταβασία. — Χριστὸς γεννᾶται δοξάζατε.

Ἦρδὴ γ'. Ὁ Εἰρμὸς δὶς.

Ομόνος εἰδῶς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν ἀσθένειαν,
καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος, περιζωσόν με ἐξ
ὑψους δύναμιν, τοῦ βῶαν σοι ἅγιος ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς
ἀφράστου σου δόξης φιλόανθρωπε.

* Ἐνταῦθα ὁ ἡμνογράφος ἐπινοεῖ τὸν πρόωστον κήτορα Ἁγ. Γρηγόριον τὸν Συναίτην, ὁστις κατὰ τὸν ἐν
πλάτῃ βίον αὐτοῦ, ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῶν βαρβάρων Ἀγαρημῶν εἰς τὸ Ὄρος, ἐξῆλθεν αὐτοῦ, ἀναχωρήσας ἐκ
τῆς τοπικῆς Χρῆντελι τῆς ἐχρισκομένης πλησίον τῆς Μονῆς τοῦ Σίμωνος.

Ως πάλαι τὴν Εὐαν εὐρηκῶς, ὁ ὄφις μὲ ἠπάτησε, καὶ ἠδονῆς τῇ γεύσει ἐξέβαλε τοῦ Παραδείσου τῆς θείας γνώσεως, ἢ Χριστὸν κυήσασα, τὸν Ἀδὰμ τὸν δεύτερον, πρὸς ζωὴν ἐπανάγαγε Δέσποινα.

Νοσήσας τοῦ Κάιν δυστυχῶς, Παρθένε τὴν ἀπόνοιαν, ὡς ἀδελφὸν τὸν νοῦν μου ἀπέκτεινα, φιληδονίας ξίφει χρησάμενος, καὶ φθονήσας κάκιστα, τούτου τὴν ἀνάβασιν, ἀλλὰ σὺ ὡς φιλόανθρωπος σῶσόν με.

Εθρήνησε πάλαι ὁ Ἀδὰμ, Ἐδὲμ ἀποικιζόμενος, τοῦ Χερουβιμ τὴν εἰσοδὸν φράττοντος, πεσὼν ἐγὼ δὲ τῆς θείας γνώσεως, θρηγῶν ἱκετεύω σε, σὺν Ἀγίοις πρέσβευε, Θεομητορ παθῶν λυτρωθῆναί με.

Μελέτη θανάτου ὦ ψυχὴ, ἀθλία προηγείσθω σου, ἐν ταῖς τοῦ βίου πράξεσι πάντοτε, καὶ θρηγὸν λάβε, καὶ πένθος σύστησον, ἔχουσα μεσίτριαν, τὴν Ἀγνήν καὶ Ἀμωμον, πρὸς Χριστὸν τὸν ἐκ ταύτης βλαστήσαντα.

Τοῦ Ἁγίου Νικολάου — Τῷ πρὸ τῶν αἰῶνων

Δέλτον ἐν καρδίᾳ, κεκτημένος πολλῶν ἀρετῶν, ἐγγεγραμμένην ἀθανάτῳ, καὶ ἀχράντῳ δακτύλῳ, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ Νικόλαε, ὑπὲρ κηρίον καὶ μέλι γλυκύ, στάζουσιν οἱ λόγοι σου.

Εδειξεν ἡ χάρις, ἐπὶ σέ παραδόξως τὰ θαύματα, ἢ γὰρ παιδρὰ σου πολιτεία, ὦ Νικόλαε ὄντως, χρυσοῦ παντὸς τηλαυγέστερον, ὑπεραστράπτει καὶ λάμπει ψυχαῖς, αἴγλη θείου πνεύματος.

Ζῆς καὶ μετὰ πότμον, ἐν ὀνείροις σαφῶς ὄπτανόμενος, καὶ Νεανίας ἐκ θανάτου, παραδόξως λυτροῦσαι, βοῶν ἐμφανῶς τῷ Ἄνακτι· μὴ ἀδικήσης τοὺς ἄνδρας, ἐπεὶ φθόνῳ διεβλήθησαν.

Θεοτοκίον.

Νέμοις Θεοτόκε, σωτηρίας ἐλπίδα τοῖς δούλοις σου καὶ ἐν ἀνάγκαις καὶ κινδύνοις, ταχυδρόμοις πρεσβείαις, φρουρεῖν βοηθεῖν παράστηθι. Σὺ γὰρ τὸ κλέος ἡμῶν τῶν πιστῶν πέλεις θεονύμφευτε.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. — Οὐρανίας ἀψίδος.

Τὸν Ἥλιον ζηλώσας, καὶ Μωϋσῆν Ὅσιε, μῆκος ἡμερῶν ὡς ἐκείνοι, νηστείαν ἤνυσας, ἄρτον οὐράνιον, θεωριῶν οὐρανίων, ἐντροφῶν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ Πνεύματος.

Ιερῶν ἐξ ἀδύτων, ὡς φωταυγῆς ἥλιος, ὠφθης θεοφόρε τὴν δε Μονὴν σου δειμάμενος, ἐν τῇ τοῦ Ἄθωνος, εὐρυσθενεῖ ὑπωρεῖα, ἣν περ καὶ κατέλιπες, σοῖς τέκνοις Ὅσιε.

Δόξα.

Ανυμνοῦμέν σε πόθῳ, διὰ παντός Ὅσιε πᾶσα ἡ πληθὺς, τῆς τοῦ Γρηγορίου Θεομακάριστε, καὶ ἐκβοῶμέν σοι ῥῦσαι τὴν ποιμνὴν σου ταύτην, ἐκ τῶν ὀρωμένων τε καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Καὶ νῦν.

Ιερέων τὸ κλέος, τῶν μοναστῶν καύχημα, καὶ τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ Ὀσίων στάθμη Γρηγόριε, ἡμῶν δὲ τῶν σῶν ἱκετῶν, ἀκαταμάχητον τεῖχος, δυσμενῶν τὰς φάλαγγας ἀποκρουόμενος.

Καταβασία. — Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Τὸ Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου

Ἦχος γ'. — Ἡ Παρθένος σήμερον.

Εν τοῖς Μύροις Ἁγίε, Ἱερουργός ἀνεδείχθης, τοῦ Χριστοῦ γὰρ Ὅσιε, τὸ Εὐαγγέλιον πληρώσας· ἔθηκας τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ λαοῦ σου, ἔσωσας τοὺς ἀθώους ἐκ τοῦ θανάτου, διὰ τοῦτο ἠγιάσθης, ὡς μέγας μύστης θεοῦ τῆς χάριτος.

Κάθισμα τοῦ αὐτοῦ. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ταχὺ προκατάλαβε, Πάτερ Νικόλαε, καὶ σῶσον τοὺς δούλους σου, ἐπερχομένων ἡμῖν, κινδύνων καὶ θλίψεων, ἔχεις γὰρ πρὸς τὸν Κτίστην, καὶ Θεὸν παρρησίαν, πάρεσο οὖν ἐν τάχει, τοῖς πιστῶς σε καλοῦσι, τὴν σὴν νῦν προστασίαν καὶ σκέπην δωρούμενος.

Δόξα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ὅμοιον.

Επέστη φιλέορτοι, λαμπρὰ πανήγυρις, ἡ μνήμη ἡ ἔνδοξος, τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς, εὐφραίνουσα τὰ σύμπαντα, λάμπουσα ταῖς ἀκτίσι, καὶ θαυμάτων τῷ πλήθει, φέρουσα τοῖς ποθοῦσι, τὴν ἀένναον χάριν, ψυχῆς τε τὴν σωτηρίαν, καὶ βίον ἀμεμπτον.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον ὁμοιον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Ἰῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάμωμε, λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, σύντριψον μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων Πάνχυγε κατὰ τῶν δούλων σου.

Ψαλμὸς δ'. Ὁ Εἰρμὸς δὶς.

Ορος σὲ τῇ χάριτι, τῇ θεῖα κατάσκιον, προβλεπτικοῖς ὁ Ἀββακούμ, κατανοήσας ὀφθαλμοῖς, ἐκ σοῦ ἐξελεύσασθαι, τοῦ Ἰσραὴλ προανεφώνει τὸν Ἅγιον, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ω τῶν σῶν θαυμάτων ἀπειρόγαμε Δέσποινα! ὅτι μεσίτρια βροτῶν, ἀμαρτωλῶν πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα γεγένησαι, διὸ καὶ ἐμὲ ὑπὲρ βροτοῦς ἀμαρτήσαντα καταλλαγῆναι αὐτῷ ἐκδυσώπησον.

Νέκρωσον Παρθένε τῆς σαρκός μου τὸ φρόνημα, καὶ τῶν παθῶν τὰς προσβολὰς καὶ τῶν δαιμόνων τὰς βουλάς, ἀπράκτους ἀπέργασαι, καὶ τῆς ζωῆς τρίβους βαίνειν με ὀδήγησον, ἢ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων κυήσασα.

Δάκρυσι καθάραι μολυσμοὺς τῆς καρδίας μου, ταῖς προστασίαις τῶν σεπτῶν Ἀγγέλων ποιήσον Ἄγνη, ψυχῆς τε τὴν ζόφωσιν, καὶ τοῦ νοῦς τὰς ἐκτροπὰς ἀνακάλεσαι, καὶ ἀπαθείας πρὸς τρίβον ὀδήγησον.

Εννοϊαν αἰσχίστοις λογισμοῖς κατεμόλυνα, καὶ τὴν ψυχὴν ταῖς ἡδοναῖς, τοὺς ἐπὶ Νῶε ὑπερβάς αἰσχροῖς ἀτοπήμασι· διὸ βοῶ θεοκυῆτορ με οἴκτειρον, κατακλυσμοῦ νοητοῦ διασώζουσα.

Τοῦ Ἁγίου Νικολάου. — Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίξης Ἰεσσαί.

Η κλησίς σου μόνη ἀληθῶς, ἐν πάσαις τῶν ἐθνῶν βουλαῖς, προσκαλουμένη θᾶπτον ῥύεται, τοὺς κράζοντάς σοι θερμῶς, Ἱερέ Νικόλαε, ὡς πρὶν στρατηλάτας ἐλυτρώσω, διάσωσον καὶ ἡμᾶς, ἐκ πάσης δεινῆς περιστάσεως.

Θρόνῳ παριστάμενος Θεοῦ, πρεσβεύειν ἐκτενῶς σοφέ, μὴ διαλείπης, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, τῶν σῶν πιστῶν ἱκετῶν, θαυμαστὲ Νικόλαε. ἵνα τοῦ πυρὸς τοῦ αἰωνίου ῥυσθῶμεν καὶ ἐξ ἔθνων, γλώσσης πονηρᾶς καὶ κακώσεως.

Γάματα βρύεις πανταχοῦ, τοῖς πίστει σοι προστρέχουσι, καὶ ἐκ δεσμῶν λυτροῦσαι ἅπαντας. Διὸ τὴν λύπην ἡμῶν, εἰς χαρὰν μετάβαλε, ταῖς σαῖς εὐπροσδέκτοις ἱκεσίαις, Νικόλαε φαινέ, θραύων τὴν ὄφρυν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὺ ὄντως ἐπέκεινα βρότων, Ἀγγέλων τε ὑπέρτιμος, Θεογεννήτωρ Κόρη πέφνηας, τῶν πάντων γὰρ Ποιητὴν, ἐν γαστρὶ συνείληφας, σάρκα ὑλικὴν ἡμφιεσμένον, τεκοῦσα δίχα σπορᾶς ὦ! καινοπρεποῦς θεωρήματος.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. — Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε.

Ολον σαυτόν, νεύμασιν ἐμπαρεχόμενος, τοῦ Δεσπότη, Ὅσιε Γρηγόριε, τῶν ἀρετῶν ἠρθης ἐμφανῶς, πρὸς ὑψηλοτάτην, καὶ θείαν ὄντως ἀκρόρειαν, κάκειθεν ἰαμάτων, ποταμοῦς ἀναβλύζεις, τοῖς τὴν μνήμην σου πόθῳ γεραίρουσι.

Μένειν ἐντὸς ἡκιστα κόσμου ὑπέμεινας, ὄντως Πάτερ ἔχων ὀδηγοῦσάν σε, τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν Χριστόν, ἐν δὲ τοῖς ἀβάτοις τοῦ Ἄθω ἐνδίκαιτώμενος, σπηλαίοις* θεομάκαρ, ἀδεῶς πάντα φέρων, καὶ μελλόντων ἐλπίσι γηθόμενος.

Οκτατὰ σοῦ στρατὸς ποτὲ θρασυνόμενος, τῶν βαρβάρων, γέγονεν ὁ δαίλαιος ἔργον βυθῶν συναπολεσθεῖς, σὲ γὰρ

* Ἀντὶ τοῦ ὄρεσι κατὰ τὸ χειρόγραφον.

ἀοράτως, ἡ θεία χάρις διέσκεπεν, ἡμῶν προνοουμένη, διὰ
σοῦ σωζομένων, τῶν τιμώντων σέ μάκρῃ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Νόμοι ἐν σοὶ κεκαινοτόμηνται φύσεως, ὑπὲρ φύσιν Λό-
γον γὰρ ἐκύησας, διὸ σέ πίστει ἐκδυσωπῶ, ὑπὲρ τὴν
φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην πανάμωμε, πολλὰ ἡμαρτηκότα, καὶ
Θεοῦ μακρυνθέντα, ἐπιστρέφοντα δέξαι καὶ σῶσόν με.

Καταβασία. — Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσαί.
Ἐρδὴ ε'. Ὁ Εἰρημὸς δὶς.

Ο φωτίσας τῇ ἐλλάμψει τῆς σῆς παρουσίας Χριστέ, καὶ
φαιδρόνας τῷ Σταυρῷ σου τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, τὰς
καρδίας φωτίσον φωτί, τῆς σῆς θεογνωσίας, τῶν Ὁρθοδό-
ξως ὑμνούντων σε.

Χαλεπῆς με ἐκ φλογός τῆς γεέννης ἐξάρπασον, ἡ τεκοῦσα
τῆς θεότητος πῦρ τὸ ἀπρόσιτον, καθ' ἡμᾶς γενόμενον,
θεανδρική τῇ ὑποστάσει, Θεοκυῆτορ Πανάμωμε.

Οὐ προῦμαι τὰς μελλούσας κολάσεις ὁ ἄθλιος, οὐ τὸ
σκότος, οὐ βρυγμὸν τῶν ὀδόντων καὶ σκώληκα· οὐ τὸ
πῦρ τὸ ἄσβεστον. Διὸ αἰτοῦμαι σε Παρθένε, τούτων με
πάντων ἐκλύτρωσαι.

Ιασαί μοι τῆς ψυχῆς τὰ ἀλγήματα Πάνχγνε, ἡ τεκοῦσα
τὸν τὰς νόσους ἡμῶν ἰασάμενον, τοῖς αὐτοῦ παθήμασι,
τοῖς σωτηρίοις καὶ πᾶνσέπτοις, ἵνα πιστῶς μεγαλύνω σε.

Οὐχ ὡς Λάμεχ νεανίσκον καὶ ἄνδρα ἀπέκτεινα, θεομη-
τορ ἀλλὰ νοῦν καὶ τὸν λόγον τοῖς πταίσμασι, μὴ οὖν ἡ
ἐκδίκησις, ταμιευθήτω μου τῇ κρίσει, ἀλλὰ ἐνταῦθα με
κάθαρον.

Τοῦ Ἁγίου Νικολάου. — Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Κηρύττει σου Πάτερ τὰ θαύματα νῦν, ἡ Μυρέων μεγίστη μητρόπολις, Λυκίων Ἐπαρχία τε, καὶ πᾶσα στρατιά, τὰς σὰς τερατουργίας, δι' ὧν πάντας ἐκ πόνων, θλιβερῶν ἐλυτρώσω, ἀξιοθαύμαστε Νικόλαε.

Λιμὴν τῶν χηρῶν, καὶ πατὴρ ὀρφανῶν, βοηθὸς τῶν ἐν θλίψει πανάριστος, πενθούντων καταφύγιον, ποιμὴν καὶ ὁδηγὸς, πάντων τῶν πλανωμένων Νικόλαε ὑπάρχων, καὶ ἡμᾶς ἐκ κινδύνων, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἀπολύτρωσαι.

Μετέστης ἐκ γῆς, πρὸς αὐλοὺς σκηνάς, ἐνθα βλέπεις τὸ ἄφραστον κάλλος Χριστοῦ, ἀγγέλων τοῖς στρατεύμασιν, ἐφάμιλλος δειχθεῖς, διὸ σὺν Ἀποστόλοις, καὶ Μάρτυσι χορευῶν, ἐκτενῶς τῷ Σωτῆρι, Πάτερ Νικόλαε ἰκέτευε.

Θεοτοκίον.

Η σωτήριος σκέπη, καὶ πάντων χαρά, ἡ προφθάνουσα τάχος καὶ σώζουσα, οἰκτερίσον καὶ νῦν ἡμᾶς, βοῶμέν σοι Ἁγνή, τοὺς σέ προσκαλουμένους, αἰεὶ ἐν περιστάσει, προστασίαν γὰρ ἄλλην, μετὰ Θεὸν ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. — Ἴνα τί με ἀπόσω.

Τὴν θαυμάτων πλουτοῦσαν, χάριν ἀνεξάντλητον, σορόν σου Ὅσιε, ἐν τῇ σῇ πατρίδι μετοικίζεις Ἱερὲ Γρηγόριε, ἧς τῇ πανηγύρει, ἐπικροτεῖ πιστῶν τὰ πλήθη, χαρισμάτων ἐνθέων πληρούμενα.

Μὴ παρίδης με Πάτερ, πίστει σοι προστρέχοντα, τὸν σοὶ ὁμώνυμον, γλῶσσαν γὰρ δολίαν, κατ' ἐμοῦ οἱ μισοῦν-

τες ἐκίνησαν, πολεμοῦντες μάτην, τοῦ δυσφημῆσαι σὸν ἰκέτην, ἐξ ὧν πρόφθασον, ῥῦσαί με τάχιον,

Εν νυκτὶ καὶ ἡμέρα, σέ ἐπικαλοῦμαι, τὸν μέγαν προστάτην μου, ἐν παντί με τόπω, καὶ καιρῷ διατήρησον Ἄγιε, ἀπὸ πάσης βλάβης, καὶ ἐπηρείας τῶν φθονούντων, τὸν εἰς σέ τὴν ἐλπίδα μου θέμενον.

Θεοτοκίον.

Ικεσίαν Παρθένε, κατ' ἀξίαν σοι νέμειν, Ἄγνη οὐ δύναμι, ἄνωτέρα οὔση, Χερουβίμ τε καὶ πάσης τῆς κτίσεως, διὸ σὺν Γρηγορίῳ, τὸν Υἱόν σου δυσώπει, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν προσφύγων σου.

Καταδασία. — Θεὸς ὧν εἰρήνης.

ᾠδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός, δὶς.

Εκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ ῥυόμενος, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, σῶσον τὸν λαόν σου Θεὸς ἡμῶν, σὺ γὰρ ἰσχύς των ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Τὸ σῶμα κτεμόλυνα ταῖς πράξεσι, τὸν νοῦν ταῖς ἐνθυμήσεσι τὰς αἰσθήσεις τῇ ἀφῆ τῶν ἡδονῶν, τούτων μοι τὴν ἴασιν χορήγησον, τοῖς σταλαγμοῖς ἐμῶν δακρῶν, καμπτομένη θεοχαρίτωτε.

Χρόνος τῆς ζωῆς μου δεδαπάνηται ἐν ὑπνῷ καὶ ἀνέσει, καὶ τρυφῇ καὶ ῥεμβασμοῖς τῶν λογισμῶν, νῦν οὖν κἂν ἐν γῆρα με σωφρόνισιν Μητέρα Θεοῦ, καὶ πρὸς μετάνοιαν χειραγώγησον.

Νσήσας τῶν πρὸ νῦν σου τὴν ἀπόνοιαν, ἀφρόνως ἐπεχει-

ρησα, ὡς πύργωμα τὰς πράξεις τὰς αἰσχράς, ἄλλην ἐπὶ ἄλλῃ συναρμόσασθαι, σὺ οὖν Ἄγνη τῷ θείῳ με συνέτισον Πνεύματι.

Παγίδα μοι κεκρύφασι Πανύμνητε, οἱ ὄντως ὑπερήφανοι, καὶ σχοινίοις τῶν ἐμῶν ἀμαρτιῶν, βρόχους τοῖς ποσὶ μου διετείναντο, οὗς Ἀγαθή, ὡς ἀραχνίους μίτους διάλυσον.

Τοῦ Ἁγίου Νικολάου—Σπλάγχνων Ἰωνᾶν.

Νέος Ἀβραάμ, ἐδείχθης Νικόλαε, ὡς μονογενῆ υἱὸν προσάξας τὸν νοῦν τῷ Δεσπότη σου, ἀναιμάκτους θυσίας προσφέρων αἰεὶ, κἀντεῦθεν εὐλογηθῆς ὡς φιλόξενος, πάτερ, καὶ Τριάδος γέγονας, οἰκητήριον θεῖον καὶ ἁμωμον.

Ἐένα καὶ φρικτά, ἐργάζῃ τεράστια, ἐν πάσῃ τῇ γῆ, καὶ ἐν θαλάσῃ μακράν, κινδυνεύουσι ταχυδρόμοις λιταῖς ἐπιστάμενος, ἀσθενούντων ἰκτρὸς, καὶ πτωχευόντων τροφεύς, νίκη, κατ' ἐχθρῶν φερώνομος, τοῦ λαοῦ τοῦ πιστοῦ ἀναδέδειξαι.

Ομματι νοός, προβλέπων τὰ μέλλοντα, δογμάτων ὀρθῶν πάντας ἐνέπλησας ὁμοούσιον, τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν καταγγέλλων ἡμῖν, τοῦ Ἀρείου τὴν μανίαν ἐξωλόθρευσας, στήλην, ὀρθοδόξου πίστεως, τὰ σεπτὰ σου προθεῖς κατορθώματα.

Θεοτοκίον.

Κλίνας οὐρανοῦς, ἐν Μήτηρ σου Πάναγνε, Χριστὸς βουληθεὶς ὅλος ἐσκήνωσεν, οὗ γὰρ ἔφερε, τῶν ἰδίων χειρῶν τὸ πλαστούργημα, καθορᾶν ὑπὸ τοῦ πλάνου τυραν-

νούμενον, ἤλθε δουλομόρφῳ σχήματι, τὸ ἀνθρώπινον γένος λυτρώσασθαι.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.— Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Αρύσασθε εὐλαβῶς, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, πόθῳ ἀσπαζόμενοι, Γρηγορίου μάκαρος, Ἱερὰν Εἰκόνα, καὶ δεινῶν ἀπολυτρούμενοι.

Τὰς τῶν δαιμόνων ὀρμάς, ὑπὸ τοὺς πόδας συντρίβεσθαι, σῶν ταπεινῶν ἱκετῶν, Γρηγόριε ποίησον, πόθῳ γεραιρόντων σε, καὶ ἐν ὕμνοις κροτούντων, τὴν πανιέρῳ σου κοίμησιν.

Χαρᾶ καὶ πόθῳ ἡ σὴ, ποιμένη τὴν σὴν σεπτὴν μνήμην σήμερον, Γρηγόριε ἐκτελεῖ, Χριστὸν μεγαλύνουσα παρασχόντα χάριν σοι, βοηθεῖν τοῖς πίστει καὶ καρδία αἰτούμενοις σε.

Θεοτοκίον.

Η σωτηρίας πηγὴ ταῖς Γρηγορίου ἐντεύξεις, τὴν δέησιν ἱκετῶν, τῶν σῶν δέξαι Δέσποινα, σῶ Ἰῶῷ πρεσβεύουσα, καὶ Θεῷ τῶν ὅλων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία.— Σπλάγχνων Ἰωνᾶν.

Κοντάκιον, ἦχος γ'. — Ἡ Παρθένος σήμερον.

Η σὴ Ποίμνη σήμερον λαμπροφανῶς ἐορτάζει, τὴν σὴν μνήμην Ἁγίε, πνευματικῶς γηθομένη, χαίρει γάρ σε κεκτημένη ἀφθαρτον κλέος, ἄμαχόν τε προμαχῶνα κατ' ἐναντίων, ἀκαταίσχυντόν τε πρέσβυν πρὸς τὸν Σωτῆρα, ᾧ εὐηρέστησας.

Ἔτερον. — Ἐπεφάνης σήμερον.

Εώας Ὅσιε ἔξανατείλας, τῶν χαρίτων ἅπασαν, ταύτην λαμπρύνεις ἀστραπαῖς, τῶν σῶν θαυμάτων Γρηγόριε, διὸ καὶ πόθῳ αἰεὶ μεγαλύνει σε.

• **Ο** Οἶκος.

Τίς τὰς σεπτὰς σου ἀρετὰς ἀξίως καὶ ικανῶς ἀναμνήσει θεόφρον Πάτερ Γρηγόριε, τὴν σωφροσύνην, τὴν ὑπομονήν, τὴν ταπεινώσιν, τὰς πρὸς Θεὸν ἀπαύστους ὑμνωδίας, τὴν ἄκραν σκληραγωγίαν, καὶ ἄμετρον ἐγκράτειαν, δι' ὧν Ἄγγελοι ἐφάμιλλος γενόμενος, πρεσβεύεις αἰεὶ ὑπὲρ παντὸς τοῦ κόσμου, ἐξαιρέτως δὲ ὑπὲρ τῆς Ποίμνης σου ταύτης, ἥτις καὶ πόθῳ αἰεὶ μεγαλύνει σε.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ζ'. μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ ἀνεγείραντος τὴν εὐαγγῆ ταύτην Μονήν, οὗ καὶ τὴν ἐπισημοσύνην μέχρι καὶ τῆς σήμερον φυλάττει.

Στίχος : Ὁ Γρηγόριος ἐν τῇ γῆ γρηγορήσας.

Στίχος : Τοὺς οὐρανοὺς νῦν κατοικεῖ σὺν Ἀγγέλοις.

Ἐβδομάτῃ Δεκεμβρίου πόλον κατώκησεν Γρηγόριος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦδὲ ζ'. • **Ο** Εἰρμός. (δύς).

Σέ νοητὴν Θεοτόκε κάμινον, κατανοοῦμεν οἱ πιστοί, ὡς γὰρ παῖδας ἔσωσε τρεῖς, ὁ ὑπερυψούμενος, κόσμον ἀνεκαίνισεν ἐν τῇ γαστρὶ σου ὀλόκληρον, ὁ αἰνετὸς τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ρῆξον ἄγνη δεσμοὺς τῆς καρδίας μου, λήθην καὶ ἀγνοίαν δεινὴν καὶ πώρωσιν τῆς ψυχῆς, καὶ ἠλιθιότητα, δι' ὧν συνδεσμούμενος, ὁ νοῦς μου τρέχειν οὐ δύναται, πλατυσμὸν θεωρίας, καὶ ὕψος θείας γνώσεως.

Ωτῶν ἐμῶν παθῶν καὶ κινήσεων, ὧ τῶν ἀμέτρων μου κακῶν! Ποῖον αἰσχρὸς αἰσχροποιόν, οὐκ ἀφρόνως πέπραχα; Ποῖον οὐκ ἐτέλεσα, ἡδυπαθείας ἀμάρτημα; Σὺ οὖν Ἄγνη κἂν ἐν γῆρα μετάνοιάν μοι δώρησαι.

Τὴν ἐν ἐμοὶ ῥαθυμίαν Δέσποινα, καὶ νυσταγμὸν τὸν χαλεπὸν, ταῖς ἀγρύπτοις σου πρὸς Θεόν, δέομαι δεήσῃσιν, Ἄχραντε ἀπέλασον, καὶ μελωδοῦντά με οἴκτειρον, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Οἶμοι ψυχὴ, πῶς ἀπηναισχύντησας, ὑπὲρ τὸν Χάμ τὸν ἀναιδῆ! οὐκ ἐκάλυψας τὴν αἰδῶ, τοῦ σοι πλησιάζοντος, φύσει τε καὶ χάριτι ἀλλ' ἀπανθρώπως ἐφαύλισας· νῦν οὖν θερμῶς πρὸς τὴν εὐσπλαγχνον Κόρην μετανόησον,

Τοῦ Ἁγίου Νικολάου. — Οἱ παῖδες εὐσεδεῖα.

Παντοίων χαλεπῶν τε νοσημάτων, ἰατρὸς πανάριστος, Πάτερ Νικόλαε φανείς, τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀσθένειαν ἰασάμενος παράσχου εὐρωστίαν βοᾶν ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ρυσάμενος τοὺς πάλαι Στρατηλάτας, ἐκ θανάτου Ἄγιε, τούτους διήγειρας ὑμνεῖν, καὶ δοξάζειν τὸν Σωτῆρα Χριστόν, μετὰ πίστεως θερμῆς, καὶ ἀνακράζειν σοι, σέ ἀνευφημοῦμεν, Σοφὲ ὡς εὐεργέτην.

Σοφίας τῷ κρατῆρι πλησιάσας, μυστικῶς τὰ χεῖλη σου Πάτερ Νικόλαε, κρουνοὺς ἀμβροσίας ἐνθεν ἤντλησας, ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον τοῖς λαοῖς ἐκβαῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εκ πάντων δεχομένη τὰς δεήσεις, Θεοτόκε πρέσβευε, τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ, λυτρωθῆναι τῆς κολάσεως, τοὺς τιμῶντας σε κυρίως καὶ δοξάζοντας, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.—Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Οτε τὸ στίφος τῶν βαρβάρων, πλοιαρίοις συνεκύκλωσε τὸν Ἄθω, τότε τοῦτο σοφέ, βουλάς διασκεδάσας, ὅλον σαυτὸν ἐπέδωκας, ἄρωγόν τοῖς ἐνοικοῦσι.

Ρεῖθροις κατέπαυσας δακρύων, παναοίδιμε τὸ θράσος τῶν βαρβάρων, κυκλωσάντων ποτὲ Μονὴν σου τὴν ἁγίαν, τῷ ἰσχυρῷ γὰρ κέκραγας ἀντιλήπτορι καὶ ῥύστη.

Ορος τοῦ Ἄθω ἐγκαυχᾶται, τοῖς ἀγῶσι σου Γρηγόριε Τρισμάκαρ, ἡ Ἐῶα δὲ ὡσαύτως τοῖς θαύμασί σου χαίρει, ἡ Γρηγορίου δὲ Μονή, ἐν τῇ σῇ ὁμωνυμίᾳ.

Θεοτοκίον.

Λύσιν παράσχου μοι πταισμάτων, ὧν ἀφρόνως διετέλεσα ὁ τάλας, καὶ ὁσίως ἐμὲ ἀξίωσον βιώσαι, τὸν εὐτελῆ ἰκέτην σου, καὶ ἀνάξιον Παρθένε.

Καταβασία. — Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες

Ἰερὴ ἡ. Ὁ Εἰρημὸς. (δύς).

Εν καμίνῳ παῖδες Ἰσραήλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ τῷ κάλλει τῆς εὐσεβεῖας, καθαρώτερον χρυσοῦ ἀπέστιλβον λέγοντες: Εὐλογεῖτε πάντ' τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεκρωθεῖσα τάλαινα ψυχὴ, δεινῶς τῇ ἀμελείᾳ, ἐγέρθητι ὡς ἐξ ὕπνου, καὶ μεσίτριαν ποιοῦ, τὴν μόνην ἀπείρανδρον Θεοτόκον· ὅπως σέ τρόποις ζωώση μετανοίας, καὶ τῆς ἀπαθείας καθυποδείξη τρίβους.

Κοίμισόν μου δὴ τὰς ἐμπαθεῖς ὀρέξεις, παθῶν τε τῶν ψυχοφθόρων τὰ ἰνδάλματα Ἄγνη, εἰς τέλος ἐξάλειψον Θεομητορ, ἵνα δοξάζω αἰεὶ καὶ εὐλογῶ σε, τὴν μόνην αἰτίαν τῆς πάντων σωτηρίας.

Ολοτρόπως πᾶσαν ἡδονὴν, ἐτέλεσα ἀφρόνως, καὶ πάσας μου τὰς αἰσθήσεις κατεμόλυνα αἰσχυρῶς, πρὸς σέ τὴν ἀμόλυντον καταφεύγω Δέσποινα πάντων ἀμαρτωλῶν προστατίς, ῥῦσαι τοῦ πυρός με, καὶ σκότους αἰωνίου.

Ραντισμῶ δακρύων μου Ἄγνη, ἀπόπλυνον τὰ ἔλκη, καὶ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, ἣ τενοῦσα τὸν Χριστόν, τὸν λεπρούς ἰώμενον καὶ αἰμόρρους, ὅπως ἀκούσω φωνῆς τῆς ποθουμένης· σῶζου τῇ σῆ πίστει, πορεύου εἰς εἰρήνην.

Τοῦ Ἁγίου Νικολάου. — Θάύματος ὑπερφυοῦς.

Τάγματα Πατριαρχῶν καὶ Ἀποστόλων, Ἱερέων τε Μαρτύρων δῆμοι, Προφητῶν ὁ σύλλογος, ἅπας δῆμος τῶν εὐσεβῶν, μακαρίζουσι τὴν θεῖαν πολιτείαν σου, μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς παρακαλοῦμέν σε· μὴ ἐλλείπης αἰεὶ πρεσβεύων πρὸς Κύριον, διαφυλαχθῆναι, ἡμᾶς ἐκ πάσης βλάβης.

Υψιστε παμβασιλεῦ μεγαλοκράτορ, ταῖς εὐχαῖς τοῦ Ὁσίου Ποιμένους, τὴν ζωὴν εἰρήνευσον, Πάντων Λόγε Χριστιανῶν, χορηγῶν κατὰ βαρβάρων εὐσεβεῖ Βασιλεῖ, τὴν

νίκην καὶ τὴν ἰσχὺν δεόμεθα· ἵνα πάντες αἰεὶ ὑμνῶμεν τὸ κράτος σου, καὶ ὑπερυψῶμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Φωτὶ ἐλλαμφθῆεις τῷ ἀπροσίτῳ Πάτερ, τὰς ψυχὰς τῶν ἐν θλίψει αὐγάζεις, διαλύων ἅπαντα, ζόφον σκότους τῶν πειρασμῶν, ἀπαστρέπτεις εὐφροσύνη τὰς καρδίας ἡμῶν, ἐν αἷς τηλαυγῶς καταλαμπόμενοι, ἐκβοῶμεν, εὐλογεῖτω ἡκτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούσθω εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πράγματος ξενοπρεποῦς ἢ βάτος τύπον, προεικόνισεν Ἀχραντε Κόρη, καιομένη ἀφλεκτος, πάλαι ὄρει ἐν τῷ Σινᾷ, τὸ Μυστήριον τοῦ τόκου σου προγράφουσα, τὸ πῦρ γὰρ ἐν σοὶ τὸ τῆς Θεότητος ἐνοικῆσαν, ἀλώβητόν σε τετήρηκε· διὸ σὲ ὑμνοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου — Ἑπταπλασίως κάμινον

Ως περ χρυσὸν τὸ σκῆνός σου, τῇ πατρίδι σου δέδωκας ὡς θησαυρὸν μέγαν, ἐκτελεῖν παράδοξα, Θεὸς γὰρ βραβεύει σοι, ὃν ἐθεράπευσας ἐκ ψυχῆς, ὦ Γρηγόριε Πάτερ, τοῖς πίστει προσιοῦσι, καὶ θερμῶς ἐκβοῶσι, Χριστὸν ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Προσυπαντᾶ Θεσπέσιε, Ἱερέων ὁ θίασος, ἅμα φιλοχρίστῳ τε λαῷ Γρηγόριε, τῇ σῇ σορῷ ἅπαντες, ἐν εὐφροσύνη ψυχῆς πολλῇ, τὸν δημιουργὸν καὶ χορηγὸν ἐκβοῶντες, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, ἡμῖν τὸν παρασχόντα, τὸν φύλακα καὶ ῥύστην.

Ως τοῦ Χριστοῦ θεράποντα, διὰ βίου γενόμενον, καὶ οἱ-

κειωθέντα, ἀρεταῖς τῷ κτίστη σου, σέ μάκαρ Γρηγόριε, ἐκλιπαροῦμεν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τὴν Ἱερὰν σου ἐορτὴν ἐκτελούντων, συντόνως τῷ Δεσπότη, ἰκεσίας προσάγειν, ὅπως τῆς αἰωνίου κολάσεως ῥυσθῶμεν.

Θεοτοκίον.

Ιχνηλατεῖν με Πάναγνε, τοὺς ὁσίως βιώσαντας, διὰ πολιτείας ἐναρέτου ποίησον, ἐχθροὺς καταρράσσουσα, τοὺς ἀφειδῶς με θλίβοντας νῦν, καὶ πρὸς τῆς σαρκὸς κατολισθαίνειν τὰ πάθη, ἀπαύστως ἐνοχλοῦντας, ἵνα χαίρων κραυγάζω, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

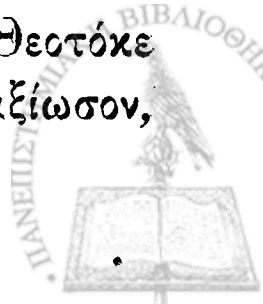
Καταδασία. — Θαύματος ὑπερφυοῦς ἢ ὄροσοδόλος
 Ὡδὴ θ. Ὁ Εἰρμός, δις

Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βίατος ἔδειξεν ἀφλεκτος, καὶ νῦν καθ' ἡμῶν τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν, κατασδέσαι αἰτοῦμεν τὴν κάμινον, ἵνα σέ Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ἦδη πρὸς τῷ τέλει γέγονα, τῶν χρονικῶν μου Κόρη φεῦ μοι ὑπάρξεων, καὶ βαρούμενος, ταῖς ἀμαρτίαις ἀπέρχομαι, εἰς ἀπείρους αἰῶνας κολάζεσθαι, ἢ τὸν κριτὴν τεκοῦσα, τοῦτον ἰλέωσαί μοι Δέσποινα.

Νόμους τοῦ Θεοῦ ἠθέτησα, καὶ ἀμαρτίας νόμῳ ἐμαυτὸν ἐδούλωσα, νόμῳ τοῦ νοός, οὐχ ὑποκύψας ὁ ἄθλιος, ἢ τοὺς νόμους λαθοῦσα τῆς φύσεως, ἐν τῷ σεπτῷ σου τόκῳ, νόμους σαρκὸς μου καθυπόταξον.

Ἄρον τὸ βαρὺ φορτίον μου. τῶν ἐγκλημάτων Θεοτόκε Πανάμωμε, καὶ τὸν ἐλαφρὸν, Ἀγνή ζυγὸν καταξίωσον,

τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου βαστάζειν με, καὶ τρίβον διοδεύειν, τὴν πρὸς τὴν ἄνω λῆξιν ἄγουσαν.

Ἰνα τὸν θυθὸν τὸν ἄπειρον, τῶν οἰκτιρμῶν ἐνδείξης, τῆς σῆς χρηστότητος, καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν, τοῦ Υἱοῦ σου Πανύμνητε, ὑπὲρ πάντα καὶ ἐμαρτήσαντα, συγχώρησιν μοι δίδου, καὶ παραδείσου τὴν κατοίκησιν.

Τοῦ Ἁγίου Νικολάου.— Μυστήριον ξένον

Χορεύσατε πνεύματι, πάντες φιλέορτοι, οὐρανοὶ εὐφραίνεσθε, Ὄρη καὶ Βουνοί, Ἐκκλησίαι, καὶ Παρθένων χοροί, Ἀσκητῶν ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Παμμάρκαρος ἐν ἧ συνελθόντες, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνωμεν.

Ψαλλάτωσαν ὕμνοις τὰ πέρατα ἅπαντα, ἐγκωμίων στέμμασι, πάντες τὴν κορυφὴν Νικολάου, τοῦ θείου κοσμοῦντες, σοφῶς, τοῦ θεράποντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, δι' οὗ ἐκ παθῶν τε καὶ κινδύνων λυτρωθείημεν.

Ὡς ἀνάξιον δέχου, τὸν ὕμνον Νικόλαε, τοῦ μικροῦ πονήματος, τούτου ὡσπερ Χριστός, προσεδέξατο τῆς χήρας τὰ δύο λεπτά, μὴ βδελύξῃ με τὸν ἄθλιον, ποθῶν, οὐ κομπάζων γὰρ τρισμάκαρ, κατετόλμησα.

Θεοτοκίον.

Διέσωσται πᾶσα, ἡ κτίσις τῷ Τόκῳ σου, καὶ ἀφείλε Κύριος, θρήνον καὶ ὄδυρμόν, καὶ πᾶν δάκρυον, ἐκ παντός προσώπου Ἁγνή Θεοτόκε Παναμώμητε ἐν σοὶ καὶ ἡμεῖς τὰς ὀφειλάς ἀποπληρούμεθα.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.— Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανὸς

Ἀνέτειλε Χριστὸς σοὶ ἄνωθεν φῶς, ὑπωρεΐαις μονάζοντι Ἄθωνος, ὅθεν Μονὴν ἐδομήσω μάκαρ περιφανῆ Ἄρ-

χειράρχη θείω τε κλεινῷ Νικολάω θαυματουργῷ μεθ' οὗ
καὶ νῦν δυσώπει, ἀτρώτους διαμένειν, τοὺς ἐν αὐτῇ καλῶς
μονάζοντας.

Οὶ πόθῳ ἐνοικοῦντες τῇ σῇ Μονῇ Πανσεβάσμιε Πάτερ
Γρηγόριε, τὴν σὴν σεπτὴν, ἀναλογιζόμενοι βιωτὴν, ὑ-
ψοποιὸν ταπεινῶσιν, τὸ ἐν ἀγρυπνίαις καὶ προσευχαῖς, νη-
στεῖαις ὑπὲρ φύσιν, πληρούμεθα δακρύων, καὶ σὲ ἐκ πόθου
μακαρίζομεν.

Σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγίοις Πάτερ σοφέ, Ἀποστόλοις Ὅσιοις
καὶ Μάρτυσι, καὶ τοῖς χοροῖς, τῶν Θείων Ἀγγέλων
χοροβατῶν, τῷ Θείῳ Ἱεράρχη τε, Μύρων τῆς Λυκίας αἰεί
συνών, πανσέπτῳ Νικολάῳ πρεσβείαις ἐκτελεῖτε, ὑπὲρ ἡ-
μῶν τῶν ἀνυμνοῦντων ὑμᾶς.

Θεοτοκίον.

Υπέρφωτε νεφέλη Μήτηρ Θεοῦ, τοῖς ἡμᾶς πολεμοῦσι
πολέμησον, τῇ κραταιᾷ, καὶ παντοδυνάμῳ σου δεξιᾷ,
καὶ ἐν ἀνάγκαις πρόστηθι, καὶ ἀδικουμένων ἀντιλαβοῦ δει-
νῶν ἐξαιρουμένη, δύνασαι γὰρ ὡς θέλεις, αἰεί λυτροῦσθαι
τοὺς ἰκέτας σου.

Καταθασία.—Μυστήριον ξένον.

Ἐξαποστειλάριον—Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν μέγαν ἀρχιποίμενα, καὶ Ἱεράρχην ἅπαντες, τὸν
πρόεδρον τῶν Μυρέων, Νικόλαον εὐφημοῦμεν, πολλοὺς
γὰρ ἄνδρας ἔσωσεν, ἀδίκως θνήσκειν μέλλοντας, καὶ Βα-
σιλεῖ ὀπτάνεται, σὺν Ἀβλαβίῳ κατ' ὄναρ, λύων τὴν ἀδικον
ψῆφον.

Τοῦ ἁγίου Γρηγορίου.—"Ὁμοιον.

Η θήκη τῶν λειψάνων σου, Γρηγόριε μακάριε, πάθη ποικίλα ἰᾶτχι, τῶν προστρεχόντων ἐν πίστει, καὶ ὠδαῖς τιμώντων σε, διό πανηγυρίζομεν τὴν φωτοφόρον μνήμην σου ἐν ἧ Χριστὸν ἐκδυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων.

"Ἐτερον "Ὁμοιον

Γρηγόριον τιμήσωμεν, τὸν Ἱερὸν φιλέορτοι, τὸν ἐν τῷ "Ὁρει τοῦ "Αθω, ἀνύσαντα τοὺς ἀγῶνας, καὶ πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν, χαίροις Ὁσίων σέμνωμα, ἡμῶν δὲ μέγα καύχημα, τῶν τῇ Μονῇ σου οἰκούντων, καὶ σὲ ἀπαύστως τιμώντων.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Μαρία καθαρῶτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ᾧ Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

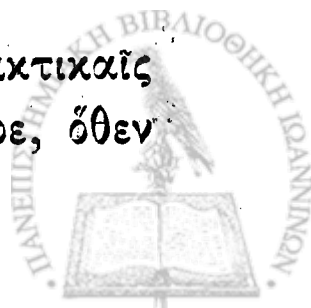
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ.

Πᾶσα πνοή.—Ἰστῶμεν στίχους 5'.

Τοῦ ἁγίου Νικολάου ἤχος α'.—Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς ἐκκλησίας τὰ ἄνθη περιπτάμενος, ὡς νοητὸς τῆς ἄνω, καλιᾶς τῶν Ἀγγέλων, Νικόλαε Τρισμάκαρ κράζεις αἰεὶ, πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, τῶν ἐν ἀνάγκαις κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ λυτροῦσαι ταῖς πρεσβεΐαις σου.

Τῆς Ἱερᾶς διπλοῖδος τὴν ὠραιότητα, ταῖς πρακτικαῖς εἰργάσω, ἀρεταῖς λαμπροτέραν, Πάτερ Θεοφόρε, ὅθεν

ἡμῖν, ἱερούργεις τὰ τεράστια, τῶν ἀοιδίμων θαυμάτων
Ἱερούργε τῶν δεινῶν ἡμᾶς λυτρούμενος.

Ως ἐν ὄνειρῳ ἐπέστης τῷ εὐσεβεῖ Βασιλεῖ, καὶ τοὺς δε-
σμώτας Πάτερ, ἐκ θανάτου ἐρρύσω, πρέσβευε ἀπαύ-
στως, ὅπως καὶ νῦν, ταῖς εὐχαῖς σου ῥυσθείημεν, ἐκ πει-
ρασμῶν, καὶ κινδύνων, καὶ ὀδυνῶν, οἱ ἀξίως εὐφημοῦν-
τες σε.

Ἔτερα γ'. τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου ὁμοια.

Σοῦ ἡ σορὸς τῶν λειψάνων ἀνακηρύττει τρανῶς, τὴν χά-
ριν τῶν θαυμάτων, ἣν θεόθεν ἐδέξω Γρηγόριε τρισμά-
καρ, δι' ὧν ἀσθενεῖς, ἐμπαθεῖς τε καὶ πάσχοντες οἱ τὴν
ἐώαν οἰκοῦντες ταῖς σαῖς λιταῖς, ὑγιεῖς ἀποκαθίστανται.

Η τῶν λειψάνων σου θήκη, θαυμάτων βλύζει πηγᾶς,
τοῖς εὐλαβῶς καὶ πίστει, ἐν αὐτῇ προσιούσι Ἐῶα δὲ
ἀγάλλεται πάτερ σοφέ, ἐπὶ ταύτῃ καὶ γάννυται, ἡ δὲ
Μονή σου κηρύττει πόνους τοὺς σούς, καὶ τὰ ἐνδρόξα
παλαίσματα.

Τοῦ Γρηγορίου τὴν μνήμην νῦν ἐορτάζομεν, δι' ἧς ἡμῖν
πηγάζει, ἡ ἀένναος χάρις, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου, καὶ
γὰρ αὐτός, τοὺς ἐχθροὺς τροπωσάμενος τοὺς νοητοὺς, τῶν
δαιμόνων καὶ τῶν παθῶν, τὴν ἐξουσίαν ἐκομίσατο.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε πᾶσα ἡ Ἐῶα, ἐν ὧδαῖς πνευματικαῖς καταστέ-
ψωμεν τὸ πανσέβαστον σκῆνος τοῦ Θεοφόρου πατρὸς
ἡμῶν, καὶ πιστῶς ἐκβοήσωμεν, χαίροις ἡ τῶν θαυμάτων
πηγή, καὶ τῶν νοσούντων ταχὺς θεραπευτής, χαίροις ἡ

τῶν λυπουμένων παραμυθία, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητος σωτηρία, ἀλλ' ὦ πάτερ Γρηγόριε, ὡς τὰς ἐφόδους ποτὲ τῶν βαρβάρων διεσκέδασας, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, καὶ τὴν σὴν σεπτὴν Μονὴν ἀβλαβῆ διεφύλαξας, οὕτω καὶ νῦν, τοὺς ἐν αὐτῇ τιμῶντάς σε, καὶ ἐκ πόθου τελοῦντας τὴν σεβάσμιον μνήμην σου, ἐκ πάσης ἐπιδρομῆς καὶ βλάβης τοῦ ἀντικειμένου ἐλευθέρωσον, καὶ πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. — Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τυπικά, καὶ ἀπὸ τὸν κανόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὡδὴ γ' καὶ δ' ἐκ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ὁσιακόν, καὶ τῶν Κοιμημένων.

Κοινωνικόν. — Εἰς Μνημόσυνον αἰώνιον.

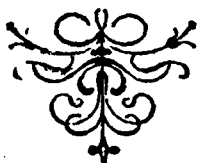
ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Χαίροις τῆς Ἐώας θεῖος βλαστὴς, χαίροις τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ μοναζόντων ὑπογραμμῆς, χαίροις τῆς Μονῆς σου προπύργιον καὶ νλέος, Γρηγοριε τρισμάκαρ, φρούρει τὴν ποιμνὴν σου.

Χαίροις τῆς Ἐώας βλαστός σεπτός, τῶν ἐν Ἄθω
μοναζόντων στάθμη τε καὶ κανών, καὶ Μονῆς σου ταύ-
της ἀκοίμητος προστάτης, Γρηγόριε τρισμάκαρ, ἦν φρούρει
ἄτρωτον.

Εχει δὲ τὸ πνεῦμά σου οὐρανός, καὶ ἡμεῖς πλουτοῦμεν,
τὴν εἰκόνα τὴν σεπτὴν, ἣν περικυκλοῦντες μετ' ἀνει-
κάστου πόθου, τιμῶντες προσκυνοῦμεν αὐτὴν Γρηγόριε.

Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

τοῦ Κτίτορος τῆς Σεβασμίας καὶ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ
θαυματουργοῦ τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἄθω.
Ψαλλομένη τῇ Τρίτῃ Κυριακῇ τοῦ Ματθαίου ἤτοι μετὰ τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ

Ἰστῶμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν στιχηρά προσόμοια

Ἦχος δ'. — Ἐδωκας σημείωσιν.

Βίον ἀκηλίδωτον, ὑπομονὴν καὶ πραότητα, καὶ ἀγάπην
ἀνόθευτον, ἐγκράτειαν ἄμετρον, παννύχιον στάσιν, κα-
τάνυξιν θεϊαν, πίστιν ἐλπίδα ἀληθῆ, ἐν συμπαθείᾳ πάτερ
κτησάμενος ὡς ἄγγελος ἐβίωσας, ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἄθω-
νος, σοφὲ Γρηγόριε, τῆς Μονῆς σου τὸ καύχημα. (δισ)

Επίγειος Ἄγγελος, καὶ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ἐχρημάτι-
σας Ὅσιε, πηγὴ κατανύξεως συμπαθείας ρεῖθρον, πέ-
λαγος θαυμάτων, ἀμαρτωλῶν ἐγγυητής, ἐλαία ὄντως
Θεοῦ κατάκαρπος, ἐλαίῳ τῶν καμάτων σου, κχιλαρύνων
τὰ πρόσωπα, πάτερ Γρηγόριε, τῶν πιστῶς εὐφημούν-
των σε.

Ονοῦς σου λαμπόμενος ταῖς θεϊκαῖς ἐπινεύσεσι, τῶν
τοῦ σώματος ὑπερθεν, παθῶν ἐχρημάτισας ἀμιγεῖς
τῶν κάτω, φέρων χαρακτῆρας, καὶ ἐκτυπῶν ἐν σεαυτῷ τὸ
θεῖον κάλλος, καὶ γνωριζόμενος, ὅλως φωτοειδέστατος τῇ
συνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, κλεινὲ Γρηγόριε μοναζόντων
ἀγλαΐσμα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Γρηγόριε πάτερ, συμπολίτα τῶν Ἀγγέλων, Βασιλείας κληρονόμε τοῦ Χριστοῦ, παρεστῶς τῇ Τριάδι, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν φιλτάτων σου τέκνων, χρεωστικῶς ἐκτελούντων τὴν πανόσιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον Δογματικὸν ἦχος β'.

Ω τοῦ μεγίστου μυστηρίου! Βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν Θεότητα, οὐκ ἀρνοῦμαι τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ γὰρ Ἐμμανουὴλ φύσεως μὲν πύλας ἠνοιξεν, ὡς φιλάνθρωπος, παρθενίας δὲ κλειθρα οὐ διέρρηξεν, ὡς Θεός, ἀλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προῆλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσηλθεν· οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη, ἀπαθῶς εἰσηλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθε, κατὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς εἰμὴ μόνος Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἦχος β'. — Οἶκος τοῦ Ἐφραθα

Πράξεως ἐπιβάς τῷ ἄρματι θεόφρον, καὶ καθαρθεὶς τὴν φρένα, ἀνέδραμες εἰς ὕψος τῆς θεωρίας Ὅσιε.

Στίχος : Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Πᾶσαι τῶν μοναστῶν χορεῖαι συνελθοῦσαι, ὠδαῖς τε καὶ ὕμνοις τιμήσωμεν συμφώνως τὸν Θεῖον Γρηγόριον.

Στίχος : Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ωσπερ θεοφεγγῆς φωστήρ ἐξανατείλας τῇ Ἐκκλησίᾳ Πάτερ, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν, φωτίζεις τοῖς σοῖς θαύμασι.

Δόξα. Ὅμοιον.

Αναρχε ὦ Τριάς Πάτερ Υἱέ καὶ Πνεῦμα ὁ εἷς Θεός τῶν ὅλων, περίτωζε τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σου τὴν δύναμιν.

Καὶ νῦν. — Θεοτοκίον.

Ωπρᾶγμα τὸ γλυκύ, καὶ ὄνομα Μαρία, πρέσβευε τῷ Υἱῷ σου, μετὰ τοῦ σοῦ Ὁσίου, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν δούλων σου.

Ἀπολυτίκιον ἤχος α΄. — Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ως Ἄγγελος ἐν βίῳ ἐγνωρίσθης πατήρ ἡμῶν, καὶ χάριν ἰαμάτων ἐκομίσω αἰοίδιμε, θαυμάσια τελέσας φοβερά, Γρηγόριε παθῶν φυγαδευτά, θεραπεύεις ἐν ἀγάπῃ σὺν ταῖς ψυχαῖς καὶ τὰ σώματα μακάριε, δόξα τῷ εὐδοκῆσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πιστοῖς τὰ ἰάματα.

Ἐτερον ἤχος α΄. — Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Γρηγόριον ὠδαῖς εὐφημήσωμεν πάντες, Ἐώας τὸν βλαστὸν καὶ Ὁσίων τὸ κλέος, Μονῆς τῆςδε δομήτορα, καὶ ἀπόρθητον ἔρεισμα πίστει κράζοντες, μὴ διαλείπης παντοίων δεινῶν Ὅσιε, καθικετεύειν ἀπκύστως, τὴν ποίμνην σου σώζεσθαι.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοὶ Παρθένε τὸ χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ Ἀγία κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ Δίκαιος Δαυΐδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου, Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους ι.'
καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ.'

Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον
σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνή-
σωμεν. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς
αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν
πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον προ-
σηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ
κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἑ-
γερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν. Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν·
αὐτὸς γὰρ Λυτρωτὴς ἐστι, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡ-
μῶν· καὶ ἐν δόξῃ φεβερά, καὶ κραταιᾷ δυνάμει, πάλιν ἔρχε-
ται, κρίναι Κόσμον ὃν ἔπλασεν.

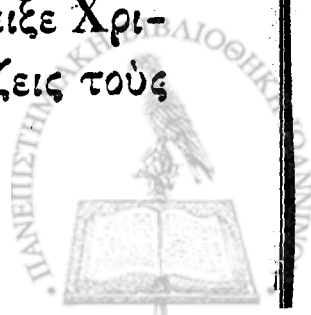
Ἔτερα στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Σὲ τὸν Σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἄγγελος ἐκήρυξε Δε-
σπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς Γυναίξιν· δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκει-
το ὁ Κύριος· ἀνέστη γὰρ καθὼς εἶπεν ὡς Παντοδύναμος.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Γ'.

Ἦχος δ'. — Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι

Τῶν Ἀγγέλων ὁμόσκηνον, καὶ Ὀσίων συνόμιλον, γεγο-
νότα ὅσιε, σὲ Γρηγόριε, πηγὴν θαυμάτων ἀνέδειξε Χρι-
στὸς ὁ φιλόανθρωπος, ὃν ἐπόθησας θερμῶς, διὸ σώζεις τοὺς

πίστει σε μακαρίζοντας, ἐκ παντοίων κινδύνων Θεοφόρε, καὶ βαρβάρων ἐπηρείας καὶ πάσης ἄλλης κακώσεως.

Τῶν χαρίτων τοῦ πνεύματος ταῖς ἐνθέοις ἐλλάμψεσι, λαμπρυνθεὶς Γρηγόριε Ὀσιώτατε, Χριστοῦ θεράπων γεγένησαι, ὀδύνας κακώσεων, καὶ τὸ σκότος τῶν παθῶν, ἀπελαύνων πρεσβείαις σου, καὶ ῥυόμενος ἀλγεινῶν τοὺς τὴν μνήμην σου τελοῦντας, καὶ ἐν πίστει ἐκβοῶντας, δόξα τῷ σέ μεγαλύναντι.

Τοὺς μεγίστους ἀγῶνάς σου Θεοφόρε Γρηγόριε, καὶ τὴν ὑπὲρ ἄνθρωπον καρτερίαν σου ταῖς τῶν ἐχθρῶν παρατάξεις, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καπιδῶν σου τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ἠΰτρέπισε, δεῦρο λέγων σοι ἀγαθέ, καὶ πιστέ τοῦ ἀμπελῶνος, οἰκονόμη καὶ ἐργάτα, ἀπολαυεῖν τὸ δηνάριον.

Ἔτερα προσόμοια

Ἦχος πλ. δ. — Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ Θεόφρον Γρηγόριε, τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τερπνά, ὡς οὐδὲν λογισάμενος, ἐβδελύξω ἅπαντα ὡς ἐγέφρων ἀοίδιμη, καὶ τὸν μονήρη βίον κατέλαβες, Θεῷ λατρεύειν τῷ προθυμῆνῳ σοι, ὃν καὶ ἐδόξασας, ἐν ποικίλοις θαύμασι, Μονὴν σου σοφῆ, θείαν συστησάμενος, ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθωνος.

Πάτερ Θεόφρον Γρηγόριε, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, καὶ συντόνου δεήσεως, τῷ Χριστῷ ἐνούμενος ἀπερίτρεπτος ἔμεινας, ταῖς μεθοδίαις τοῦ πόλεμῆτορος, καὶ φίλος ὦφθης τοῦ Παντοκράτορος. Ὅθεν τιμῶμέν σε, καὶ τὴν θείαν μνήμην σου περιχαρῶς, πίστει ἐορτάζομεν Θεομακάριστε.

Οσιε πάτερ Γρηγόριε, ἐν ἐρημίαις αἰεὶ, καὶ σπηλαίοις καὶ ὄρεσι, πίστει διακινώμενος, τὸν Θεὸν ἐξεζήτησας, καὶ τοῦτον εὗρες ὡσπερ ἐπόθησας, ἀνεπιστρόφῳ ψυχῇ νευρούμενος, ταῖς ἀναβάσεσι ταῖς καλαῖς ἐκάστοτε, καὶ μοναστῶν στίφη προσενήνοχας, Χριστῷ σωζόμενα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β.

Τὴν τῶν Ὁσίων καλλονὴν, καὶ μονοτρόπων κλέος, τὴν κρήνην τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν παθῶν ὀλετήρα ὀξύτατον, συνελθόντες ὡ φιλέορτοι, μελωδικαῖς ὑμνωδίαις τιμήσωμεν λέγοντες, χαίροις ὁ τῆς Ἐύας βλαστός, καὶ τῆς τοῦ Γρηγορίου φρουρός καὶ κλέος ἀναφαίρετον· χαίροις λαμπτήρ τηλαυγέστατε, ὁ ταῖς τῶν ἔργων λάμπησι, καταυγάζων τοὺς ἅπαντας, χαίροις ὁ τῶν νοσοῦντων ταχὺς θεραπευτής, καὶ τῆς μονῆς σου ταύτης προστάτης ἄγρυπνος. Διὸ παμμάκαρ Γρηγόριε, μὴ παύση πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ προσκυνούντων, καὶ τιμώντων αἰεὶ τὴν θείαν καὶ πάνσεπτον εἰκόνα σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ἦχος β.

Παρῆλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης, ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στόλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν ἥλιος, ἀντὶ Μωϋσέως Χριστὸς ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν,

Τὸ Φῶς ἰλαρόν. — Τὸ Προκείμενον: Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. (Ὅρα ταῦτα σελίδ. Ἀρ. 6)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ.

Ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ἦχος α΄.

Ενατενίσκας ἀκλινῶς τῷ ὕψει τῆς γνώσεως, καὶ κατο-
πτεύσκας ἀδήλως σοφίας τὸν βυθόν, σαῖς διδαχαῖς κό-
σμον κατεπλούτισκας, Πάτερ. Ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ Χριστὸν δυ-
σώπει, Ἱεράρχα Νικόλαε.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου

Ἦχος α΄.

Τῆς Κοσμικῆς ἀποστάς συγχύσεως ἀοίδιμε, καὶ πᾶσαν
τρυφήν ὁμοῦ καὶ δόξαν μισήσας, τὴν οὐράνιον βασιλείαν
ἐπεπόθησας, ἡγιασμένε Γρηγόριε, ἐν γὰρ τῷ Ὄρει τοῦ Ἁ-
θωνος, τὴν τῶν ἀζύγων πολιτείαν ἐκλεξάμενος, τῷ κρύει
καὶ καύσωνι τρυχωθεὶς, ἀγρυπνίαις τε καὶ προσευχαῖς πε-
ριφραχθεὶς, τὰς ἐνέδρας τοῦ Σατάν ἀπεκρούσω, καὶ τὴν
χάριν τῶν θαυμάτων κομισάμενος σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις
ἐν οὐρανοῖς, τὴν δὲ ἐνεγκαμένην περιφρουρεῖς ἐνεργείᾳ τοῦ
θεοῦ πνεύματος, καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν
ἐκ πέθου ἀνυμνοῦντων τὸ Ἱερόν σου μνημόσυνον.

Θ αὐτός.

Τὸν κλεινὸν καὶ στερρὸν Γρηγόριον, τὸν ὑπὲρ τῆς αἰωνίου
ζωῆς ἀγωνισάμενον, καὶ Μονὴν ἰδίαν ἐν τῇ τοῦ Ἁθω-
νος ὑπωρεῖᾳ δομησάμενον, δεῦτε, ὦ φιλέορτοι ὑμνήσωμεν
λέγοντες· χαίροις τῶν πιστῶν ἀήττητος πρόμαχος, καὶ τῶν
ἀπίστων ἔθνῶν ἀπείργων τὰς μηχανουργίας· χαίροις ἢ τῶν
Θαυμάτων ἀκένωτος πηγή, καὶ παραμυθία τῶν θλιβομέ-
νων· χαίροις ὁ τῶν νοσοῦντων ταχὺς θεραπευτής, χαίροις

τῆς Ἐώας τὸ καύχημα, καὶ τῆς ὀμωνύμου σου Μονῆς τὸ ἀγαλλίαμα.

Ὁ αὐτός.

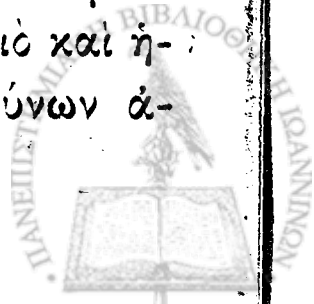
Τῆς χάριτος πῶν θαυμάτων ἠξιωμένος, παρέχεις ἀφθό-
νως τὴν ῥῶσιν τοῖς ἐν ἀνάγκαις, καὶ τοὺς μετὰ πόθου
ἀσπαζόμενος τὴν ἀγίαν σου σοφίαν, λυτροῦσαι παντοίων
ἀλγεινῶν ἀείμνηστε Γρηγόριε, τοὺς δὲ ἐν τῇ σεπτῇ σου
μάνδρᾳ μονάζοντας, τῶν ἀνιάτων παθῶν διαφυλάττεις ἀ-
τρώτους, ταῖς πρὸς Θεὸν εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ τοῦ Θεοῦ γνήσιος θεράπων ὁ θεῖος Γρηγόριος,
τὸν δρόμον τοῦ βίου τετέλεσας, τὸν τοῖς Ὁσίοις πρέποντα
ὑπνώσει θάνατον, καὶ καταλιπὼν τὰ ἐπὶ γῆς, εἰς οὐρανοὺς
ἀνέρχεται, ὑπὸ φωτεινῶν Ἀγγέλων πικραπεμπόμενος· ἵνα
κομίσηται τῶν τῆς ἀσκήσεως πόνων τὰ ἔπιθλα· καὶ νῦν
ἐν ταῖς φωτειναῖς τῶν Ὁσίων σκηναῖς αὐλίζεται, ἀμέσως
τῷ ποθουμένῳ Ἰησοῦ παριστάμενος, καὶ φωτὸς αὐτοῦ καὶ
ὠραιότητες ἀπολαύων, πρεσβεύει ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τῶν
ἐκ πόθου ἐκτελούντων τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Ἦχος πλ. α'.

Τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγῶσι σαυτὸν κατακοσμήσας, τῶν ἀπ' ἁ-
αἰῶνος ὀσίων Γρηγόριε, σύσκηνος γέγονας, καὶ τὴν
αὐτῶν ἀμέμπτως ζηλώσας πολιτείαν ἀπειληφας, τὸ βραβεῖον
τῆς καρτερίας σου· κηρύττει γὰρ ἡ ἐκκλησία τὰ θαύματα,
καὶ ἡ Ἱερά σου Μονὴ τὰ παλαιίσματα, ἡ δὲ θεία λάρναξ
τοῖς ἐν αὐτῇ προσιοῦσι πηγάζει ἰάματα ἀοίδιμα· διὸ καὶ ἡ-
μῖν ὀμβρισὸν σήμερον ψυχικὴν σωτηρίαν, καὶ κινδύνων ἀ-

φάρμακον, καὶ παντὸς δεινοῦ ἐλευθέρωσον, ἔχεις γὰρ ὡς ἀληθῶς τὴν παρρησίαν πρὸς Κύριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εχει μὲν ἡ μακαρία σου ψυχὴ, καὶ ἄσπιλος, πανόσιε Γρηγόριε, τὴν οὐράνιον Ἱερουσαλήμ κατοικητήριον, ἧς τὰ τεῖχη ἐν ταῖς ἀχράντοις χερσὶ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἐζωγράφηται· ἔχεις δὲ καὶ τὸ πανέντιμον καὶ ἀσκητικώτατόν σου ἄντρον σὺν τῇ θείᾳ σου ταύτῃ Μονῇ ἐπὶ γῆς, ἣν ἐν ἰδρώσι τε καὶ πόνοις ἐδομήσω, εἰς ψυχῶν καθάρσιον· ἐνθα μονάζοντες τὰς ἐλπίδας σοι τιθέμεθα, φρούρησον· αἰοίδιμε τὴν ὀμωνυμοῦσάν σοι ποιμνὴν καὶ πρόβα σου κροτοῦσαν ἐορτήν, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Χριστόν ὃν ἐθεράπευσας.

Καὶ νῦν. — Θεοδοκίον.

Ανύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσά σαρκί, Μητέρα Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σῶν ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Η Ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα· παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Εἶτα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α'. — Πανεύφημε Μάρτυρες.

Γρηγόριε ἐνδοξε ναός, τῆς Τριάδος γέγονας, καὶ τὸν Ναὸν τὸν πανάγιον, ἐν ᾧ τὸ σῶμά σου εὐσεβῶς ἐτέθη, πο-

ταμὸν ἀνέδειξας, ἀπείρων ἰαμάτων πανόλβιε, διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος : Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Θεὸν ὃν ἠγάπησας θερμῶς μάκαρ, ἐκ καρδίας σου, ἀδιαλείπτως ἰκέτευε, ῥυσθῆναι ἅπαντας τοὺς ἀναθεμένους ἑαυτοῦς τῇ ποιμένῃ σου, καὶ ταύτῃ μέχρι τέλους προσμένοντας, πυρὸς γεέννης τε καὶ βαρβάρων τῆς ἀλώσεως, καὶ τῆς πλάνης τοῦ διαβόλου Ὁσιε.

Στίχος : Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

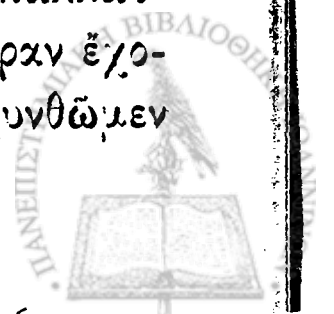
Παμμάκαρ Γρηγόριε τὴν σὴν Εἰκόνα γηθόμενοι, πανευλαβῶς ἀσπαζόμεθα, καὶ ἀρυόμενοι, ἰαμάτων πλήθη, πόθῳ σε γεραίρομεν, καὶ πίστει ἐκτελοῦμεν τὴν μνήμην σου· ἀλλ' οὖν ἰκέτευε, τὸν Θεὸν ὃν ἐθεράπευσας, ὑπὲρ πάντων τῶν ὠδαις τιμώντων σε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Αγάλλεται σήμερον ἡ ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ, λαμπρυνόμενη τῇ χάριτι, καὶ πιστῶς πανηγυρίζει, τῆς Μονῆς σου τὰ συστήματα, ἐπὶ τῇ παρρησίᾳ τῆς τιμίας εἰκόνης σου ἡγιασμένε πάτερ Γρηγόριε, καὶ δοξάζει Χριστὸν τὸν διὰ σοῦ παρέχοντα ἡμῖν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Νεῦσον παρακλήσεσι σῶν ἰκετῶν Πανάμωμε, παύρουσα δεινῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα, μὴ αἰσχυρθῶμεν

Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἱκεσίην, τῶν
σοὶ πιστῶς βρώντων· Χεῖρε, Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια,
χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β. — Τὸ Ἀναστάσιμον. — Ὅτε κατήλθες

Δόξα τοῦ Ὁσίου ἤχος α. — Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ὡς Ἄγγελος ἐν βίῳ ἐγνωρίσθης πατήρ ἡμῶν, καὶ χάριν
ἰαμάτων ἐκομίσω αἰοῖδι· με, θαυμάσια τελέσας φοβερά,
Γρηγόριε παθῶν φυγαδευτά, θεραπεύεις, ἐν ἀγάπῃ σὺν ταῖς
ψυχαῖς, καὶ τὰ σώματα μακάριε, δόξα τῷ εὐδοκήσαντι ἐν
σοί, δόξα τῷ σέ στεφανώσῃντι, δόξα τῷ ἐνεργῶντι διὰ σοῦ
πιστοῖς τὰ ἰάματα.

Ἔτερον Ἦχος α. — Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Γρηγόριον ὠδαῖς εὐφημήσωμεν πάντες, Ἐώας τὸν βλα-
στόν, καὶ Ὁσίων τὸ κλέος, Μονῆς τῆς δεδομητορα, καὶ
ἀπόρρητο νεῖρεισμα, πίστει κράζοντες, μὴ διαλείπῃς πικροῖων
δεινῶν Ὁσίε, καθικετεύειν ἀπαύστως τὴν ποιμνὴν σου σώ-
ζεσθαι.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον — Θεοτόκε Πικροθένε.

Εὐλόγησις τῶν ἄρτων καὶ ἀνάγνωσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος—Τὸ τροπάριον Ἀναστάσιμον.

Δόξα τοῦ Ὁσίου καὶ νῦν Θεοτοκίου

Μετὰ τὴν α. στιχολογίαν Κάθισμα Ἀναστάσιμον μετὰ τῶν Θεοτοκίων αὐτῶν.

Ἦχος β.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελών, τὸ ἄχραν-
τόν σου σῶμα σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν,
ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέ-
στης Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ
Ἄγγελος ἐβόα· τὰ μύρα τρεῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια,
Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος· ἀλλὰ κραυγά-
σατε· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα
ἔλεος.

Καὶ νῦν.—Σταυροθεοτοκίον.

Υπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, ὑμνοῦ-
μέν σε διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου, κατεβλήθη
ὁ Ἄδης, καὶ ὁ θάνατος τέθνηκεν· νεκρωθέντες ἀνέστημεν,
καὶ ζωῆς ἠξιώθημεν· τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρ-
χαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολογοῦμεν, ὡς
κραταιὸν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Μετὰ τὴν β. στιχολογίαν, ἕτερα.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας,
τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες πᾶσι,
Κύριε δόξα σοι.

Δόξα.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορός, σὺν Μυροφόροις Γυναιξίν, ἀγάλλεται συμφώνως, κοινήν γὰρ ἑορτὴν σὺν αὐτοῖς ἑορτάζομεν, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως· καὶ δι' αὐτῶν φιλόανθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. — Θεοτοκίον.

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις Θεοτόκε Παρθένε διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἄδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα νενέκρωται, ἡ Εὐα ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βρωῶμεν: Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας δόξα σοι.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου

Ἦχος δ. — Ταχὺ προκατάλαβε.

Οσίως διήνυσας τὴν πολιτείαν τὴν σὴν, βραβεῖον τὰ θαύματα παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐδέξω Γρηγόριε, ὅθεν σέ συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, πόθῳ τὴν σὴν εἰκόνα, καὶ χαρᾷ προσκυνοῦντες, πλουσίως ἡμῖν πηγάζουσαν, χάριν καὶ ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος α. — Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εκ βρέφους τῷ Θεῷ, κολληθεὶς Θεοφόρε, τοῦ πνεύματος σεπτοῦ, καταγώγιον ὤφθης, καὶ τὰ πονηρότατα καθυπέταξας πνεύματα, ἐνασκήσας δὲ ἐν τῷ τοῦ Ἁθωνος Ὄρει, χάριν εἴληψας παρὰ Θεοῦ θεοφόρε φρουρεῖν τοὺς τιμῶντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ανύμφευτε Ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντα λύτρωσαι τοὺς ἐπὶ Σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

— Μετὰ τὸν Πολυέλεον ἢ Ὑπακοή.

Μετὰ τὸ πάθος πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι, πρὸς τὸ μύρισαι τὸ σῶμά σου αἱ γυναῖκες Χριστέ ὁ Θεός, εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἐξέστησαν· φωνῆς γὰρ ἤκουον ἐξ αὐτῶν ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα Κάθισμα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος γ. — Τὴν ὠραιότητα τῆς Παρθενίας σου.

Ταῖς θείαις χάρισι, σέ κατελάμπρυνε, Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Πάτερ Γρηγόριε, Θεῷ λατρεύσαντα πιστῶς, ὁσίως τε καὶ δικαίως, ὅθεν σέ καὶ θαύμασι δαψιλῶς κατεκόσμησε· νόσους οὖν ἐκάσπιτε θερχπεύεις τῶν πίστει σου, τῇ θείᾳ προσιόντων εἰκόνι, καὶ ἐν ὠδῶν σέ τιμῶντων.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Θεομακάριστε Μήτηρ ανύμφευτε τὴν ἀσθενουῦσάν μου ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι πολλοῖς, ἐν παισίμασι Θεοτόκε, ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι στεναγμῶ τῆς καρδίας μου, δέξι με Πανάχραντε, τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ κραυγάζω σοι, χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Οἱ Ἀναβαθμοί.— Ἀντίφωνον α.

Εν τῷ Οὐρανῷ τὰ ὄμματα, ἐκπέμπω μου τῆς καρδίας;
πρὸς σέ Σωτήρ, σῶσόν με σὴ ἐπιλάμψει.

Ελέησον ἡμᾶς τοὺς παιόντας σοι πολλά, καθ' ἐκάστην
ᾠραν, ὦ Χριστέ μου· καὶ δὸς πρὸ τέλους τρόπους, τοῦ
μετανοεῖν σοι.

Δόξα καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, τὸ βασιλεύειν πέλει, τὸ ἀγιάζειν, τὸ κι-
νεῖν τὴν κτίσιν· Θεὸς γὰρ ἐστίν, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ
Λόγῳ.

Ἀντίφωνον β.

Εὶμὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ἱκανὸς σῶος φυλαχθῆ-
ναι, ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ἡμα, καὶ ἀνθρωποκτόνου;

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν μὴ παραδῶς Σῶτερ τὸν σὸν δοῦλον·
λέοντες τρόπον κατ' ἐμοῦ κινουῦνται, καὶ γὰρ οἱ ἐχ-
θροί μου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ζωαρχία καὶ γέρας· πάντα γὰρ τὰ κτι-
στά, ὡς Θεὸς ὢν δυναμοῖ, συντηρεῖ ἐν Πατρὶ δι' Υἱοῦ δέ.

Ἀντίφωνον γ.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, εἰκόασιν ὄρει τῷ Ἀγίῳ· οἱ οὐ-
δαμῶς σαλεύονται, προσβολαῖς τοῦ βελίαρ.

Εν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν, μὴ ἐκτεινάτωσαν οἱ θείως
ζῶντες· οὐ γὰρ ἔξ Χριστός, τῇ ράβδῳ τὸν κλῆρον αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν

Αγίῳ Πνεύματι, προσπηγάζει πᾶσα σοφία· ἐνθεν χάρις

Ἀποστόλοις, καὶ τοῖς ἄθλοις καταστέφονται μάρτυρες καὶ προφηταὶ ὁρῶσι.

Προκείμενον.

Εξεγέρθητι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προστάγματι ᾧ ἐνετείλω, καὶ συναγωγή λαῶν κυκλώσει σε.

Στίχος: Κύριε ὁ Θεός μου ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον τὸ Ἑωθινόν. — Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι.

Τὸν Πεντηκοστὸν ψαλμὸν, καὶ μετὰ ψάλλομεν

Εἰς ἦχον δ'. — Δόξα. — Ταῖς τῶν Ἀποστόλων.

Καὶ νῦν. — Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐἶτα. — Ἦχος β'.

Αναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ μέγα ἔλεος.

Μετὰ δὲ τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. — Ἐἶτα ἀρχόμεθα τῶν κανόνων.

Οἱ Κανόνες.

Ὁ Ἀναστάσιμος εἰς δ'. τῆς θεοτόκου εἰς δ'. καὶ τοῦ Ὁσίου εἰς γ'.

Ὁ Ἀναστάσιμος.

Ἐξὸν α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμὸς

Εν βυθῷ κατέστρωσε ποτὲ τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν, ἢ ὑπέροπτος δύναμις σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δὲ τὴν παμμόχθηρον ἁμαρτίαν ἐξήλειψεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος: ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

Τροπάριον.

Ο τοῦ κόσμου ἄρχων ἀγαθὲ, ᾧ ἀπεγραψάμεθα, τῇ ἐντολῇ τῇ σῇ μὴ πειθαρχήσαντες, τῷ Σταυρῷ σου κέκριται: προσβαλὼν γὰρ σοὶ ὡς θνητῷ περιπέπτωκε, τῷ τῆς ἐξουσίας κράτει σου, καὶ ἀσθενῆς διήλεγκται.

Αυτρωτής τοῦ γένους τῶν βροτῶν, καὶ τῆς ἀκηράτου
ζωῆς ἀρχηγός, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· τῇ γὰρ Ἀνα-
στάσει σου, διεσπάραξας τοῦ θανάτου τὰ σπάργανα, ἦν
δοξολογοῦμεν ἅπαντες· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα πέφηνας Ἀγνή, πάσης ἀοράτου τε, καὶ ὀρα-
τῆς ἀειπάρθενε κτίσεως· τὸν γὰρ Κτίστην τέτοκας, ὡς
ἠυδύκησε σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου· ὦ σὺν παρρησίᾳ πρέ-
σβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς: Ἄδω τὸν αἶνον τῇ φερεσβίῳ Κόρη.

Ὁ Εἰρμός. — Ἄτριπτον ἀσυνήθη.

Αῦλος πάλαι κλίμαξ καὶ ξένως χερσωθεῖσα, ὁδὸν θαλάσ-
σης, τὴν σὴν ἐδήλου γέννησιν Ἀγνή· ἦν ὑμνοῦμεν ἅ-
παντες, ὅτι δεδόξασται. (Δίς)

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ὑπόστασις τελεία, Θεοῦ Σοφία,
σωματωθεῖσα Ἀχραντε ἐκ σοῦ, τοῖς βροτοῖς ὠμίλη-
σεν, ὅτι δεδόξασται.

Ωδευσε διὰ πύλης, ἀδάτου κεκλεισμένης, τῆς σῆς νη-
δύος, δικαιοσύνης Ἡλίου Ἀγνή, καὶ τῷ κόσμῳ ἔλαμ-
ψεν ὅτι δεδόξασται.

Ἄλλος Κανὼν τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου.

Ποίημα τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Κυρίου κ. Γρηγορίου τοῦ καὶ Γέροντος
χρηματίσαντος ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ταύτῃ. Ἄνευ ἀκροστιχίδος.

Ἦχος πλ. δ. — Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐθύθισε.

Ορθοδοξίας ἀλήθοῦς ὑπόθεσις, ἐστὶν ἡ μνήμη σου, θαυ-

ματουργέ πάτερ, "Οσιε Γρηγόριε, τοῖς συνελθοῦσιν ἀ-
πασιν, καθαραῖς ταῖς καρδίαις, ὑμνήσαι ταύτης τὸν αἰτίον,
καὶ τὸν ὑπερθαύμαστον βίον σου. (Δίς)

Απὸ χειλέων ῥυπαρῶν τὴν αἶνεσιν, τολμήσας ἄδω σοι,
τῷ περὶ σε πόθῳ, κάτοχος γενόμενος, καὶ τῇ ὁμωνυ-
μία σου, ἀλλὰ σύγγνωθι πάτερ, καὶ δός μοι λόγον καὶ
σύνεσιν, τοῦ προσενεγκεῖν σοὶ τὸν ἔπαινον. (Δίς)

Δόξα.

Μὴ ἐνεγκῶν τὴν τῶν βαρβάρων ἔφοδον, θεῖε Γρηγόριε,
τὴν ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει τῷ τοῦ Ἁθωνος, ἀζύγων τῷ
συστήματι, τῷ ἐχθρῷ ἐνεχθεῖσαν, θεία προνοία γεγένησαι,
τούτου μετανάστης μακάριε.

Καὶ νῦν.

Ιδοὺ Παρθένε τὸ ἐμὸν ἐφύμνιον, δέχου Πανάμωμε, ὡς
πρὶν ὁ Υἱός σου. Θεός μου καὶ Κύριος, τῆς χήρας κατε-
δέξατο, τὰ λεπτὰ καὶ τὴν λύσιν τῶν ὀφλημάτων παράσχου
μοι ὅπως κατὰ χρέος γεραίρω σε.

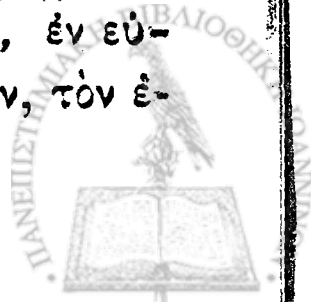
Καταδασία.— Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἔδῃ γ'. Ἀναστάσιμος. Ὁ Εἰρημός.

Εξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν
στεριεύουσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου, ἐν ἣ ἔστε-
ρεώθη ἡ καρδία μου.

Τροπάριον.

Ηκτίσις ἐν τῷ πάθει σου, ἡλλοιοῦτο βλέπουσα, ἐν εὐ-
τελεῖ προσχήματι, ὑπ' ἀνόμων μυκτηριζόμενον, τὸν ἐ-
δράσαντα πάντα θεῖῳ νεύματι.

Εκ χοῦς κατ' εἰκόνα με, τῇ χεὶρί σου ἔπλασας, και συν-
τριβέντα πάλιν δέ, εἰς χοῦν θανάτῳ δι' ἁμαρτίαν Χρι-
στέ, συγκαταβάς εἰς Ἄδην συνανέστησας.

Θεοτοκίον.

Τὰ τάγματα ἐξέστησαν, τῶν Ἀγγέλων Πάναγνε, και
τῶν ἀνθρώπων ἔφριξαν, αἱ καρδίαὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ σου·
διὸ σέ Θεοτόκον πιστεὶ σέβομεν.

Τῆς Θεοτόκου.—Τόξον συνετρίβη δυναστῶν.

Ο χρόνου ἐπέκεινα παντός, ὡς χρόνων Ποιητής, ἐκ σοῦ
Παρθένε ἐκὼν, βρέφος πεπλαστούργηται. (Δίς)

Νηδὺν πλατυτέραν οὐρανῶν, ὑμνήσωμεν πιστοί, δι' ἧς
Ἀδάμ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, χαίρων πεπολίτευται. (Δίς)

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.—Οὐρανίας ἀψίδος.

Τὸν Ἥλιαν ζηλώσας, και Μωϋσῆν Ὅσιε, μῆκος ἡμε-
ρῶν ὡς ἐκεῖνοι, νηστείαν ἤνυσας, ἄρτον οὐράνιον, θεω-
ριῶν οὐρανίων, ἐντρυφῶν τῇ χάριτι, τοῦ θείου πνεύματος.
(Δίς)

Ιερῶν ἐξ ἀδύτων, ὡς φωταυγῆς ἥλιος, ὠφθης θεοφόρε,
τὴν δέ Μοῆν σου δειμάμενος, ἐν τῇ τοῦ Ἄθωνος εὐρυ-
σθενεὶ, ἦν περ και κατέλιπες σοῖς τέκνοις Ὅσιε. (Δίς)

Δόξα.

Ανυμνοῦμεν σέ πόθῳ, διὰ παντός Ὅσιε, πᾶσα ἡ πληθὺς
τῆς τοῦ Γρηγορίου θεομακάριστε, και ἐκβοῶμέν σοι
ῥῦσαι τὴν ποιμένην σου ταύτην, ἐκ τῶν ὀρωμένων τε και
ἀσράτων ἐχθρῶν.

Καὶ νῦν.

Συμμετρία τῶν πόνων, τοῖς ταπεινοῖς Ἄχραντε, τὸ τῆς ἀρετῆς γεωργεῖται μέλι πανθαύμαστον· διὸ ἐνίσχυσον, τὴν παναθλίαν ψυχὴν μου, ταπεινῶ φρονήματι ἐμπολιτεύεσθαι.

Καταδασία.—Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Κοντάκιον, τὸ Ἀναστάσιμον.—Τὸ ἄνω ζητῶν.

Ανέστης Σωτήρ, ἐκ τάφου Παντοδύναμε, καὶ Ἄδης ἰδῶν, τὸ θαῦμα ἐξεπλήττετο, καὶ νεκροὶ ἀνίσταντο, καὶ ἡ κτίσις ἰδοῦσα συγχαίρει σοι, καὶ ὁ Ἄδάμ. συναγάλλεται, καὶ κόσμος Σωτήρ μου ἀνυμνεῖ σε αἰεί.

Καὶ κάθισμα. Τοῦ Ἀγίου ἤχος δ'.—Ταχὺ προκατάλαβε.

Επέστη φιλέορτοι, λαμπρὰ πανήγυρις, ἡ μνήμη ἡ ἐνδοξος, τοῦ Θεοφόρου Πατρός, εὐφραίνουσα τὰ σύμπαντα, λάμπουσα ταῖς ἀκτίσι, καὶ θαυμάτων τῷ πλήθει, φέρουσα τοῖς προθοῦσι, τὴν ἀένναον χάριν, ψυχῆς τε τὴν σωτηρίαν καὶ βίον ἀμεμπτον,

Δόξα.—Ἐτερον ὁμοιον

Τὸν κόσμον κατέλιπες, πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, σταυρὸν ἀναλαβόμενος, ἐπὶ τῶν ὤμων σου, τὸν Ἄθω κατέλαβες, τοῦτον τῆς θεοτόκου, τὸν Πανάγιον κληρὸν ἔνθα καὶ δειμάμενος, Μοῆν τὴν ἐπώνυμον, καὶ εἴληφας τῶν βραβείων, ἐκ Θεοῦ πάτερ Γρηγόριε.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον ὁμοιον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἰεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ Κυρία Πανάμωμε, λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων συντριψόν.

μηχανίας, καὶ κατέβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων,
Πάναγνε κατὰ δούλων σου.

Ψδὴ δ'. Ὁ Εἰρημὸς

Ελήλυθας ἐκ Παρθένου, οὐ πρέσβυς, οὐκ ἄγγελος, ἀλλ'
αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος, καὶ ἔσωσας, ὅλον μὲ
τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σου
Κύριε.

Τροπάριον.

Παρίστασαι ὡς κριτῆς ὁ Θεός μου τῷ βήματι, οὐ κραυ-
γάζων Δέσποτα, κρίσιν ἐνάγων τοῖς ἔθνεσιν, ἦν διὰ τοῦ
πάθους σου, τῇ οἰκουμένην εἰργάσω σωτηρίαν Χριστέ.

Τῷ πάθει σου, τοῦ ἐχθροῦ αἱ ῥομφαῖαι ἐξέλιπον· τῶν
ὑπεναντίων δέ, ἐν τῇ εἰς Ἄδου καθόδῳ σου, πόλεις κα-
θηρέθησαν, καὶ τοῦ τυράννου τὸ θράσος καταβέβληται.

Θεοτοκίον.

Σέ λιμένα σωτηρίας καὶ τείχος ἀκράδαντον, Θεοτόκε
Δέσποινα, πάντες πιστοὶ ἐπιστάμεθα· σὺ γὰρ ταῖς πρε-
σβείαις σου, ἐκ τῶν κινδύνων λυτροῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Θεοτόκου.— Ἀκήκοα Κύριε, τὴν ἐνδοξον σου.

Ιδοὺ ὑπερύψωται, τὸ θεῖον ὄρος οἴκῳ Κυρίου, ὑπεράνω
τῶν Δυνάμεων, ἡ θεομήτωρ ἐμφανέστατα. (Δίς)

Νομίμων τῆς φύσεως, παρθένε ἅπερ μόνη τεκοῦσα, τὸν
δεσπύζοντα τῆς κτίσεως, κατηξιώθης θείας κλήσεως. Δίς.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου—Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ολον σαυτόν, νεύμασιν ἐμπαρεχόμενος, τοῦ Δεσπότης,

Ὅσιε Γρηγόριε, τῶν ἀρετῶν ἤρθης ἐμφανῶς, πρὸς ὑψηλοτάτην, καὶ θεϊαν ὄντως ἀκρώρειαν, κἀκεῖθεν ἰαμάτων, ποταμοὺς ἀναβλύζεις, τοῖς τὴν μνήμην σου πόθῳ γεραίρουσι. (Δίς).

Μένειν ἐντὸς ἡκιστα κόσμου ὑπέμεινας, ὄντως πάτερ ἔχων ὁδηγοῦσάν σε, τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν Χριστόν, ἐν δὲ τοῖς ἀβάτοις τοῦ Ἄθω ἐνδικαιτῶμενος, ὄρεσι θεομάκαρ, ἀδεῶς πάντα φέρων, καὶ μελλόντων ἐλπίσι γηθόμενος. (Δίς).

Δόξα.

Οκατὰ σοῦ στρατὸς ποτὲ θρασυνόμενος, τῶν βαρβάρων γέγονεν ὁ δειλαιοσ, ἔργον βυθοῦ συναπολεσθεῖς, σὲ γὰρ ἀοράτως, ἡ θεία χάρις διέσκεπεν, ἡμῶν προνοουμένη, διὰ σοῦ σωζομένων, τῶν τιμώντων σε μάκαρ Γρηγόριε.

Καὶ νῦν.

Ινα τὰ σά, ἐκδιηγῶμαι θαυμάσιχ, Θεοτόκε, καὶ τὰ μεγαλειά σου, ἵνα ἀνθρώπων ἐν τοῖς υἱοῖς, ἐξομολογῶμαι, τὰ σά ἐλέη Πανύμνητε, ἐπίβλεψον εὐσπλάγχχνως ἐπ' ἐμέ τὸν νοσοῦντα, καὶ ὑγείαν τελείαν μοι δώρησαι.

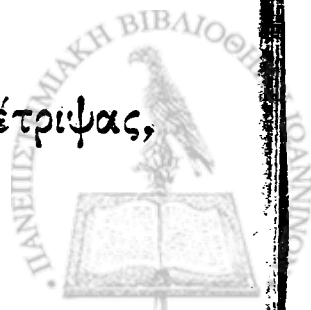
Καταδασία.—Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ῥοδὴ ε. Ὁ Εἰρμός.

Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν.

Τροπάριον.

Ως κέδρος Χριστέ, τῶν ἐχθρῶν τὸ φρύαγμα συνέτριψας,

Ἐκουσίως Δέσποτα, ἐν τῇ κυπαρίσσῳ ὡς ἠυδόκησας,
καὶ τῇ πεύκῃ καὶ κέδρῳ, σαρκὶ συνανυψούμενος.

Εν λάκκῳ Χριστέ, κατωτάτῳ ἔθεντό σε, ἄπνουν νεκρόν,
ἀλλ' οἰκείῳ μῶλωπι, ἐπιλεησμένους τραυματίας Σω-
τήρ, τοὺς ἐν τάφοις ὑπνοῦντας, σεαυτῷ συνεξάνεστησας.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει τὸν σόν, Υἱὸν καὶ Κύριον, Παρθένε ἀγνή, αιχ-
μαλώτοις λύτρωσιν, τοῖς ἐξεναντίας περιστάσεως, ἐπὶ
σοὶ πεποιθόσιν, εἰρηνικὴν δωρήσασθαι.

Τῆς Θεοτόκου.— Ὁ ἄνθρωπός τῷ Ἡσαΐα προουφθεῖς.

Νεφέλῃ τῆς εὐφροσύνης, γλυκασμὸν ῥάνατε, τοῖς ἐπὶ
γῆς, ὅτι παιδίον δέδοται, ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων,
ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθείς Θεὸς ἡμῶν. (Δίς).

Τῷ βίῳ καὶ τῷ σαρκίῳ μου, τῷ φῶς ἔλαμψε, καὶ τὸ
στυγνὸν τῆς ἀμαρτίας ἔλυσεν, ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς
Παρθένου, ἄνευ σποράς σωματωθεῖς ὁ Ὑψιστος. (Δίς).

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.— Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ανοιξόν μοι τὰς πόλεις, τὰς νοεράς Δέσποτα, σωτήρ μου
εὐσπλαγγνε, καὶ ὁδήγησόν με, ἐκ τοῦ σκότους πρὸς
φῶς τὸ ἀνέσπερον, καὶ τοῦ Γρηγορίου, παῖς προσευχαῖς
οἰκτείρησόν με δέμαί σου φιλόθρωπε Κύριε. (Δίς).

Μὴ παρίδης με πάτερ, πίστει σοὶ προστρέχοντα, τὸν σοὶ
ὀμῶνυμον, γλῶσσαν γὰρ ὀλίαν, κατ' ἐμοῦ οἱ μισοῦν-
τες ἐκίνησαν, πολεμοῦντες μάτην, τοῦ δυσφημῆσαι σόν
ικέτην ἐξ ὧν πρόφθασον, ῥῦσά με τάχιον. (Δίς).

Δόξα.

Εν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ σὲ ἐπικαλοῦμαι, τὸν μέγαν προστάτην μου, ἐν παντί με τέπῳ καὶ καιρῷ διατήρησον Ἅγιε, ἀπὸ πάσης βλάβης, καὶ ἐπηρείας τῶν φθονούντων, τὸν εἰς σὲ τὴν ἐλπίδα μου θέμενον.

Καὶ νῦν.

Διαμένειν με σῶον, μὴ περιτρεπόμενον στάσεως κρείττονος, ἀλλ' εὐθυποροῦντα, καὶ Θεῷ τὰ εὐάρεστα πράττοντα, ἐνδυνάμωσόν με, τὸν Ἀγαθὸν τεκοῦσα λόγον, τὸν ἡμᾶς ἀλογίας ῥυσάμενον.

Καταδασία. — Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἰσθὴ στ'. Ὁ Εἰρημὸς

Εν ἀβύσσῳ παισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Τροπᾶριον.

Ως κακοῦργος ὁ Δίκαιος κέκριται, καὶ μετὰ ἀνόμων τῷ ξύλῳ προσήλωται, τοῖς ὑπευθύνοις ἄφεσιν, τῷ οἰκείῳ δωρούμενος αἵματι.

Δι' ἐνὸς μὲν ἀνθρώπου τοῦ πρώτου Ἀδάμ, πάλαι εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθεν ὁ θάνατος, καὶ δι' ἐνὸς Ἀνάστασις, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πεφανέρωται.

Θεοτοκίον.

Απειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Τῆς Θεοτόκου. — Ἦχος ῥημάτων δεήσεως.

Φύσις ἀνθρώπων δουλεύουσα, τῇ ἀμαρτία Δέσποινα ἀ-
γνή, διὰ σοῦ ἐλευθερίας ἔτυχε· σός γάρ Υἱός ὡς ἀμνός,
ὑπὲρ πάντων τέθυται. (Δίς).

Επιβώμεθα πάντες, σέ τὴν ἀληθῆ Μητέρα τοῦ Θεοῦ,
παρρηγίσαντας οἰκέτας λύτρωσαι· μόνη γάρ πρὸς τὸν
Υἱόν, παρρησίαν κέκτησαι. (Δίς).

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου — Ἰλάσθητι μοι Σωτήρ.

Αρύσασθαι εὐλαβῶς, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος,
καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, πόθῳ ἀσπαζόμενοι, Γρηγορίου
μάκαρος Ἱερὰν Εἰκόνα, καὶ δεινῶν ἀπολυτρούμενοι. (Δίς).

Τὰς τῶν δαιμόνων ὀρμὰς, ὑπὸ τοὺς πόδας συντρίβεσθαι,
σῶν ταπεινῶν ἱκετῶν, Γρηγόριε ποίησον, πόθῳ γεραι-
ρόντων σε, καὶ ἐν ὕμνοις κροτούντων, τὴν πανιέρων σου
κοίμησιν.

Δόξα.

Χαρὰ καὶ πόθῳ ἡ σὴ Μονή, τὴν σὴν μνήμην σήμερον
Γρηγόριε ἐκτελεῖ, Χριστὸν μεγαλύνουσα παρασχόντα
χάριν σοι, βοηθεῖν τοὺς πίστει καὶ καρδία αἰτουμένους σε.

Καὶ νῦν.

Ω πῶς βαστάζει ἡ γῆ, ἐμέ τὸν αὐτοκατάκριτον,
τὸν παρὰ πάντας βροτούς, ἀσώτως βιώσαντα, καὶ
οὐ καταπίνει με, ἀπορῶ καὶ φρίττω· ἀλλὰ σὺ ἡ δια-
σώζουσα.

Καταδασία.—Τὴν Θεϊαν ταύτην.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'.—Ἡ Παρθένος σήμερον.

Η σὴ ποιμένη σήμερον, λαμπροφανῶς ἐορτάζει, τὴν σὴν μνήμην Ἀγίε, Πνευματικῶς γηθουμένη, χαίρει γάρ σε κεκτημένη ἄφθαρτον κλέος, ἄμαχον προμαχῶνα κατ' ἐναντίων, ὑπὲρ αὐτῆς Θεῶ πρεσβεύων, ἧτις καὶ πόθῳ αἰεὶ μεγαλύνει σε.

Ἔτερον.

Ἦχος πλ. δ'.— Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὸν Θεοφόρον εἰ πιστοὶ καὶ ἀντιλήπτορα, τοῦ Σιναίτου μαθητὴν θεῖον δομήτορα, συνελθόντες Γρηγορίου ἡ πληθὺς πᾶσα, ἐγκωμίων ἀναπλέξωμεν τὸν στέφανον, καὶ Θεῶ χαριστηρίους ὕμνους ἄδοντες, ἀνακράζωμεν, χαίρις Πάτερ Γρηγόριε.

Ο Οἶκος.

Τίς τὰς σεπτὰς σου ἀρετὰς ἀξίως καὶ ἰκανῶς ἀνυμνήσει Θεοφόρον Πάτερ Γρηγόριε; τὴν σωφροσύνην, τὴν ὑπομονήν, τὴν ταπεινώσιν, τὰς πρὸς Θεὸν ἀπαύστους ὑμνωδίας, τὴν ἄκραν σκληραγωγίαν, καὶ ἄμετρον ἐγκράτειαν δι' ὧν Ἀγγέλοις ἐφάμιλλος γενόμενος πρεσβεύεις αἰεὶ ὑπὲρ παντός τοῦ κόσμου, ἐξαιρέτως δὲ ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου ταύτης, ἧτις καὶ πόθῳ αἰεὶ μεγαλύνει σε.

Τῇ Τρίτῃ Κυριακῇ τοῦ Ματθαίου.

Τὴν μνήμην ἐορτάζομεν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου, τοῦ Κτίτορος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης, τὴν ὁποῖαν ἀνήγειρεν εἰς ὄνομα καὶ μνήμην τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι

Κτίτωρ Μονῆς σὺ Νικολάου ὠράθης

Ὅθεν κατοικεῖς ἐν μοναῖς ταῖς τοῦ Πόλου

Ἐβδομάτι Δεκεμβρίου πόλον κατώκησεν Γρηγόριος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμὸς

Αντίθεον πρόσταγμα πικρανομοῦντος, τυράννου μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνεῤῥίπισε· Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι πικισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος· ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάριον.

Οὐκ ἔφερες Δέσποτα δι' εὐσπλαγχνίαν, θανάτῳ τὸν ἄνθρωπον, καθορᾶν τυραννούμενον, ἀλλ' ἤλθες καὶ ἔσωσας ἰδίῳ αἵματι, ἄνθρωπος γενόμενος, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ιδόντες σέ ἔπτηξαν ἡμφιεσμένον, στολὴν ἐκδικήσεως, οἱ πυλωροὶ τοῦ Ἄδου Χριστέ· ἀγνώμονα τύραννον, οἰκέτην Δέσποτα, ἤλθες γὰρ χειρώσασθαι, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Αγίων Ἀγίαν σέ κατανοοῦμεν, ὡς μόνην κυήσασαν Θεὸν τὸν ἀναλλοίωτον, Παρθένε ἀμόλυντε, Μητὴρ ἀνύμφευτε· πᾶσι γὰρ ἐπήγασας πιστοῖς τὴν ἀφθαρσίαν τῷ θείῳ Τόκῳ σου.

Τῆς Θεοτόκου.— Ῥήτορες ἀνεδείχθησαν Παῖδες.

Εώρα ἐν νυκτὶ Ἰακώβ μὲν, ὡς ἐν αἰνίγματι, Θεὸν σεσαρ-

κωμένον· ἐκ σοῦ δὲ ἐν φρυκτωρία ὤφθη τοῖς μέλπουσι. Ὁ
ὑπέρθεος τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος. (Δίς).

Σύμβολα τῆς ἐν σοὶ ἀπορρήτου, προκαταγγέλλων συμ-
πλοκῆς, τῷ Ἰακώβ προσπαλαίει, δι' ἧς ἐκὼν ἠνώθη ἀν-
θρώποις Ἀγνή, ὁ ὑπέρθεος τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπε-
ρένδοξος.

Βέβηλος ὁ μὴ ἓνα κηρύττων, τὸν τῆς Παρθένου σὲ Υἱόν,
τῆς Πανυμνήτου Τριάδος, καὶ ἀδιστάκτῳ γνώμῃ καὶ
γλώσση βοῶν· ὁ ὑπέρθεος τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπε-
ρένδοξος.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.— Παῖδες Ἑβραίων

Οτε τὸ στίφος τῶν βαρβάρων, πλοιαρίοις συνεκύκλωσε
τὸν Ἄθω, τότε τούτου σοφὴ βουλάς διασκεδάσας, ὄλον
σαῦτόν ἐπέδωκας, ἀρωγὸν τοῖς ἐνοικοῦσι. (Δίς).

Ρεῖθροις κατέπαυσας δακρύων, παναοίδιμε τὸ θρασὺς τῶν
βαρβάρων, κυκλωσάντων ποτὲ Μονὴν σου τὴν Ἁγίαν,
τῷ ἰσχυρῷ γὰρ κέκραγας, ἀντιλήπτορι καὶ ῥύστη (Δίς).

Δόξα.

Ορος τοῦ Ἄθω ἐγκαυχᾶται, τοῖς ἀγῶσί σου Γρηγόριε
τρισμάκαρ, ἡ ἐκκλησία δὲ ὡσαύτως, τοῖς θαύμασί σου
χαίρει, ἡ Γρηγορίου δὲ Μονή, ἐν τῇ σῇ ὁμωνυμία.

Καὶ νῦν.

Ρεῖθρον ἰάσεώς μοι βλῦσον, καὶ κατάσβεσον τὴν κάμινον
Παρθένε, ἡδονῶν καὶ παθῶν, πταισμάτων τε καὶ νόσων·
σύ γὰρ πηγὴ βλυστάνουσα, ζωῆς θείας γλυκὺ ρεῖθρον.

Καταδασία. — Οὐκ ἐλάτρευσαν.

ᾠδὴ η΄ Ἀναστάσιμος Εἰρμός.

Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ Θεῷ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσιζουσα, ψάλλοντας: Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τροπάριον.

Αἵματι Χριστέ, τῷ σῶ πεφοινηγμένην, τὴν τῆς σαρκὸς σου καθορῶντα στολὴν, ἐν τρόμῳ ἐξίσταντο, τὴν πολλὴν μακροθυμίαν σου, τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα κράζοντα: Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σὺ μου τὸ θνητόν, ἐνέδυσας Οἰκτίρμον, ἀθανασίαν τῇ ἐγέρσει σου· διὸ ἀγαλλόμενος, εὐχαρίστως ἀναμέλπει σοι, ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς Χριστέ κράζων σοι: Κατεπόθη ὄντως εἰς νίκος ὁ θάνατος.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν τοῦ Πατρὸς, ἀχώριστον ἐν μήτρᾳ θεανδρικῶς πολιτευσάμενον, ἀσπόρως συνέλαβες, καὶ ἀφράστως ἀπεκύησας, Θεογεννητορ Πάναγνε, ὅθεν σέ σωτηρίαν, πάντων ἡμῶν ἐπιστάμεθα.

Τῆς Θεοτόκου. — Ἰνδάλματος χρουσοῦ.

Ὁράθη ἐπὶ γῆς, διὰ σοῦ καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη ὁ ἀγαθότητι ἀσύγκριτος, καὶ δυνάμει, ᾧ μελωδοῦντες πάντες οἱ πιστοὶ κραυγάζομεν: Ἡ οὐσιωθεῖσα ὑμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς).

Κυρίως σέ Ἀγνήν, καταγγέλλοντες δοξάζομεν Θεοτόκε·
σὺ γάρ τὸν ἕνα ἀπεκύησας, τῆς Τριάδος σεσαρκωμέ-
νον, ᾧ σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ Πνεύματι πάντες μελωδοῦμεν·
Ἵμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψοῦτω εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς).

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. — Ἑπταπλασίως κάμινον.

Μίαν φροντίδα θέμενος, ἐν ψυχῇ τὴν ἀνάγουσαν, πρὸς
τὸν κατελθόντα, δι' ἡμᾶς χρηστότητι, τῶν ἄλλων ἡ-
λόγησας, ὡς μὴ μενόντων τε καὶ φθαρτῶν, καὶ μετὰ τῆς
ὑλης, συναπέθου τὴν ὑλὴν βρωῶν σὺ, παρρησία, ἱερεῖς εὐ-
λογεῖτε, λαοὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς).

Προσυπαντᾷ θεσπέσιε, τῶν ὁσίων ὁ θίασος, ἅμα φιλο-
χρίστῳ τε λαῷ Γρηγόριε, τῷ σῷ ναῷ ἅπαντες, ἐν εὐ-
φροσύνῃ ψυχῆς πολλῇ τὸν Δημιουργὸν καὶ χορηγὸν ἐκβο-
ῶντες, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, ἡμῖν τὸν πα-
ρασχόντα, τὸν φύλακα καὶ ῥύστην. (Δίς).

Δόξα.

Ως τοῦ Χριστοῦ θεράποντα, διὰ βίου γενόμενον, καὶ οἰ-
κειωθέντα ἀρεταῖς τῷ Κτίστη σου σέ μάκαρ Γρηγό-
ριε, ἐκλιπαροῦμεν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τὴν Ἱεράν σου, ἑορτὴν
ἐκτελούντων, συντόνως τῷ Δεσπότη, ἰκεσίας προσάγειν,
ὅπως τῆς αἰωνίου κολάσεως ῥυσθῶμεν.

Καὶ νῦν.

Οποταμὸς τῆς χάριτος, ὁ λουτήρ τῶν ἰάσεων· ὁ τῆς εὐ-
φροσύνης, καὶ ἀγαλλιάσεως, κρατὴρ ἀνεξάντλητος,
Θεογεννήτορ Δέσποινα, ἴασαι καμὲ τὸν ἐπὶ κλίνης ὀδύνης,

οικτρῶς παρερρίμμενον, ὡσπερ ἄψυχον φόρτον, καὶ κέρασόν μοι πόμα παρεκτικόν ὑγείας.

Καταδασία. — Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἔρδη θ. — Ἀναστάσιμος ὁ Εἰρμός.

Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Τροπάριον.

Ως ἐν Παραδείσῳ φυτευθέν, ἐν τῷ Κρανίῳ Σωτήρ, τὸ τρισόλβιον ξύλον, τοῦ σου ἀχράντου Σταυροῦ, αἱματικαὶ ὕδατι θείῳ, ὡς ἐκ πηγῆς τῆς θείας πλευρᾶς σου, Χριστέ ἀρδευόμενον, τὴν ζωὴν ἡμῖν ἐξήνθησε.

Καθεῖλες δυνάστας, σταυρωθεὶς ὁ Παντοδύναμος, καὶ τὴν κάτω κειμένην, ἐν τῇ τοῦ Ἄδου φρουρᾷ, φύσιν τῶν ἀνθρώπων ὑψώσας, τῷ πατρικῷ ἐνίδρυσας θρόνῳ· μεθ' ἧς σέ ἐρχόμενον, προσκυνοῦντες μεγαλύνομεν.

Τριαδικόν

Μονάδα τρισάριθμον, Τριάδα ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως ὑμνοῦντες, πιστοὶ δοξάσωμεν, ἄτμητον, ὑπέρθεον φύσιν, τρισσοφегγῆ, ἀνέσπερον αἰγλήν, τὴν μόνην ἀκήρατον, τὴν τὸ φῶς ἡμῖν ἐκλάμπουσαν.

Τῆς Θεοτόκου. — Ὅλος ὑπάρχεις ἔφεσις

Ράβδος ἰσχύος δέδοται, φύσει τῇ σαθρᾷ, Λόγος Θεοῦ, ἐν μήτρᾳ σου Ἀγνή, καὶ ταύτην ἀνέστησε πρὸς Ἄδην ὀλισθήσασαν· διὸ σε Πάναγνε, ὡς Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

(Δίς).

Ην ἡρετίσω Δέσποτα, δέξαι συμπαθῶς, πρέσβυν Μητέρα, σὴν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σοῦ τῆς χρηστότητος, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται· ἵνα σέ ἅπαντες ὡς εὐεργέτην μεγαλύνωμεν. (Δίς).

Τοῦ Ἁγίου.—Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ανέτειλε Χριστὸς σοὶ ἄνωθεν φῶς, ὑπωρείας μονάζοντι Ἄθωνος. Ὅθεν Μονήν, ἐδομήσω μάκαρ περιφανῆ, Ἀρχιεράρχῃ θείῳ τε, κλεινῷ Νικολάῳ θαυματουργῷ, μεθ' οὗ καὶ νῦν δυσώπει, ἀτρώτους διαμένειν, τοὺς ἐν αὐτῇ καλῶς μονάζοντας. (Δίς).

Οὶ πόθῳ ἐνοικοῦντες τῇ σῇ Μονῇ, πανσεβάσμιε πάτερ Γρηγόριε, τὴν σὴν σεπτὴν, ἀναλογιζόμενοι βιοτήν, ὑψοποιὸν ταπεινῶσιν, τὸ ἐν ἀγρυπνίαις καὶ προσευχαῖς, νηστείαις ὑπὲρ φύσιν, πληρούμεθα δακρύων, καὶ σέ ἐκ πόθου μακαρίζομεν. (Δίς).

Δόξα.

Σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις, πάτερ σοφέ, Ἀποστόλοις ὁσίοις καὶ Μάρτυσι, καὶ τοῖς χοροῖς, τῶν θείων Ἀγγέλων χοροβατῶν, τῷ θείῳ Ἱεράρχῃ τε, Μύρων τῆς Λυκίας ἀεισκηνῶν, πηνσέπτῳ Νικολάῳ, πρεσβείαν ἐκτελεῖτε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων ὑμᾶς.

Καὶ νῦν.

Σωτήριος γενοῦ μοι πύργος Ἀγνή, τῶν δαιμονῶν ἀπειργῶν τὰς φάλαγγας, καὶ πειρασμῶν, ὄχλον καὶ κινδύνων ἀποσοβῶν· καὶ τῶν παθῶν τὴν ἔφοδον, πόρρῳ ἀπελαύνων, καὶ καθαρὰν διδούς ἐλευθερίαν, καὶ θείων χαρισμάτων, τὴν ἀφθονίαν παρεχόμενος.

Καταδασία.—"Απας γηγενής.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ἀναστάσιμον.

Οτι Χριστὸς ἐγήγερται, μήτις διαπιστείτω· ἐφάνη τῇ Μαρίᾳ γάρ· ἔπειτα καθωράθη, τοῖς εἰς ἀγρόν ἀπιοῦσι· Μύσταις δὲ πάλιν ὤφθη, ἀνακειμένοις ἔνδεκα, οὓς βαπτίζειν ἐκπέμφας, εἰς οὐρανοῦς, ὅθεν καταβέβηκεν ἀνελήφθη, ἐπικυρῶν τὸ κήρυγμα, πλήθη τῶν σημείων.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.— Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Γρηγόριον τιμήσωμεν, τὸν Ἱερὸν φιλέορτοι τῶν ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἄθω, ἀνύσαντα, τοὺς ἀγῶνας καὶ πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν, χαίρεις ὀσίων σέμνωμα, ἡμῶν δὲ μέγα καύχημα, τὸν τὴν Μονὴν σου οἰκούντων, καὶ σὲ ἀπαύστως τιμώντων.

Θεοτοκίον.

Ο ἀνατείλας Ἥλιος, ἐκ παστοῦ ὡς Νυμφίος, ἀπὸ τοῦ τάφου σήμερον, καὶ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ θάνατον καταργήσας, σὲ Τεκούσης πρεσβείαις, φῶς ἡμῖν ἐξαπὸστεilon, φῶς φωτίζον, καρδίχς καὶ τὰς ψυχὰς, φῶς βαδίζειν ἅπαντας ἐμβιβάζον, ἐν τρίβοις προσταγμάτων σου, καὶ ὁδοῖς τῆς εἰρήνης.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς.

Ἰστῶμεν στιχ. η'. καὶ ψάλλομεν στιχηρ. α'. Ἀναστάσιμον δ'.

καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου δ'.

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν Θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξῃς

τοῖς Λαοῖς, τὴν ἐκ Νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φι-
λάνθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι, πῶς οἱ Στρατιῶται ἀπώλεσαν,
τηροῦντες τὸν Βασιλέα· διατὶ γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐρύλαξε
τὴν Πέτραν τῆς ζωῆς, ἢ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀνα-
στάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλή-
θει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Χαίρετε λαοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς
τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο
εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου,
καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε Λαοί, καὶ
ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος μὲν τὸ χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε,
τῇ Κεχαριτωμένη ἐκόμισεν· Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ
ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ
μὲν ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ
ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν. Διὸ
βοῶμεν σοι· Εὐεργέτα καὶ ἀπάντων Κύριε δόξα σοι.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου ἤχος α΄.—Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν φιλεόρτων τὰ πλήθη, δεῦτε συνδράμωμεν, καὶ ἐν
ὠδαῖς ἁσμάτων, εὐφημήσωμεν πάντες, τὸν φίλον τῆς
Παρθένου καὶ τοῦ Χριστοῦ, ἐράσμιον θεράποντα τὸν ἡμῶν
προστάτην τε καὶ φρουρόν, Γρηγόριον τὸν δομήτορα.

Απὸ παντοίων σκανδάλων, καὶ πάσης θλίψεως, ἀπὸ πα-
θῶν καὶ νόσων, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, βλάβης τε
παντοίαις ἀπὸ ἐχθρῶν, αἰσθητῶν νοουμένων τε, τοὺς σέ τι-
μῶντας ἐκ πόθου σῶζε αἰεὶ, πνευμακάριστε Γρηγόριε.

Στίχος : Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Τοῦ Γρηγορίου τὴν μνήμην, νῦν ἐορτάζομεν, δι' ἧς ἡμῖν
πηγάζει, ἡ ἀένναος χάρις Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου, καὶ
γὰρ αὐτός, τοὺς ἐχθροὺς τροπώσάμενος, τοὺς νοητοὺς τῶν
δαιμόνων καὶ τῶν παθῶν, τὴν ἐξουσίαν ἐκομίσατο.

Στίχος : Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Δίδου καμοὶ σὼ ἱκέτη τὴν εὐλογίαν σου, καὶ σύγγνωθί
μοι Πάτερ εὐλαβῶς εὐφημοῦντι, ἐν ταύτῃ τῇ πανδήμῳ
τῶν εὐσεβῶν πανηγύρει, καὶ ῥῦσά με ἐκ τῶν τοῦ βίου κιν-
δύνων καὶ πειρασμῶν, τοῦ ἀλάστορος ἀπάλλαξον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ.

Δεῦτε ἀζύγων ἢ χορεία, ἐν ᾧαῖς πνευματικαῖς, κατα-
στέψωμεν τὸ πανσέβαστον σκῆνος τοῦ θεοφόρου πατρὸς
ἡμῶν καὶ πιστῶς ἐκβοήσωμεν : χαίροις ἡ τῶν θαυμάτων
πηγή, καὶ τῶν νοσοῦντων ταχὺς θεραπευτής· χαίροις ἡ
τῶν λυπουμένων παραμυθία, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσ-
μάχητος σωτηρία, ἀλλ' ὦ Πάτερ Γρηγόριε, ὡς τὰς ἐφόδους
ποτὲ τῶν βυρβάρων διεσκέδασας, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβεί-
αις σου, καὶ τὴν σὴν σεπτὴν Μονὴν ἀβλαβῆ διεφύλαξας,
οὕτω καὶ νῦν, τοὺς ἐν αὐτῇ τιμῶντας σε, καὶ ἐκ πόθου
τελοῦντας τὴν σεβάσμιον μνήμην σου, ἐκ πάσης ἐπιδρομῆς
καὶ βλάβης τοῦ ἀντικειμένου, ἐλευθέρωσον, καὶ πρέσβευε
τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. — Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀγίου,
ὠδὴ γ. σ.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

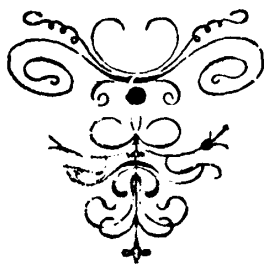
Χαίροις τῆς ἐώας θεῖος βλαστός, χαίροις τῶν ἐν Ἄθω
μοναζόντων ὑπογραμμός, χαίροις τῆς Μονῆς σου προ-
πύργιον καὶ κλέος, Γρηγόριε τρισμάκαρ, φρούρει τὴν ποι-
μνην σου.

Ἔτερον.

Χαίροις τῆς ἐώας βλαστός σεπτός, χαίροις τῶν ἐν Ἄθω
μοναζόντων στάθμη καὶ κανών, καὶ Μονῆς ταύτης ἀ-
κοίμητος προστάτης, Γρηγόριε τρισμάκαρ ἦν φρούρει ἄ-
τρωτον.

Ἔτερον.

Εχει δὲ τὸ πνεῦμά σου ὁ οὐρανός, καὶ ἡμεῖς πλουτοῦμεν
τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, ἣν περικυκλοῦντες μετ' ἀ-
νεικάστου πόθου, τιμῶντες προσκυνοῦμεν αὐτὴν Γρηγόριε.

Ὁκτωβρίου 29. κθ'.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

τῆς Ἁγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος **ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ**
— τῆς Ρωμαίας. —

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ στιχ. προσόμοια.

Ἦχος δ. — Ἐδωκας σημείωσιν

Κάλλει διαλάμπουσα, ἡ ὠραιότης τοῦ σώματος, καὶ τῆς ψυχῆς σου ἡ ἔνθεος, ὡς ῥόδον γὰρ ἔλαμψας, ὦ Ἀναστασία, ἐν Μοναῖς Ὁσίων, καὶ ταῖς δι' αἵματος ῥοαῖς, πεφοινιγμένη, ὡς νύμφη ἄμωμος, μονὴ τερπνὴ σὲ ἐδέξατο, καὶ λαμπρότατος θάλαμος, ὡς Παρθένον καὶ Μάρτυρα.
(Δίς).

Αθλησὶν ὑπέμεινας, Ἀναστασία πανθαύμαστε, τῇ σῆ κλήσει κατάλληλον, ἰδρῶσιν ἀσκήσεως, μαρτυρίου αἶμα, συγκερασαμένη, ὅθεν καὶ στέφανον διπλοῦν, ὁ στεφοδότης σοὶ ἐχαρίσατο, πρὸς ὃν καὶ ἀνεγλύκανας, πεποικιλμένη τοῖς στίγμασι, ὡς παρθένος πανάμωμος, καὶ ὡς Μάρτυς ἀήττητος.

Ερωτι πανεύφημε, κεκρατημένη τοῦ κτίστου σου, τὰ ἐκείνου παθήματα, σαρκὶ ἐξεικόνισας, πᾶσαν τριχυμίαν, πόνων ἐνεγκοῦσα, καὶ νῦν οἰκεῖς τοὺς οὐρχνούς, ἀπόνον δό-

ξαν καὶ στέφος φέρουσιν ἀμάραντον καὶ βλέπουσα ἃ θεωροῦσι γηθόμενα, τῶν Ἀγγέλων τὰ Τάγματα, ἀθλοφόρων τὸ καύχημα.

Δόξα ἤχος δ'.

Τῷ κάλλει τῆς ψυχῆς σου Ὅσια, ωραῖσμένη καὶ τοῦ σώματος, προσενήνεξαι τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ Μαρτυρίου, καὶ παρ' αὐτοῦ διπλοῦν τὸ στέφος ἀνεδήσω, Ὅσιομάρτυς Ἀναστασία αἰρίδιμε, ἀλλ' ὡς ἔχουσα παρρησίαν πρὸς αὐτόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς τελούντων σου τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.—Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'.—Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Δεῦτε χαρμονικῶς, φιλομάρτυρες πάντες ἐπὶ τῆς ἀθλοφόρου, τὴν μνήμην καὶ χορείαν, πιστῶς ἐπιτελέσωμεν.

Στίχος: Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

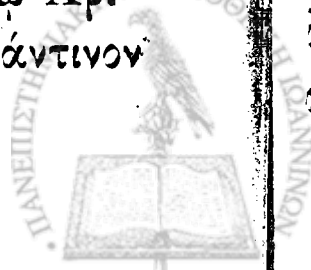
Πάντοτε πρὸς Χριστόν, ἰκετηρίαν ποίει, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων, τὴν Πάνσεπτό σου μνήμην, Ἀναστασία Πάναγνε.

Στίχος: Καὶ ἔστησαν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Δόξα τῶν ἀσκητῶν, καὶ κλέος τῶν Μαρτύρων, Παρθενομάρτυς πέλεις, διὸ ἐν τῇ σῇ μνήμῃ πιστῶς πανηγυρίζομεν.

Δόξα ἤχος β'.

Οσιομάρτυς Ἀναστασία, ἀθλοφόρε ἀήττητε, ὡσπερ ἀλάβαστρον μύρου τὸ αἷμά σου, τῷ σῷ Νυμφίῳ Χριστῷ προσαγομένη, ἀντάμειψιν ἐκομίσω τὸν ἀμαράντινον

στέφανον, καὶ ταῖς χορείαις τῶν παρθένων καὶ τῶν μαρτύρων συναγελάζουσα, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει τὸν Κύριον, τοῦ σωθῆναι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. — Ἐγὼ πάσαν ἐλπίδα μου.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ

Ἰστώμεν στιχ. η'. καὶ ψάλλομεν στιχ. προσόμοια.

Ἦχος δ'. — Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὰς στρεβλώσεις τοῦ σώματος, καὶ μαστῶν τὴν ἀφαίρεσιν, καὶ χειρῶν ὑπέφερεις καρτερώτατα, τὴν τῶν ὀδόντων ἐκρίζωσιν, πλευρῶν τὴν κατάφλεξιν, καὶ ποδῶν τὴν ἐκκοπήν, καὶ τὸν ἀδικὸν θάνατον, ὅθεν εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, οὐρανόις, ἐν θαλάμοις κατοικοῦσα, Ἀναστασία πολύαθλε. (Δίς)

Παρθενίας κειμήλιον, κεκλεισμένος Παράδεισος, ἱερὸν ἀνάθημα, θεῖον τέμενος, νύμφη Χριστοῦ Πανακῆρατε, καὶ ἔμφυχον ἄγαλμα, ἀσκουσῶν ὑπογραμμός, τῶν μαρτύρων ἀγλαΐσμα, κρήνη βρύουσα, ποταμοὺς ἰαμάτων ἀνεδείχθης, τοῖς τελοῦσι σου τὴν μνήμην, Ἀναστασία Πανεύφημε.

Τῶν μαρτύρων ἀγλαΐσμα, τῶν παρθένων ἀπάνθισμα, τῶν Ὁσίων μέγιστον ἐγκαλλώπισμα, Ἀναστασία πολύαθλε, τῆς Ῥώμης τὸ καύχημα, καὶ τερπνότατον Θεοῦ, καὶ ἀμώμητον σφάγιον, τὴν ἀκράδαντον, εὐσεβείας κρηπίδα, δεῦτε πάντες, ἀνυμνήσωμεν προθύμως, περιφανῶς ἐναθλήσασαν.

Ἔτερα

Ἦχος α'. — Ἄσ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος, ἡ νεάνις Χριστοῦ, πῶς ἐν γῆ ἐβίωσεν, ὡς Ἄγγελος οὐρανοῦ, τὸν μόνον Κύριον, δοξάζουσα εὐσεβῶς, ἐπιτυχεῖν δὲ τῆς τούτου ἐλλάμψεως, ὑπέφερε τὰ δεινά, καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον πόνους ἢ πάνσεμνος ὄθεν ἀνεκφράστως χαίρει, νῦν εἰς τὰ οὐράνια, καὶ λαμπρὰ τῶν δικαίων, καὶ ὑπέρτιμα σκηνώματα. (Δίς.)

Ο τε ὁ τροχὸς συνέτριψε, πάντα σου ὀστέα, καὶ ἡ στάσις ἅπασα, τῶν νευρῶν καὶ τῶν φλεβῶν ἀνεσκευάζετο, ἐβόησας πρὸς Θεόν, καὶ τῶν δεινῶν σὲ παρθένε ἐρρύσατο, καὶ ῥῶσιν σοὶ τῆ αὐτοῦ θεραπειῆς ταχέως παρέσχετο, ὁ ταχὺς Ἀναστασία, πάντων εἰς βοήθειαν, καὶ παρέχων τῷ κόσμῳ, τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε οἱ πιστοὶ τὴν εὐσημον, καὶ λαμπρὰν ἑορτήν, εὐλαβῶς τιμήσωμεν, τῆς μάρτυρος τοῦ Χριστοῦ, ἣνπερ ἐδέξατο, ἡ ἀληκτος χαρμονή, ὡς παρρησία τὴν πίστιν κηρύξασαν, καὶ μέλη καὶ κεφαλὴν, ἀποτμηθεῖσαν ἀγάπῃ τοῦ κτίσαντος, τὴν Ἀναστασίαν ὄντως, στήλην τῆς ἀθλήσεως, ἣς τῆ θεῖα πρεσβεία, Ἰησοῦ σῶσον τὸν κόσμον σου.

Ἀόξα ἦχος πλάγ. α'.

Εν τῇ καρτερᾷ ἀθλήσει, τῆς παρθενοάθλου κόρης, Ἄγγέλων, εὐφράνθη πληθὺς, ἐν ἧ ὁ Χριστὸς ἀοράτως παρίστατο, καὶ πληθος Θεῶν ψευδωνύμων ἐσδέννυτο, ὁ μὲν εὐσεβῶς καὶ πιστῶς δοξαζόμενος, οἱ δὲ ὡς καπνὸς καὶ σκοτία δεικνύμενοι, ἀλλὰ ταύτην σου Ἀναστασία, τὴν ἐτήσιον μνήμην, τοὺς τελοῦντας ἀπήμονας φύλαττε, ἐκ παντοίας

συμφορᾶς, καὶ δεινῆς περιστάσεως, καὶ τὸν οἶκόν σου τοῦτον στερέωσον, ἄχρι τερμάτων αἰῶνος, ὡς πρὸς Θεὸν παρρησίαν ἔχουσα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου Νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος. ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος. Τότε τὸν βυθὸν ἐπέzeugεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. Ἡ θάλασσα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος· ἡ ἀμεμπτος μετὰ τὴν νύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔμεινεν ἀφθoρος. Ὁ ὢν, καὶ προὖν, καὶ φανεῖς ὡς ἄνθρωπος, Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα Εἴσοδος.—Φῶς ἰλαρόν.—Τὸ προκείμενον, τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος: πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστά ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ με μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς λέγει Κύριος ὁ Θεός· καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμί. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται· ἐγὼ εἰμί ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστί παρ' ἐμοῦ ὁ σῶζων· ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνειδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμί, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. ποιήσω, καὶ τίς ἀποτρέψει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ . . . (Σελίς 6).

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσιν . . . (Σελίς 6).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΗΝ

Στιχηρά Ἰδιόμελα. Ἦχος α. — Ἐνατενίσας ἀκλινῶς (Ὅρα σελίδα 7).

Ἦχος β.

Αρωγὸν κτησαμένη τὸν Χριστὸν Ἀναστασία, τῶν ὑλικῶν πάντων κατεφρόνησας, καὶ τὸ σῶμα δι' αὐτόν, τῷ πονηρῷ διώκτη ἀνδρικῶς παρέδωκας, εἰς ἄμετρα βάσανα, διελέγχουσα τρανῶς τῶν εἰδώλων τὴν ἀπάτην, ὅθεν τῆς ἀλήκτου χαρᾶς ἠξίωσαι, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Αὐτός

Κινείσθω πρὸς τὴν σὴν, Ἀναστασία εὐφημίαν, πᾶν στόμα πολυάθλε, ὅτι πᾶν μέλος τῆς ἁγίας σου σαρκός, διὰ Χριστὸν αἰκίας ἀνδρικῶς ὑπέμεινεν, ἢ γλῶσσα τὴν ἐκκοπήν, τὴν ἐκρίζωσιν οἱ ὀδόντες, οἱ μαστοὶ τὴν ἀφαίρεσιν, τὴν δὲ τομὴν οἱ πόδες ταῖς χερσὶ σὺν τοῖς δακτύλοις. τὰ στέρνα τὴν κατάφλεξιν, καὶ τὸ πρόσωπον τὰ ραπίσματα, διὰ φασγάνου δὲ τὸ μακάριον δεξαμένη τέλος, ἀνέπτῃς πρὸς Κύριον, ἀλλὰ πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Αὐτός

Ακλινεὶ διανοίας ὄμματι, ταῖς θείαις καλλοναῖς ἐνοπτριζομένη, πάντων τῶν ἐν γῆ ἡδέων κατεφρόνησας, καὶ τῶν χαλεπῶν ἀλγηδόνων τοῦ σώματος, ἀξιάγαστε Ἀναστασία, ἀληθείας ὄπλοις φραξαμένη, ὅθεν αὐτουργὸς θαυμάτων γέγονας, ταῖς εὐχαῖς σου πάντα περισώζουσα.

Ὁ Αὐτός

Ωσπερ ἀνάλγητον περιχειμένη σῶμα, γενναιοτάτῳ λογισμῷ τοῦ πυρός κατεφρόνησας, καὶ τοῦ δι' ὀνύχων σι-

δηρῶν δριμυτάτου ζεσμοῦ, τοῦ παρθενικοῦ καὶ ἁγίου σου σώματος, τὸν δὲ παράνομον τύραννον, καὶ τὰ τούτου κωφὰ σεβάσματα, χλευάζουσα οὐκ ἐπαύσω, τῇ Θεολόγῳ σου φωνῇ, ἕως οὗ τὴν γλῶτταν ἐτμήθης πικρῶς, πυρὶ θείῳ φλεγομένη, καὶ φίλτρῳ τοῦ κτίστου σου, ὃν ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα ἤχος πλάγ. δ'.

Ενδοξε κόρη, ὁσία καὶ μάρτυς, Παρθένε ἁγνή, τῆς Ῥώμης τὸ βλάστημα, νύμφη τοῦ Σωτῆρος, καὶ τῆς αὐτοῦ ἀναστάσεως, ἐπώνυμε, ὃν ἐν σταδίῳ ἀνδρικῶς ἐκήρυξας, μυκτηρίσασα ἐμφρόνως, τῶν ξοάνων τὴν ἀπάτην, καὶ ὑπενεγκοῦσα πολύπλοκα βάσανα, ῥῦσαι ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς σου ἀπὸ πάσης περιστάσεως, τοὺς δὲ δομησαμένους τὸ σὸν ἅγιον τέμενος, λύτρωσαι τῆς βλάβης τοῦ ἀλάστορος, καὶ πάσης κολάσεως.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.—Δέσποινα πρόσδεξι.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'.—Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Πεποικιλμένη παρέστης, τῷ σῷ νυμφίῳ Χριστῷ, καὶ κατηγλαῖσμένη, ἀρετῶν λαμπηδόσιν, ἀξίαν εἰληφυῖα τῶν ἀρετῶν, καὶ βασάνων ἀντάμειψιν, Ἀναστασία τὸ κλέος μοναζουσῶν, καὶ Μαρτύρων τὸ ὠραίισμα.

Στίχος; Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Η τῶν αἱμάτων ῥοή σου, τὰς πύλας πάντιμε, ἠνέωξε Παρθένε, οὐρανοῦ σε καὶ ἔνδον, ἐδέξαντο χορεῖαι τῶν ἀθλητῶν, καὶ Ἁγίων τὰ τάγματα, περιχαρῶς ἐποπτεύουσαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀνέκφραστον λαμπρότητα.

Στίχος: Καὶ ἕστησαν ἐπὶ τὴν πέτραν.

Η ἐκτομή σου τῆς γλώττης, ἀνακηρύττει τρανώς, τὴν πρὸς Θεὸν ἀγάπην, Καλλιπάρθενε κόρη, τὴν δόξαν ἣν περ εἴληφας ἐκ Θεοῦ, βεβαιοῦντα τεράστια, τοῦ θεσπεσίου λειψάνου σου τῆς Χριστοῦ ἀναστάσεως ἐπώνυμε.

- Δόξα ἤχος πλαγ. β'.

Εκ δυσμῶν ἀνατέταλκας, ὡς πάμφωτος ἥλιος, καὶ ἀκτίσι τῶν ἄθλων σου, τὴν γῆν πᾶσαν κατηύγασας, καὶ τῶν εἰδώλων τὸν ζόφον, γενναίως διέλυσας, ἀσκητικῶς γὰρ τὰ πάθη κταβαλοῦσαν, μαρτυρικῶς σε στεφάνῳ κατέστεψεν ὁ Χριστός, καὶ ἀφράστου δόξης ἤξιώσεν, ἧς καὶ ἡμᾶς τυχεῖν, Ἀναστασία πρέσβευε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.— Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'. — Ταχὺ προκατάλαβε.

Μαρτύρων τὸ ἥδυσμα, καὶ ἀσκουσῶν καλλονήν, παρθένων ἀγλαΐσμα καὶ σεμνολόγημα, τῆς Ῥώμης τὸ βλάστημα, πάντες Ἀναστασίαν, εὐφημήσωμεν ὕμνοις, νέμει γὰρ τὰς ἰάσεις, τοῖς προσψάουσι πόθῳ, τῶν θείων αὐτῆς λειψάνων σορὸν τὴν μυρίπνοον.

Ἔτερον.

Ἦχος γ'. — Τὴν ὠρικιότητα.

Τὴν Ὁσιόαθλον καὶ καλλιπάρθενον, Ῥώμης τὸ βλάστημα καὶ μέγα καύχημα, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ, ἀξίως τὴν ἐπώνυμον, δεῦτε εὐφημήσωμεν, Ἀναστασίαν τὴν πάνσεμνον, βρῦει γὰρ ἰάσεων ἀκεσώδυνα φάρμακα,

τοῖς τῶν λειψάνων αὐτῆς τὴν θήκην προσπτυσσομένοις
μετὰ πίστεως.

Θεοτόκε Παρθένε. — Καὶ εὐλόγησις τῶν ἄρτων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος α'. — Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, εἰς ἀνδρίαν τὸ θῆλυ, διὰ τῶν ἀ-
ρετῶν, μεταθεῖσα Ἁγία, Θεοῦ οἰκητήριον, ἀμφοτέρω-
θεν γέγονας, ἐκμειώσασα, τὴν τῶν παθῶν τυραννίδα, δι' ἀ-
σκήσεως, μαρτυρικῶ δέ στεφάνῳ, σαυτὴν κατεκόσμησας.

Δόξα. τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μητέρα σέ Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀλη-
θῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγον-
τες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα, σέ γάρ ἔχομεν, ἀμαρτωλοὶ
προστασίαν, σέ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν
μόνην Πανάμωμον,

Μετὰ τὴν β'. στιχ.—Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. — Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν σοφίαν εὐροῦσα καθοδηγόν, συνεσχέθης τῷ πόθῳ
τοῦ Ἰησοῦ, καὶ κόσμου τὰ πρόσκαιρα, ὡς φθαρτὰ κα-
ταλείψασα, τῇ δέ πολλῇ ἀσκήσει, τὴν σάρκα ἐμάρανας,
αἰεὶ τὰ ἀνεκλάλητα, ζητοῦσα σκηνώματα, ὅθεν ἐπὶ τέλει,
μακαρία Παρθένε, καὶ μάρτυς ἤξιώσαι, γεγονέναι περιδο-
ξος, δι' ὃ νῦν ἐπαγάλλει, τῇ χαρᾷ τοῦ νυμφίου σου ὦ Ἁ-

ναστασία ἀγνή ταῖς σαῖς εὐχαῖς με ἀεὶ περιφρούρησον, πάσης συμφορᾶς, καὶ δαιμόνων κακώσεως.

Δόξα τὸ αὐτό.—Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τῶν μυρίων χρεῶν μου τὸ πονηρόν, γραμματεῖον τῆς λόγῃ τοῦ σου Υἱοῦ, Δέσποινα διάρρηξον, καὶ παράσχου μοι δέομαι, χρεωλυσίαν πάντων, τελείαν ἀθώωσιν, ἐξ ἐρυθρῶν γραμμάτων, βαφέντων ἐν αἵματι, τῷ ἀπορρήντι, τῆς ἀχράντου καὶ θείας πλευρᾶς τοῦ Σωτῆρός μου, εἰς βροτῶν ἀνάγέννησιν, ἵνα χαίρων κραυγάζω σοι σωζόμενος. Θεοτόκε ἀειπάρθενε, πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι συγχώρησιν, σέ γαρ ἔχω ὁ δοῦλός σου, προστασίαν ἀκαταίσχυντον,

Μετὰ τὸν πολυέλεον.—Κάθισμα.

Ἦχος δ'.—Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καταπλήττεις τῶν βροτῶν, τὰς διανοίας ἀγαθῆ, τοῖς ἀμέτροις αἰκισμοῖς, ἐγκαρτεροῦσα τοῦ σταυροῦ, ἔχουσα κόρη τὴν δύναμιν ἐνεργοῦσαν, ῥῶσιν τῆ ψυχῇ σου παρέχουσα, καὶ βλάβης τῶν δεινῶν ἀπαλλάττουσα, καὶ ἐκβοᾶν καὶ λέγειν ἐν τῷ σταδίῳ, τὰ ὑπὲρ φύσιν φωτίζουσα, Ἀναστασία, δόξα μαρτύρων, καὶ Ὁσίων ἀγλαίσμα.

Δόξα τὸ αὐτό.—Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοεον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε· βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ῥάβδον Ἀαρῶν τὴν βλαστήσασαν, καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήστῳ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Οἱ ἀναδαθμοὶ δ'. ἤχου.—Ἐκ νεότητός μου.

Τὸ προκείμενον: Ὑπομένων ὑπέμενα τὸν Κύριον.

Στίχος: Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.—Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον.—Τῶν δέκα Παρθένων.

Δόξα.—Ταῖς τῆς Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν.—Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Εκ δυσμῶν ἀνατέταλκας, ὡς πάμρωτος ἥλιος, καὶ ἀκτίσι τῶν ἄθλων σου, τὴν γῆν πᾶσαν κατηύγασας, καὶ τῶν εἰδώλων τὸν ζόφον γενναίως διέλυσας, ἀσκητικῶς γὰρ τὰ πάθη καταβαλοῦσαν, μαρτυρικῶς σε στεφάνῳ κατέστεψεν ὁ Χριστός, καὶ ἀρράστου δόξης ἠξίωσεν ἥς καὶ ἡμᾶς τυχεῖν Ἀναστασία πρέσβευε.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς Γ'. καὶ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας οἱ δύο εἰς η'.

Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου ποίημα Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'.—Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ Εἰρμός.

Αρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαικὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα. (Δίς).

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληται, δεδοξασμένη Ἁγνή, ἢ τῶν πιστῶν δόξα, μόνη χρηματίσασα· διὸ μελλούσης

δόξης με, κοινωνόν σαῖς πρεσβείαις, δοξάζοντά σε ανάδειξον,
"Αχραντε πανάμωμε Δέσποινα.

Εύλογημένος ὁ καρπὸς πανάμωμε, ὁ τῆς κοιλίας σου,
δι' οὗ βροτοὶ πάντες, τῆς ἀράς ἐλύθημεν, εὐλογημένη
Πάναγνε ἀνερμήνευτον θαῦμα, ἀκατανόητον ὄραμα, πάν-
των τῶν βροτῶν τὸ διάσωσμα.

Ητῶν Ἀγγέλων δυσωπεῖ σέ Κύριε, πληθὺς ἐκάστοτε,
τῶν μαθητῶν δῆμος, προφητῶν ὁ σύλλογος, μαρτύ-
ρων καὶ ὁσίων σου, διὰ τῆς Θεοτόκου, ἀμαρτημάτων συγ-
χώρησιν, δώρησαι ἡμῖν ὡς φιλόανθρωπος.

Σέ τὴν ἐν σπλάγχνοις δεξαμένην "Αχραντε, τὸ πῦρ τὸ
ἄσπεκτον, ἐκδυσωπῶ πίστει τῆς γεέννης ῥῦσαι με, καὶ
τῆς ἀποκειμένης μοι, διὰ πλήθος πταισμάτων, κολάσεως
ἐλευθέρωσον σοῦ ταῖς εὐπροσδέκτοις δεήτεσιν.

Ὁ κανὼν τῆς Ἀγίας

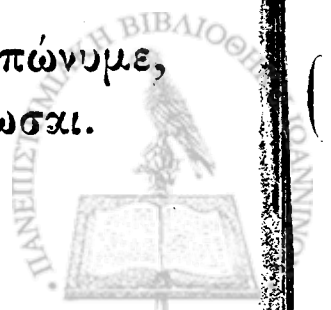
Οὗ ἡ ἀκροστιχίς: Τοὺς ἀνδρικούς σου μάρτυς εὐφημῶ πόνους Ἰωσήφ.

Ἦχος ὁ αὐτός.—"Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ταύτην τὴν φωτοφόρον, μνήμην σου γεραίροντι Θεό-
νυμφε, φωτισμὸν μοι παράσχου, τῆς ψυχῆς μου τὸ
σκότος διώκουσα.

Ολην ἀπὸ σπαργάνων, σεαυτὴν ἀνέθηκας τῷ κτίστη σου,
καὶ πυρὶ ἐγκρατείας, τὰ τοῦ σώματος πάθη κατέ-
φλεξας.

Υψος πρὸς μαρτυρίου, μάρτυς ἀναστάσεως ἐπώνυμε,
ἀνηνέχθης παστᾶδος, νοητῶς ὡς παρθένος ἠξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Σέ τὴν οὐρανομήκη κλίμακα, ἐν ἣ Θεὸς ἐπεστήρικτο,
τοὺς βροτοὺς οὐρανίους, ἐργαζόμενος κόρη γεραίρομεν.

Ἔτερος κανὼν τῆς Ἀγίας ἤχος δ'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.—Τὴν πολυάθλον Ἀναστασίαν μέλω.

ᾠδὴ α'.—Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τῆ θεία πρεσβείᾳ σου, ζόφου παθῶν ἐξανάστησον, τὸν
νοῦν μου πολυάθλε, καὶ καλλιπάρθενε, ὅπως τηλαυ-
γῶς, μάρτυς Ἀναστασία, ἐπαίνων τοῖς ἄνθεσι, στέψω
τὴν μνήμην σου.

Η ἄσκησις ἐνθεος, ἡ δὲ σὴ ἄθλησις νόμιμος, τὸ τέλος
μακάριον, Ἀναστασία σεμνή, σὺν ὁσίοις γάρ, σὺν
μάρτυσιν ἐδέξω, χειρὶ τοῦ παντάνακτος, γέρα τῶν πό-
νων σου.

Δόξα.

Ναὸς πανυπέρτιμος, Πατὴρ Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος,
ἐγένου πανάριστε, Ἀναστασία διό, πρὸς οὐράνιον, ναὸν
εἰσοικισθεῖσα, ῥυσθῆναι με πρέσβευε, πάσης κακώσεως.

Καὶ νῦν.

Παρθένε πανάμωμε, μήτηρ τοῦ πάντα ποιήσαντος, παν-
τοίχῃ με θλίψεως, εὐσπλάγγνῳ ῥῦσαι ῥοπή, ὅπως ἐν
χαρᾷ, τοῦ Γαβριὴλ τὸ χαῖρε, Μαρία κραυγάζω σοι, χαῖρε
θεόνυμφε.

Καταβασία.—Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ γ'.—Οὐρανίας ἀψίδος.

Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας

δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλόανθρωπε. (Δίς).

Γερᾶς πολιτείας, ἀποπεσῶν Ἄχραντε, παρασυνεβλήθην τοῖς κτήνεσι, καὶ κατὰκριτος, ὅλος γεγένημαι, ἢ τὸν Κριτὴν τετοκυῖα, πάσης κατακρίσεως, ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Στεναγμοὺς ἀνενδότους, καὶ ψυχικὸν δάκρυον, καὶ διηνεκῆ μοι παράσχου, κόρη κατάνυξιν, ὅπως πενθήσω μου, τὰ συμφυέντα μοι πάθη, ἐξ ἀπροσεξίας μου θεοχαρίτωτε.

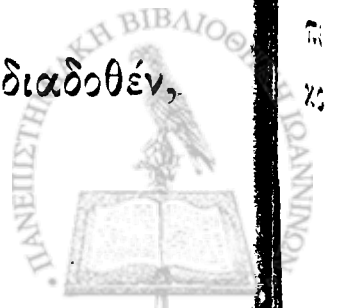
Ἐπουράνιαι τάξεις, λειτουργικὰ πνεύματα, δῆμος προφητῶν Ἀποστόλων σου, καὶ μαρτύρων σου σὺν τῇ Τεκούσῃ σε, ἐκδυσωπῶσιν οἰκτίρμον, τῷ Λαῷ σου δώρησαι, πταισμάτων ἄφεσιν.

Συμπαθείας με θείας, ὡς συμπαθῆς Ἄχραντε, νῦν καταξιῶσαι δυσώπει, τὸν εὐσυμπάθητον, τρόπους ἀσπλάγχχνους γάρ, ἀσυμπαθῶς κεκτημένος, μετανόιας τρόποις με, νῦν ἀνακάλεσαι.

Κανὼν τῆς Ἁγίας.—Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἰστασο πρὸ βήματος, τυραννικοῦ Χριστὸν ἄνακτα, καὶ ποιητὴν, πάντων καὶ Δεσπότην, Θεὸν Λόγον κηρύττουσα.

Κάλλος τὸ ἐγκάρδιον, τῇ ὁρατῇ μορφῇ ἐνδόξε, διαδοθέν, σέ ὠραιότατην, τοῖς ὁρῶσιν ὑπέφανεν.

Ολβον ἀναφαίρετον, τῶν ἰαμάτων σοι δίδωσι, κόρη Χριστός, οὐ Ἀναστασία, τὴν πτωχείαν ἠγάπησας.

Υλὴν ἀμαρτίας μου, σῶν πρεσβειῶν πυρὶ σύμφλεξον, **Μ**ήτηρ Θεοῦ, δρόσον μοι τὴν θεϊαν, τῆς ἐφέσεως φέρουσα.

Ἄλλος.—Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ονύχων ἐκρίζωσιν γενναίως, ἐνέγκασα μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὄφιν κατεσπάραξας, Ἀναστασία πάντιμε, τὸν τὴν ἡμῶν προμήτορα τοῦ Παραδείσου ἐξώσαντα.

Λαμπρύνεται σήμερον ὁ κόσμος, ὄρων τοῖς ὠραίοις σου ποσίν, Ἀναστασία πάνσεμνε, τὸν δόλιον πατούμενον, καὶ ἐναποπνιγόμενον, τοῖς μυριπνόοις σου αἵμασιν.

Δόξα.

Υψίκομος μάρτυς ὡσπερ φοινῖξ, τοὺς κλάδους, ἐτμήθης τῆς σαρκός, τῷ πονηρῷ δικάζοντι, τὸ μέγεθος φυλάττουσα, τῆς πίστεως ἀμείωτον, Ἀναστασία πολυάθλε.

Καὶ νῦν.

Ανέκφραστον θαῦμα τῶν αἰώνων, ἀπείρανδρε Μήτηρ, τοῦ Χριστοῦ, τῆς αἰωνίου ῥῦσαι με, κολάσεως τὸν δοῦλόν σου, καὶ παραδείσου μέτοχον, ἀπέργασαι τῇ δυνάμει σου.

Καταθασία.—Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Κάθισμα.—Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Εκ βρέφους τῷ Θεῷ, ἀνετέθης ὁσίχ, νεκρώσασα σαρκός, ἐγκρατεία τὰ πάθη, εἰς ὕψος ἀνέδραμες, Μαρτυρίου περιδοξόν, ἐναθλήσασα, Ἀναστασία νομίμως, καὶ τὸν δράκοντα, καταβαλοῦσα, εἰς χάρις, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα τὸ αὐτό.—Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν βάτον ἣν Μωσῆς, ἀκατάρλεκτον εἶδε, τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἀγίαν νεφέλην, σκηπὴν τὴν ἀμόλυντον, τὴν θεόδεκτον τράπεζαν, τὸ πλάτιον, τοῦ ἕψηλου βασιλέως, τὴν ὀλόφωτον, καὶ ἀδιόδευτον πύλην, παρθένον ὑμνοῦμεν σε.

Ἄσδῆ δ'.—Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Σὺ μου Χριστέ Κύριος, Σὺ μου καὶ δύναμις.

Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ Πατρικὸς κόλπος, μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμενος διὸ σὺν τῷ Προφῆτῃ Ἀββακούμ σοι κραυγάζω. Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Τὸ πονηρόν, ἀμαρτιῶν μου χειρόγραφον, θεία λόγχη, παναγνε διάρρηξον, τῇ κεντησάσῃ θείαν πλευράν, τοῦ ἐκνθρωπῆσαι, ἐκ σοῦ Παρθένε θελήσαντος, καὶ βίβλω με γραφῆναι, σωζομένων δυσώσει, τὸν ἀφρόνως Θεοῦ μακρυνόμενον. (Δίς).

Ἰνα φωναῖς, χαριστηρίοις δοξάζω σε, ἵνα θείω, πόθῳ μεγαλύνω σε, τὴν τῷ μεγίστῳ σου τοκετῷ, πάντας μικρινθέντας, πανάμωμε μεγαλύνασαν, μεγάλως ἀμαρτῶντα, καὶ δεινῶς συμπτωθέντα, συγχωρήσεως κόρη ἀξίωσον,

Νόμοι ἐν σοί, κεκαινοτόμηνται φύσεως, ὑπὲρ φύσιν, Λόγον γὰρ ἐκύησάς, διὸ σὲ πίστει ἐκδυσωπῶ, τὸν ὑπὲρ τὴν φύσιν, τὴν ἀνθρωπίνην πανάμωμε, πολλὰ ἡμαρτηκότα, καὶ Θεοῦ μακρυνθέντα, ἐπιστρέψαντα σῶσον πρεσβείαις σου.

Ο δυσμενής, τῆς ἀμαρτίας τοῖς βέλεσι, τὴν ψυχὴν μου,
ὄλην ἐτραυμάτισε, καὶ κατεμόλυνεν ἡδοναῖς, τὴν ἐμὴν
καρδίαν, καὶ τῆς ὁδοῦ ἀπεπλάνησε, Παρθένε τῆς εὐθείας,
διὰ τοῦτο βρῶσοι, ἐπιστρέφοντα δέξαι καὶ σῶσον με.

Κανὼν τῆς Ἀγίας.—Εἰσακήκοα Κύριε.

Σέ ζυγὸν ἐλαφρότατον, μάρτυς τὴν βαστάσασαν ἐκ νεό-
τητος, σιδηροῦν κλοιὸν προσφέρειν σε, οἱ παρανομοῦντες
κατεδίκασαν.

Σταλαγμοὶ τῶν αἱμάτων σου, τῆς πολυθείας ἔσβεσαν
ἄνθρακας, ὄπυρσός δέ τῶν θαυμάτων σου, τῶν παθῶν
τὴν ὕλην ἀπετέφρωσεν.

Οὐκ ἐγύμνωσε χάριτος, σῶμά σου γυμνώσας ὁ πονη-
ρότατος, ὑφαντὸν δέ μάλλον ἄνωθεν, ἀρῥαγῆ χιτῶνα
προεξένει σοι.

Υπὲρ γῆν αἰρομένης σου, πῦρ ἐπὶ τὰ στέρνα, μάκαρ,
ἐφήπτετο, ὑπεξάπτου σου τὸν ἔρωτα, τὸν πρὸς τὸν
Δεσπότην καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον διέμεινας, ἄφθορος Παρθένε ὡς πρὸ γεννή-
σεως, νέον βρέφος γὰρ ἐκύησας, τὸν πρὸ τῶν αἰῶνων
γνωριζόμενον.

Ἄλλος.—Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Θάνατον οὐκ ἔπτηξε τὸν τῆς σαρκός, ἀπαλὴ νεᾶνις καὶ
εὐοπτος, ἐπιποθοῦσα, τῷ Χριστῷ παμβασιλεῖ, τὴν
ἐαυτῆς εὐπρεπίαν, παρατεθεικέναι δι' αἵματος.

Λύκος ὡσπερ ἄγριος ὁ δυσεδής, τὸ σὸν ἀγιώτατον κώ-
διον, κατασπαράξας, δι' ὀνύχων σιδηρῶν, ἀποτεμεῖν
οὐκ ἴσχυσε, σὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγαπήσεως.

Δόξα.

Ολην σου τὴν ἔφεσιν πρὸς τὸν Θεόν, ἔχουσα ὅσια πο-
λύαθλε, Ἀναστασία, τῶν ὀδόντων τὴν πικράν, ὑπέφε-
ρες ἐκρίζωσιν, δόξα τῷ Χριστῷ ἀνακράζουσα.

Καὶ νῦν.

Νικᾷ πᾶσαν δύναμιν λόγου παντός, τοῦ σοῦ μαρτυρίου
τὸ μέγεθος, πῶς παρθενία, ὑπὲρ φύσιν τοκετόν, συνῆ-
ψας ὑπὲρ ἔννοιαν, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ὑπερένδοξε.

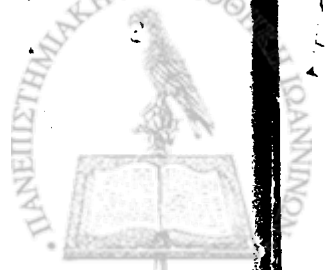
Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ἐπιση ε'.—Ἰνα τί με ἀπόσω.

Ινα τί με ἀπόσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυ-
πον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον,
ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου,
τὰς ὁδοὺς μου νατεύθυνον δέομαι. (Δίς.)

Γενεαὶ γενεῶν σε, τὴν ἀειμακάριστον νῦν μακαρίζουσιν,
οὐρανῶν Δυνάμεις, ὡς τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνάψασαν
εὐφημοῦσι μόνην, ἐν γυναιξίν εὐλογημένη, τοῦ πεσόντος
Ἀδάμ. ἢ Ἀνάκλησις. (Δίς).

Διαμένειν με σῶρον, μὴ περιτρεπόμενον στάσεως κρείττο-
νος, ἀλλ' εὐθυποροῦντα, καὶ Θεῷ τὰ εὐάρεστα πράτ-
τοντα, ἐνδυνάμωσόν με, τὸν ἀγαθὸν τεκοῦσα Λόγον, τὸν
ἡμᾶς ἀλογίας ρυσάμενον.

Ο τὸ αἷμά σου Λύγε, διὰ ὑπερβάλλουσιν ἐλέους ἄβυσσων, ἐν σταυρῷ κενώσας, τῶν παθῶν μου τὴν ἄβυσσον ξήρανον, καὶ ἐν κατανύξει, σοὶ τῷ Θεῷ εὐαρεστῆσαι, διὰ τῆς Θεοτόκου ἀξίωσον.

Κανὼν τῆς Ἀγίας.— Ὁρθοίζοντες βοῶμεν.

Α νάλωτος πυρὶ τῷ ἐνύλῳ ἐδείχθης μάρτυς, πῦρ γὰρ σέ ἐγκάρδιον, θείας ἀγάπης ἐδρόσιζε.

Ρ απίσματι τὸ πρόσωπον μάρτυς ὠραιωθείσα, ἐχθρῶν ἀπερρύπωσας, δυσειδεστάτων τὰ πρόσωπα.

Τ αθείσα ἐπὶ ξύλου θεόφρον Ἀναστασία, πόθῳ τοῦ νυμφίου σου, θεῖον πάθος εἰκόνιζες.

Θεοτοκίον.

Υ μνουμέν σε πανύμνητε δέσποινα Θεοτόκε, Θεὸν ὑπερύμνητον, σαρκὶ ἀσπόρως κυήσασαν.

Ἄλλος.— Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Α κράδαντον ἔχουσαν, τὴν πίστιν ὧ πολύαθλε, ἐκ τῆς εἰς Χριστὸν ὁμολογίας, τροχῷ μεγίστῳ, φέρων ἐλίττει δεινῶς, σέ τὴν λογικὴν περιστεράν, ἄρχων ὁ φρενόληπτος μεταστῆσαι βουλόμενος.

Ν ικᾶται τοῖς λόγοις σου, δικάζων ὁ πανάθλιος, καὶ ἀμηχανήσας ἀνασπᾶ σου, τὴν θεολόγον γλῶτταν βιαία ὀλκῆ, σοῦ τὴν πικναρίδιμον ψυχὴν, εὐρών ὁ παμμίαιρος, στερρότεραν ἀδάμαντος.

Δόξα.

Α γγέλων τε γέγονας, καὶ τῶν ἀνθρώπων θέατρον, ἀπο-

στολικῶς Ἀνχστασίᾳ, ἀποκοπεῖσα τοὺς μακαρίους μα-
στούς, χειρῶν στερουμένη καὶ ποδῶν, πάθῃς τὸ σωτή-
ριον, ἐαυτῇ ἐγγαράξασα.

Καὶ νῦν.

Σὲ τείχος ἀπόρθητον, λιμένα καὶ προπύργιον, καὶ κατα-
φυγὴν καὶ προστασίαν, ἔχω Παρθένε ἐν τοῖς κινδύνοις
αἰεί, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν καταλλαγὴν, μὴ οὖν ἀποβάλης με,
τῆς σῆς σκέπης Πανύμνητε.

Γλάτθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ
βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα·
καὶ ἐπάκρουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου. (Δίς).

Ἐρῶ ἡ σὲ.—Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ηλέηται διὰ σοῦ, ἡ φύσις τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν ἐλεῆ-
μονα γάρ, ἐκύησας Κύριον, ἐλεῆμον Πάναγνε, ὅθεν
δυσωπῶ σε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐλέησον.

Τῶν Ἀσωμάτων Χριστέ, τὰ τάγματα δυσωποῦσί σε,
Μαρτύρων τε προφητῶν, καὶ τῶν Ἀποστόλων σου, διὰ
τῆς Γεκούσης σε, τὸν Λαόν σου σῶζε, ἀπὸ πάσης περι-
στάσεως.

Η ἀγεώργητος γῆ, τὸν Γεωργὸν ἠκυήσασα, καὶ πάν-
των Δημιουργόν, τὴν ὑλομανήσασαν, ψυχὴν μου τοῖς
πάθεσι, δεῖξον καρποφόρον, διὰ θείας ἐπιγνώσεως.

Παρέβην τὰς ἐντολάς, τὰς πρὸς Θεὸν ὀδηγούσας με, καὶ
θέλων τοῖς πονηροῖς, δεδούλωμα· πάθεσι, διὸ ἰκετεύω
σε, τῆς αὐτῶν μὲ ῥῦσαι, δεσποτείαις ἀειπάρθενε.

Τῆς Ἁγίας.—Χιτῶνά μοι παράσχου.

Στρεβλούμενον τὸ σῶμα αἰκισμοῖς, ἐδήλου τὸ ὄρθιον, τῆς σῆς προκίρσεως, πρὸς Θεὸν Ἀναστασία πανεύφημε.

Ἐκρέματο μετέωρος πληγὰς, μάρτυς ὑποφέρουσα καὶ ἄπληγον σώζουσα, τῆς ψυχῆς τὸ εὐγενές ἀξιάγαστε.

Υπέφερες μαζῶν τὴν ἐκκοπήν, πιστοὺς διατρέφουσα, τῷ γάλακτι ἐνδοξε, τῆς μιμήσεως τῆς σῆς ἐμφανέστατα.

Θεοτοκίον.

Φιλάνθρωπον κυήσασα Θεόν, φιλάγαθε Δέσποινα, αὐτὸν καθικέτευε, τῆς γεέννης τοῦ πυρὸς λυτρωθῆναί με.

Ἄλλος.—Τὴν θεϊαν ταύτην.

Τῆς Ρώμης γέγονας ἔπαλξις, καὶ πρέσβυς πρὸς Θεὸν ἀκαταίσχυντος, τοῖς εὐφημοῦσι σε, ραπιζομένη τὸ πρόσωπον, Μάρτυς Ἀναστασία, καὶ θριαμβεύουσα.

Ἀναστασίαν τὴν πάντιμον, ἐν τέτταρσι παττάλοις τανύσαντες, δεινῶς ἐμάστιξαν, ἐπὶ πυρὸς οἱ παρμῖαροι, πῦρ θεϊκῆς ἀγάπης, ἐν στέρνοις φέρουσαν.

Δόξα.

Σαπφείρου μᾶλλον ἐξήστραπτες, ὡς ῥῶξ πιεζομένη πανεύφημε, δι' ὃ κεκέραννας, οἶνον ἡμῖν κατανύξεως, τοῖς τὰ σεπτὰ σου πάθη, πίστει γεραίρουσι.

Καὶ νῦν.

Ἰνα λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἀράς τῆς ἀρχεγόνου Πανά-

χραντε, ἐκ σοῦ γεγέννηται, ἄνευ σποράς ὁ ὑπέρθεος, δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, ὡς ὑπεράγαθος.

Καταδασία.—Τὴν θεϊαν ταύτην.

Κοντάκιον Ἦχος δ'.—Ἐπεφάνης σήμερον.

Ωσπερ ἄλλου πάσχοντος, ἐγκρητεροῦσα, τῶν μελῶν ἁγία σου, τὴν δριμυτάτην ἐκκοπήν, Ἀναστασία ἐκραύγαζες, σύ μοι ὑπάρχεις Χριστέ τὸ κραταίωμα.

Ὁ οἶκος.

Γῆ καὶ σποδός, σαπρία καὶ σκώληξ ὑπάρχων, ἐμαυτὸν οἶμοι τοῖς ἀμέτροις κακοῖς κατηχρεῖωσα, πῶς λοιπὸν ἐξαγγεῖλαι δυνήσομαι, τὰ μεγάλα καὶ ἐνδοξα τρόπαια, ἅπερ Κόρη Παρθένος κατὰ τῶν ἀντιπάλων εἰργάσατο, ἐν σταδίῳ Θεοῦ τὰ παράδοξα, ἀπτοήτῳ καρδίᾳ κηρύττουσα; πάντως μέγα τοῦτο τὸ ἐγχείρημα, καὶ τοῖς δῆθεν σοφοῖς οὐκ ἀκίνδυνον, ἀλλὰ ταύτης τὴν μνήμην γηθόμενος, ἀνυμνήσω ῥωσθεῖς τὴν διάνοιαν, τοῖς ἀμέτροις αὐτοῖς προτερήμασι. Παρθένος γὰρ αὕτη περιδόξος, καὶ Ὁσία καὶ μάρτυς γνωρίζεται, Χριστῷ τῷ Θεῷ ὁ ἀνεκραύγαζε, σύ μου ὑπάρχεις Χριστέ τὸ κραταίωμα.

Τῆ κθ'. Ὀκτωβρίου μνήμη τῆς Ἀγίας Ἐνδόξου Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Ῥωμαίας.

Στίχος: Κάρας τομὴν ἠνεγκε ῥώμη καρδίας, βλάστημα Ῥώμης μάρτυς Ἀναστασία, τλῆ Ἀναστασίαν ἐνάτη ξίφος εἰκάδι ὀξύ.

Θεοῦ συγκατάθεσιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. (Δίς).

ᾠδὴ ζ'.—Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Α ῥρήτω κυήσει σου, φρικτῶν ἀρρήτων ἡμᾶς ἠξίωσας,
Θεοτόκε πραγμάτων, διὸ φρικτῆς με ῥῦσαι κολάσεως
καὶ τῆς ἀρρήτου χαρᾶς καταξίωσον, ἵνα ὑμνῶ σέ ἀεί, τὴν
πολυῦμνητον.

Ραθύμως τὸν βίον μου, ἐκδαπανήσας ἄκαρπος ἔμεινα,
καὶ προῦμαι τὴν δίκην, καὶ τῆς γεέννης τὸ πῦρ τὸ ἄ-
σβεστον, ἢ πῦρ τεκοῦσα Παρθένε τὸ ἄστεκτον, πρόστηθι
ῥῦσαί με πυρὸς τῆ μεσιτεία σου.

Θαυμάτων ἐπέκεινα, τὸ μέγα θαῦμα τῆς σῆς κυήσεως,
διὰ τοῦτο βοῶ σοι, Ἄγνη Παρθένε θεογεννήτρια, τὰ σὰ
ἐλέη ἐπ' ἐμοὶ θαυμάστωσον, καὶ τῆς μελλούσης ὀργῆς ῥῦ-
σαι καὶ σῶσόν με.

Εμέ τὸν βιώσαντα, ἐν ἀμελείᾳ, καὶ παραβλέψαντα, τοὺς
ἀγίους σου νόμους, καὶ τὰ σεπτὰ σου Σῶτερ ἐντάλ-
ματα, οἴκτειρον σῶσον διὰ τῆς τεκούσης σε, ὡς εὐεργέτης
Θεὸς καὶ πολυέλεος.

Κανὼν τῆς Ἁγίας.—Παῖδες Ἑβραίων.

Ηχος φωνῆς ἑορταζόντων, ἔνθα πέφυκε χορεύεις ἀθλο-
φόρε, σὺν παρθένων χοροῖς τῷ κτίστη μελωδοῦσα, εὐ-
λογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μέλη συνθλώμενα ὀρῶσα, καὶ ὀνύχων σπαραγμῶν προσ-
καρτεροῦσα, ἀνηνέχθης Χριστῷ θυσία μελωδοῦσα, εὐ-
λογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωφθης ὡς ἄμπελος θεόφρον, χεῖρας πόδας τε ὡς κλά-

δους τεμνομένη, καὶ ἡμῖν νοητὸν τὸν οἶνον γεωργοῦσα,
καρδίας τὸν εὐφραίνοντα, νοητῶς Ἀναστασία.

Θεοτοκίον.

Ὅλον τὸν ἄνθρωπον φορέσας, ὁ ὑπέρθεος, δίχα τῆς ἀμαρ-
τίας, ἐκ γαστρὸς σου Ἀγνή προῆλθε σαρκοφόρος ὃν ἐκ-
δυσώπει πίστει σε, τοὺς τιμῶντας διασῶσαι.

Ἄλλος.—Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἀνω ἔχουσα τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν, τὰ κάτω ἔφερεις,
παμμάκαρ ὀδυνηρά, στέρνων τὴν κατάφλεξιν, γλώτ-
της ἀφαίρεσιν, καὶ ἀνέκραζες Ἁγία τῷ Δεσπότη σου, ὁ
Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

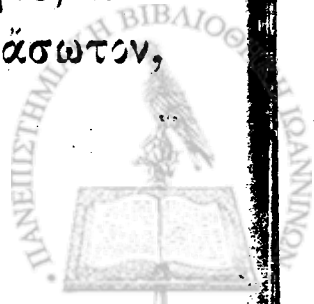
Νεύσει κρείττονος λιποθυμούση δέδωκεν, ὁ θεῖος Κύριλ-
λος, ὕδωρ ψυχρότατόν σοι, καὶ πανευλαβέστατος, Ἀ-
ναστασία διό, πρὸς ἀντάμειψιν, μαρτυρικὸν διάδημα, ἐκ
Θεοῦ σὺν σοὶ λαμβάνει.

Δόξα.

Ἐχει Ῥώμη μὲν χαράκιωμα στερόροτατον, ἐνεγκαμένη
σε, καὶ ἄμυναν κατ' ἐχθρῶν, τοῦ ὀσιωτάτου δέ, σοὶ
Γρηγορίου Μονῆ, ἐπαγάλλεται, ἐκ τῶν σεπτῶν λειψάνων
σου, ἔχουσα Ἀναστασία.

Καὶ νῦν.

Βόθρω πέπτωκα πικίλων παραπτώσεων, ἐπικαλοῦμαι
σε, ἐκτεινὸν χεῖρα κάμοι, καὶ σῶσόν με Πάναγνε, κα-
θάπερ σέσωκεν, ὡς φιλόανθρωπος, ὁ σὸς υἱὸς τὸν ἄσωτον,
πόρνην τε καὶ τὸν τελώνην.

Καταβασία.—Οὐκ ἐλάτρευσαν.

ᾠδὴ η΄.—Κανὼν τῆς Θεοτόκου. — Ἑπταπλασίως κάμινον.

Επταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περιτωθέντας τούτου ἰδῶν, τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παιδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς.)

Νενεκρωμένην ζώωσιν, συμπτωθεῖσαν ἀνάστησον, τετραυματισμένην, τὴν ψυχὴν μου ἴασαι, τὸν νοῦν μου εἰρήνευσον, τῶν πειρασμῶν τὰ κύματα, πράϋνον Παρθένε, καὶ βοῶντά με σῶσον, οἱ Παιδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. (Δίς.)

Ως ὁ ληστής κραυγάζω σοι, μνήσθητι μου φιλόανθρωπε, κλαίω ὡς ἡ πόρνη, καὶ βοῶ σοι ἡμαρτον, ὡς πάλαι ὁ ἄσωτος, μετανοοῦντα δέξαι με, τὸν ἀπεγνωσμένον, διὰ τῆς Θεοτόκου, προθύμως ἵνα μέλω, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ικετικῶς βοῶμέν σοι, Θεοτόκε πανύμνητε, μετὰ τῶν ἀπείρων, νοερῶν δυνάμεων, Μαρτύρων ὁσίων τε, καὶ Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ποιήσον πρεσβείαν, ὑπὲρ πάντων τῶν πίστει, ἐνθέως μελωδούντων, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Ἀγίας.— Ὅμοιον.

Νεανικῶς ἠρίστευσας, ἀθληφόρε πανεύφημε, καὶ κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεστήτω τρόπαια, χειρῶν στερουμένη γάρ, καὶ τῶν ποδῶν ὑπέφερες, καὶ τὴν τῶν μαστῶν καὶ

τῶν ὀδόντων σου μάρτυς, ἐκρίζωσιν ἠνέσχου, ἐν χαρᾷ με-
λωδοῦσα, Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολολαμπῆς ὡς ἥλιος, Παρθενίας λαμπρότησι, καὶ τῆς
μυρτυρίας καλλοναῖς ἐξήστραψας, καὶ κόσμον ἐφώτι-
σας, ταῖς φωτοβόλοις λάμπησί σου, Ἀναστασία, τῆς πολ-
λῆς καρτερίας, προθύμως ἐκῆρῶσα, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υλομανοῦσαν πάθεσι, τὴν ψυχὴν μου Θεόνυμφε, καὶ ἄ-
μαυρουμένην, προσβολαῖς τοῦ ὄφους, ταῖς σαῖς παρα-
κλήσεσιν, ἐκ τῶν δεινῶν καθάρισον, καὶ φωτιστικῇ ἐπι-
σκιάσει σου μάρτυς, σεμνὴ Ἀναστασία, καταξιώσον ψάλ-
λειν, Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

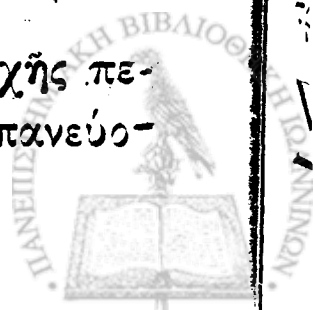
Θεοτοκίον.

Σέ τὴν Ἀγνὴν καὶ ἄμωμον, ἣ Παρθένος ποθήσασα, ἄ-
μωμον καὶ σῶμα, καὶ ψυχὴν ἐτήρησε, παθῶν ὑπεκκαύ-
ματα, ὑπομονῇ τεφρώσασα, πείραν τε πολλῶν ὑπενεγ-
κοῦσα βασάνων, καὶ νῦν ἐπουρανίους, ἐν θαλάμοις χορεύει,
σὺν σοί, εὐφραينوμένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος.— Ηαῖδες εὐαγεῖς.

Ως πάλαι τοὺς παῖδας ἐν γαμίνῳ, καὶ σέ καταπελτου-
μένην οὐ παρέβλεψε, νεύρων μὲν τὴν ἔκτασιν, ὀστῶν
δὲ τὴν σύνθλασιν, καὶ τῶν μελῶν ἀγίαν σου δεινὴν ἐξάρ-
θρωσιν, ἰώμενος ὁ Πλάστης τῶν ὄλων, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αῖνον τῷ Θεῷ δακρυρροῦσα, ἀνέπεμπεν ἐκ ψυχῆς πε-
ριτυγοῦσά σου, τὸ καρτερικώτατον, σῶμα καὶ πανεύο-

σμον, ἡ σὴ καλὴ διδάσκαλος, Σοφία μήτηρ σου, καὶ τοῦτο εὐλαβῶς προσκυνοῦσα, ἤνεγκεν ἐν Ρώμῃ πολλῶν εἰς σωτηρίαν.

Δόξα.

Γέρα τῶν σεπτῶν σου παθημάτων, ἐδέξω παρὰ Θεοῦ μάρτυς ἀντάξια, πάθη τε καὶ νόσους γάρ, ἐναποδιώκουσα, ἀποσοβεῖς τοὺς δαίμονας, καὶ πάσης ἄλλης πληγῆς, λυτροῦσαι τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντας, σοῦ τὴν τῶν λειψάνων ὑπέρτιμον σωρείαν.

Καὶ νῦν.

Ἄπαντα ποιεῖν με Θεοτόκε, ἀξίωσον τοῦ Υἱοῦ σου τὰ ἐντάλματα καὶ τῆς χαμαιζήλου με, βιοτῆς ἐξάρπασον, καὶ τῆς φυγῆς τὴν πώρωσιν μακρὰν ἀπέλασον, τοῦ σοῦ δούλου, ἵνα μεγαλύνω σε, καθαρᾶ διανοίᾳ γηθόμενος.

Καταδασία. — Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἐρδῆ θ'. — Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν. (Δίς).

Ὁ θεία Κλίνη Σολομών, ἣν κυκλοῦσι δυνατοὶ νῦν ἐξήκοντα, ῥήσεις τῆς θείας Γραφῆς, ἐν ἧ ὁ Λόγος ἐπανεπαύσατο, ταῖς μυριάσι με αἰεὶ, δαιμόνων κλονούμενον, ἀτρωτον φύλαξον τῇ δυνάμει σου Ἀγνή ἀειπάρθενε.

Στάζουσα θεῖον γλυκασμόν, τῶν ἀπάντων γλυκασμόν ἡ

κυήσασα, ἰῶ τοῦ ὄφειως, τὴν φαρμαχθείσαν ψυχὴν μου
γλύκάνον, ἀλλοτριούσα με πικρᾶς, ἀμαρτίας πάντοτε, τῆ
μεσιτεία σου, προστασία, τῶν πιστῶν ἀκαταίσχυντε.

Ηλιε δόξης Ἰησοῦ, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν φωταγώγη-
σον, καὶ παρακλήσεσι, τῆς σέ τεκούσης Ἄγνης Θεό-
παιδος, τῶν ἀσωμάτων Λειτουργῶν, σεπτῶν Ἀποστόλων
σου, Ἱεραρχῶν, Προφητῶν, καὶ Μαρτύρων εὐκλεῶν καὶ
Ὁσίων σου.

Φρίττω σου μόνε βασιλεῦ, τὴν δευτέραν παρουσίαν καὶ
δέδοικα, ὅλος κατάκριτος, ἠπορημένος ὑπάρχων Κύριε,
διὸ πρὸ τέλους σοὶ βρωῶ, διὰ τῆς τεκούσης σε, φεῖσαι καὶ
σῶσόν με, ἐλεῆμον ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε.

Κανὼν τῆς Ἁγίας.— Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ικρίω ἀνηρητήθης Λόγου Θεοῦ, εἰκονίζουσα πάθος σωτή-
ριον, καὶ ἐκκοπήν, ἠνεγκας χειρῶν σου καὶ τῶν ποδῶν,
ὀδόντων τὴν ἐκρίζωσιν, γλώσσης τὴν ἀφαίρεσιν καὶ μαστῶν,
Ἄγνη Ἀναστασία, μονάζουσῶν τὸ κλέος, καὶ τῶν μαρτύ-
ρων ἐγκαλλώπισμα.

Ως νύμφη ὠραιώθης καλλοποιῶ, ἀρμοσθεῖσα νυμφίῳ
παθήμασι καλλοποιοῖς, ἔνδον τε θαλάμων φωτειδῶν,
ὡς ἐκλεκτὴ ἐσκήνωσας, φέρουσα λαμπάδα παρθενικὴν, καὶ
νῦν συμβασιλεύεις, τῷ ζῶντι εἰς αἰῶνας, Ἀναστασία δια-
λάμπουσα.

Σταλάζουσιν οἱ πόνοι σου γλυκασμόν, ἀμαρτίας πικρίαν
ἐξαίροντες, ἡ δὲ σορός, βρῦει ἰαμάτων τοὺς ποταμούς,
καὶ κατακλύζει πάντοτε, πάθη καὶ νοσήματα χαλεπά, εἰς

δόξαν τοῦ Σωτῆρος, Σεμνή Ἀναστασία, τοῦ ἐπαξίως σε
δοξάσαντος.

Θεοτοκίον.

Φορέσαντά σε σάρκα ἐκ γυναικός, ὡς ἐπέγνω ἡ μάρτυς
σου Κύριε, Παρθενικαῖς, κατηγλαῖσμένη μάρμαρυγαῖς,
καὶ μαρτυρίου αἵματι, περιηθησμένη σοὶ τῷ Χριστῷ, ὀπίσω
τῆς μητρός σου, ἐνδόξως προσηνέχθη, ὡς βασιλεύοντι τῆς
κτίσεως.

Ἄλλος.— Ἄπας γηγενῆς.

Πάντα τὰ τερπνά, τοῦ βίου τε πρόσκαιρα καταφρονή-
σασα, σεαυτὴν ἐκάθηρας, παθῶν Ἁγία, πόνοις ἀσκή-
σεως, ἐφέσει παθημάτων δέ, Χριστοῦ μιμήσεως, μαρτυρίου
στέφανον ἀπειλήφας, καὶ τῆς ἄνω λαμπρότητος ἔτυχες.

Ἰνα τῆς ζωῆς, μεθέξης τῆς κρείττονος, σαρκὸς ἠλόγησας,
ἄυλος καθάπερ δέ, περικαρεῖσα τὰ μέλη ἔκεισο, ξοάνοις
σέβας ἤκιστα, Κόρη προσνεύμασα, χαρμοσύνως τῷ Χριστῷ
νενύμφευσαι, θεωθεῖσα τομῇ τῇ τῆς κάρας σου.

Δόξα.

Ὀλβον ἀρετῶν, ἀσκήσεως τρόπαια, Παρθένε φέρουσα,
τρίβον τῆς ἀθλήσεως, διὰ βασάνων πολλῶν διήνυσας,
Ἀναστασία Πάντιμε ἡμῶν μνημόνευε τοῦ Δεσπότης νύμφη
χρηματίσασα, καὶ Δαιμόνων τὰ θράση νικήσασα.

Καὶ νῦν.

Υπὸ τὴν πολλήν, Παρθένε Πανάμωμε, Δέσποινα σκέπη
σου, καταφεύγω ρῦσαι με, πολλῶν σκανδάλων τοῦ πο-
λεμήτορος, οἷαπερ πάντων σέσωκας, τοὺς προσκυνήσαντας,

σέ και κυρίως Θεοτόκον Πάναγνε και ψυχῆ και καρδία κηρύξαντας.

Καταβασία—"Απας γηγενῆς

Ἐξαποστειλάριον—Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Μοναζουσῶν τὸ κλέος, και ὠραιότης μαρτύρων, Ἄναστασία σὺ ὦφθης, ἐν παρθενία ἀσκοῦσα, και καρτερωῶς ἐναθλοῦσα, ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης.

Ἐτερον.—Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Παρέστης ὡς βασίλισσα, ἠγλαῖσμένη χαίρουσα, ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος Ἄναστασία φοροῦσα στέφανον τριπλοσύνθετον, ἀρετοποικιλόπλεκτον, σῆ κορυφῆ πανεύφημε, ὡς μάρτυς τε και Ὅσια και μακκρία Παρθένος.

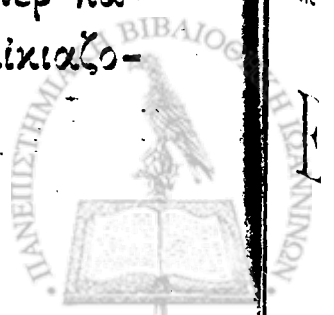
Μαρία καθαρῶτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον γεγενημένη, ἐν ᾧ πατήρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσεν, και Πνεῦμα τὸ πανάγιον ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'.—Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Πρὸς ἐπίπονα σκάμματα, πρὸς ἀνδρεῖα παλαίσματα, πρὸς ποινὰς πρὸς μάστιγας, ἐκαρτέρησας, πρὸς ἐκτομὴν τὴν τῆς γλώσσης σου, μαστῶν πρὸς ἀφαίρεσιν, και ἐκρίζωσιν βαβαί, τῶν ἀγίων ὀδόντων τε, και ὀνύχων σου, ὡσπερ πάσχοντος ἄλλου μακαρία, ἐν Χριστῷ Ἄναστασία, αἰκίαζομένη διέκεισο. (Δίς).

Οὐρανὸς τὸ περίβλεπτον, ἔχει πνεῦμά σου πάνσεμνε, σὺν Ἀγγέλων τάγμασιν εὐφραινόμενον, ἡ δὲ γῆ χαίρει χορεύουσα, τὸ Ἅγιον σῶμά σου, καθορῶσα τηλαυγῶς, ἀνεκκλάλητα θαύματα ἐργαζόμενον ἐν τῇ μάνδρα τοῦ θείου Γρηγορίου, ἐνθα κείται εὐωδίας, ἀναπιμπλοῦν τὴν ὑψηλῶν.

Εν χαρᾷ νῦν προσέλθετε, καὶ καρδίας εὐθύτητι, καὶ ὀρθῶ φρονήματι ἀσπαζόμενοι, τὰ χαριτόβρυτα λείψανα, καὶ ὄντως ὑπέρτιμα, τῆς ἀμνάδος τοῦ Χριστοῦ, τὰς ψυχὰς φωτιζόμενοι, καὶ πληρούμενοι, θυμηδίας καὶ πάσης καχεξίας, καὶ ποικίλων παθημάτων, αὐτῆς πρεσβείαις λυτρούμενοι.

Δόξα ἡχος δ'.

Ματαίως ἠλπισεν ὁ ἔχθιστος ἡγεμῶν, τῆς ἀγάπης Χριστοῦ σε χωρίσαι, ἠγνόει γὰρ ὁ παράφρων, τὴν διὰ Πνεύματος πρὸς Θεόν, ἀδιάσπαστον συνάφειαν, τῆς σῆς φυγῆς Ἀναστασία διόπερ ἀνέσπα, ἀπέτεμνε, μετεώρει, κατέφλεγε, μαστίζων τε κατέξαινε, καὶ γυμνῶν ἐθεάτριζε, τὰς καὶ τοῖς Ἀγγέλοις παναιδεσίμους σου σάρκας, ταῖς πρὸ βασάνων θωπείαις ἀπολειόμενος. Ἄλλ' αὐτὸς μὲν ἐαυτῷ ἐπεσώρευσε τὴν ἄσβεστον φλόγα, σὲ δὲ ὑπερύψωσε, καὶ δόξη κατέστεψε, καὶ βασιλείας ἤξίωσε δι' ὧν εἰς σὲ ὁ ἄνους εἰργάσατο, καίτοι μὴ βουλόμενος, ἀμβλυωπῶν ὁ πανάθλιος, πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας κατάληψιν, ἀλλὰ πρέσβευε τῷ σῷ νυμφίῳ Χριστῷ, σωθῆναι τοὺς ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. — Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε εὐλο-

γημένη Θεοτόκε. ἵνα σέ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

— Δοξολογία καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν ἡ γ'. καὶ Γ'. ᾠδαί.

Ἄποστολον ζῆτει τῇ ια'. Κυριακῇ. Ἀδελφοί ἡ σφραγίς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς.

Τὸ δὲ Εὐαγγέλιον Σεπτεμβρίου ιΓ'. κ.τ.λ.

Καὶ νῦν.

Σωτήριος γενοῦ μοι πύργος Ἀγνή, τῶν δαιμόνων ἀπειργῶν τὰς φάλαγγας, καὶ πειρασμῶν, ὄχλον καὶ κινδύνων ἀποσοβῶν, καὶ τῶν παθῶν τὴν ἔφοδον, πόρρω ἀπελαύνων, καὶ καθαρὰν διδοὺς ἐλευθερίαν, καὶ θείων χαρισμάτων, τὴν ἀφθονίαν παρεχόμενος.

Καταδασία—Ἄπας γηγενῆς

Ἐξαποστειλάριον

Ἀναστάσιμον.

Οτι Χριστὸς ἐγήγερται, μήτις διαπιστεῖτω· ἐφάνη τῇ Μαρίᾳ γὰρ· ἔπειτα καθωράθη, τοῖς εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσι· Μύσταις δὲ πάλιν ᾤφθη, ἀνακειμένοις ἔνδεκα, οὓς βαπτίζειν ἐκπέμψας, εἰς οὐρανοῦς, ὅθεν καταβέβηκεν ἀνελήφθη, ἐπικυρῶν τὸ κήρυγμα, πλήθεσι τῶν σημείων.

Καὶ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου.—Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Γρηγόριον τιμήσωμεν, τὸν Ἱερὸν φιλέορτοι τὸν ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἄθω, ἀνύσαντα, τοὺς ἀγῶνας καὶ πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν, χαίροις ὀσίων σέμνωμα, ἡμῶν δὲ μέγα κούχημα, τὸν τὴν Μονὴν σου οἰκούντων, καὶ σὲ ἀπαύστως τιμώντων.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

Λ Ο Γ Ο Σ

ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΚΑΙ ΕΓΚΩΜΙΑΣΤΙΚΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ

ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΚΤΙΤΟΡΑΣ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΚΘΩ

*«Νεώτερος ἐγενόμην, καὶ γὰρ ἐγήρασα,
καὶ οὐκ εἶδον δίκαιον ἐγκαταλειμμένον, οὐδὲ
τὸ σπέρμα αὐτοῦ ζητοῦν ἄρτους.»*

(Ψαλμ. Δαυὶδ κατ. '—36.)

Καὶ

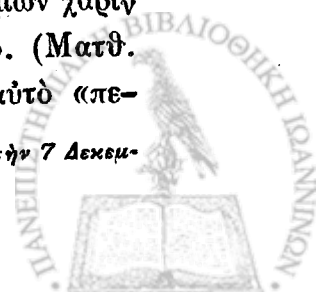
*«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα
σου ἵνα εὖ σοι γένηται καὶ ἵνα μακροχρόνιος
γένῃ ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἀγαθῆς, ἣν Κύριος ὁ
Θεὸς σου δέδωκέ σοι.»*

(Ἐξοδος κ. '—12).

ΤΟΙΑΥΤΑ μεγάλα καὶ σοφὰ παραγγέλματα καὶ διδάγματα, ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί, ὅσα ἀναγινώσκομεν ἐν ταῖς ἱεραῖς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Βίβλοις. Καὶ ὄντως τίς ν' ἀρνηθῆ δύναται ὅτι ἐπιβεβλημένη εἰς τοὺς γονεῖς τυγχάνει ἢ ὑποχρέωσις ὅπως οὗτοι δίκαιοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ παραστῶσιν, ἵνα οὐ μόνον τῆς τῶν οὐρανῶν Βασιλείας αὐτοὶ κληρονόμοι καταστῶσιν, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν, οἱ υἱοὶ δηλονότι αὐτῶν καὶ οἱ κληρονόμοι αὐτῶν εὐλογηθῶσιν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ζητῶσιν ἄρτους; Καὶ τίς ν' ἀρνηθῆ ἐπίσης δύναται ὅτι ἱερωτάτη προβάλλει ἀφ' ἑτέρου καὶ τῶν τέκνων ἢ ὑποχρέωσις ὅπως τιμῶσι τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς; «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται καὶ ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς». Ἰερὰ ἀληθῶς καὶ μεγάλη παραγγελία, ὅσον μέγας ἐστὶν ὁ δοὺς αὐτὴν Κύριος Σαβαώθ.

Καὶ ἡμεῖς, Ἀδελφοί, οἱ ἀπαρνηθέντες τοὺς κατὰ σάρκα γονεῖς ἡμῶν χάριν τοῦ εἰπόντος : «Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἀξίος». (Ματθ. ε.'—37). Ἡμεῖς οἱ εἰς τὴν γῆν ταύτην τὴν ἀγαθὴν, εἰς τὸ παραδείσιον αὐτὸ «πε-

Ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Ἱερῷ τῆς Μονῆς Ναφ ὑπὸ τοῦ Γέροντος ΒΑΡΛΑΑΜ τοῦ Γρηγοριάτου τὴν 7 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1916, ἑτησίαν ἑορτὴν τῶν κτιτόρων τῆς Μονῆς.

ριβόλι», τῆς τοῦ Θεοῦ μητρός, ὑπὸ ἀκατανικήτου τινὸς μυστηριώδους καὶ ἀοράτου δυνάμεως ὀδηγηθέντες ἄνευ γονέων πλέον μένομεν; Ὁχι. Εὐρομεν ἐδῶ ἐλθόντες καὶ ἔχομεν ἐδῶ μένοντες τοὺς πνευματικοὺς ἡμῶν γονεῖς τοὺς ἀγαπῶντας ἡμᾶς ὡς γνήσια αὐτῶν τέκνα, τοὺς μοχθήσαντας καὶ μοχθοῦντας δι' ἡμᾶς, ἀλλ' ὅπερ σπουδαιότερον τοὺς καὶ πρεσβεύοντας ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Πλάστην καὶ Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐπουράνιον.

Ἄλλα καὶ δικαίων γονέων καὶ προπατόρων ἔχομεν τὸ εὐτύχημα νὰ εἴμεθα ἡμεῖς τέκνα καὶ διάδοχοι. Καὶ κατὰ πόσον ἐκεῖνοι δίκαιοι ἦσαν, ἵνα κατὰ τὸν προφητᾶνακτα μὴ παρὰ Κυρίου ἐγκαταλειφθῶσι, καὶ ἡμεῖς τὰ τέκνα αὐτῶν μὴ ζητῶμεν ἄρτους, μαρτυρεῖ ὁ βίος αὐτῶν, μαρτυροῦσιν οἱ αἰῶνες οἱ τὴν μνήμην αὐτῶν ἀγῆρω διατηρήσαντες, μαρτυροῦσι τὰ διὰ μέσου καὶ αὐτοῦ τοῦ πανδαμάτορος χρόνου περισωθέντα προαιώνια ἔγγραφα, μαρτυρεῖ τέλος ἡ εὐημερία ἡμῶν ἐν ἀφθονίᾳ εὐλογημένη τῶν πάντων, ὥστε ὅχι μόνον ἄρτους νὰ μὴ ζητῶμεν, ἀλλὰ πανευτυχεῖς πλουσίως νὰ ζῶμεν, καὶ τὸν πλησίον ἡμῶν νὰ δυνάμεθα νὰ βοηθῶμεν.

Εὐγνώμονα, ὅθεν, ἄς στρέψωμεν, ἀδελφοί, τὴν καρδίαν ἡμῶν πρὸς τοὺς πνευματικοὺς ἡμῶν πατέρας.

Ἐλθετε, ὅμως, ἴδωμεν τίνες εἰσὶν οἱ πνευματικοὶ ἡμῶν πατέρες, καὶ προπάτορες ἡμῶν; Τίνες δηλονότι οἱ πρώτιστοι τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν ταύτης Μετανοίας κτίτορες, καὶ τίνες οἱ ἔκτοτε μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν διὰ μέσου τόσων αἰώνων, καὶ τόσων βιωτικῶν τριχυμῶν, τὰς τύχας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μετανοίας ἰθύναντες; Τίνες οἱ ἐκ τῶν ἐπανειλημμένων καταστροφῶν, δηλώσεων, πυρκαϊῶν, περισώσαντες Αὐτήν, ἀνακαινίζοντες καὶ ἐπαυξάνοντες ταύτην, τίνες εἰσὶν ἅπαντες ἐκεῖνοι οἱ μεγάλοι καὶ ἱεροὶ ἡμῶν προπάτορες καὶ πατέρες ὧν τὴν μνήμην ἐφορτᾶζομεν σήμερον καθιερώσαντες τὴν ἐτήσιαν ταύτην μνημόσυνον ἐφορτὴν τῶν Κτιτῶρων;

Ἀκούσατε ἀδελφοί.

Ὁ Ἱερὸς Νικοδήμιος ὁ τὴν τῶν Ἀγιορειτῶν Ἀγίων ἀκολουθίαν πάνυ καλῶς μελοποιήσας, καὶ μετὰ πολλῆς τῆς χάριτος ἕνα ἕκαστον Ἅγιον ἐγκωμιάσας, ἐνὸς καὶ μόνου Ἀγίου ἐκ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς ποιεῖται μνεΐαν τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ ἀπὸ Συριάνων· καὶ τοῦτο διότι ὅταν οὗτος τὰς ἑαυτοῦ μελέτας ἀνά τὰς Ἱερὰς Μονὰς ἐποιεῖτο, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μονὴ εὐρίσκετο, ὡς ἐκ τῆς ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1761 ἐπισυμβάσης καταστρεπτικῆς τῶν πάντων πυρκαϊᾶς εἰς τοιαύτην ἀνέχειαν καὶ ἀταξίαν⁽¹⁾ ὥστε τὰς ἀκολουθίας καὶ ἀγρυπνίας οἱ μετὰ τὴν πυρκαϊάν ἐναπομείναντες ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Πατέρες, ἀνεγίνωσκον ἐξ ἐνὸς μόνου Ψαλτηρίου, καὶ μετὸ κομβοσχοίνιον, ἐλλείπει ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων καταστραφέντων ὑπὸ τῆς μεγάλης ἐκείνης πυρκαϊᾶς.

Ὁ δὲ συντάξας τὴν ἤδη ὑπάρχουσαν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου, περὶ τὰ 1830, λογιώτατος Γέρον Γρηγόριος ὁ Βυζάντιος, μὴ δυνηθεὶς ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποδεικνύεται νὰ ἀνεύρη τὰ ἤδη ἀνευρεθέντα χειρόγραφα, καὶ οὐ-

⁽¹⁾ Τοῦτο προσηπμαρτυρεῖ καὶ ὁ τότε ἀκμάζων ἐν τῇ Νέᾳ Σκῆτι Πνευματικὸς Παπᾶ Προκόπιος σύγχρονος τοῦ Νικοδήμου, ὅστις ἀναφέρεται καὶ ἐν τῷ βίῳ τοῦ νέου Ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου.

τος περί ενός και μόνον Ἀγίου Γρηγορίου ποιεῖται μνείαν, τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ ἀπὸ τοῦ γένους Συριάνων, ὅπερ βραδύτερον, ἄδηλον πῶς, μειτοποιήθη εἰς Σερβίαν, καὶ οὕτως ἐσφαλμένως παρίσταται ὡς ἀπὸ Σερβίας δῆθεν καταγόμενος.

Ἐὰν ὁμως ἀναγνώσῃ τις τὸ ὑπ' ἀριθ. 34 χειρόγραφον ὅπερ σώζεται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Μονῆς, πείθεται, ὅτι ὁ πρῶτιστος κτίτωρ τῆς Ἱερῶς ἡμῶν Μονῆς εἶναι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης. Περὶ τούτου ἐν τῇ 26ᾳ σελίδι τοῦ ὡς εἴρηται χειρογράφου βλέπομεν τὰ ἑξῆς :

— «Περὶ τοῦ πρώτου κτίτορος Ἀγίου Γρηγορίου, οὐδὲν ὑπόμνημα ἔχομεν, διότι ἡ Μονὴ εἶχε πυρποληθῆ, εἶναι ὁμως πασίδηλον ὅτι αἱ τρεῖς Μοναὶ Διονυσίου, Σίμωνος Πέτρας καὶ Γρηγορίου συγχρόνως ἐκτίσθησαν Ὅτε δὲ ὁ Ἅγιος Σίμων καὶ ὁ Ἅγιος Διονύσιος διὰ τοῦ οὐρανοῦ σημείου ἀστέρος καὶ τοῦ θείου φωτός, ἤρξαντο οἰκοδομεῖν τὰς δύο Μονάς, τότε συγχρόνως καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης ἐλθὼν ἠσούχασεν εἰς τὸ σπήλαιον τὸ φαινόμενον εἰς τὸ ἄνωθεν τῆς Μονῆς κελλίον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου· καὶ ἦλθον πρὸς αὐτὸν καὶ μαθηταὶ ἑνασκούμενοι. Εἶτα ὁ Ἅγιος Γρηγόριος θεόθεν κινήθεις ἠθέλησεν ἀπελθεῖν εἰς Βουλγαρίαν καὶ Σερβίαν φωτίσαι καὶ διδάξαι τοὺς ἐκεῖ Χριστιανούς. Ἠκολούθει δὲ αὐτῷ καὶ εἰς μαθητῆς του, καὶ ἐλθόντες εἰς τὸ μέρος τῆς Βόγλας, ἐξελθεῖν τοῦ ὄρους, ὁ μαθητῆς του ἦλθεν εἰς ἔκστασιν, καὶ εἶδε τὸ ὄρος ὅλον περιτετειχισμένον μὲ «κάστρον» καὶ πύργους θαυμασίους, καὶ ἐξεστηκῶς ἤκουσε φωνὴν τῆς Θεοτόκου ἐπιτασσούσης νὰ μὴ ἐξέλθῃ τοῦ Ἀγίου Ὄρους, ὡς φυλαττομένου τῇ σκέπῃ τῆς Θεοτόκου, ὁ δὲ γέροντάς του ἦτο χρεῖα ἀπελθεῖν πρὸς ὠφέλειαν ψυχῶν· καὶ ἐπέστρεψεν ὁ μαθητῆς πρὸς τοὺς συναδέλφους του καὶ συνελθόντες καὶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοί, ἠσούχασον κοινοβιακῶς, λιπῶς τρεφόμενοι· καὶ μετὰ χρόνους πληθυνομένων τῶν μοναχῶν κατέβησαν εἰς τὸν αἰγιαλὸν καὶ ἠδξήθη ἡ Μονή».

Ἐν ἑτέρῳ χειρογράφῳ ὑπ' ἀριθ. 34, ὅπερ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1310 ἢ ἰνδικτιῶνος, παρατηροῦμεν ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου, ἔκτισαν τὴν πρώτην Ἐκκλησίαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Ἰδιαιτέρως περὶ τοῦ βίου τῶν μαθητῶν τοῦ Ἀγίου ἰδοῦ ἐν ὀλίγοις τί περιλαμβάνει τὸ ἐν λόγῳ χειρόγραφον ἐν τῇ 6 σελίδι αὐτοῦ:

— «Περὶ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἀγίου, οἵτινες διέπρεψαν ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος, πρῶτος πάντων εἶναι ὁ Ἅγιος Γεράσιμος, ὁ ἐξ Εὐδρίπου, ἀναφανείς Θεοφόρος καὶ Ἅγιος, οὗ τὸ ἅγιον λείψανον εὐρίσκεται ἐν Ἑλλάδι . . . δευτέρος μαθητῆς ἐστάθη ὁ Ἰωσήφ, συμπολίτης τοῦ Ἀγίου Γερασίμου, ἀγωνισάμενος γενναίως κατὰ τῶν Λατίνων, τρίτος . . . ὁ ἐξ Ἀθηνῶν Νικόλαος . . . ὅπου μεγαλοψύχως ἀντέστη καὶ ὑπέφερε πολλὰ δεινὰ ἀπὸ τὸν βασιλέα Μιχαὴλ τὸν Λατινόφρονα. Τέταρτος . . . Μάρκος ὁ θεωρητικώτατος καὶ ἐνάρετος ἀσκητῆς, καθὼς ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἡ Θεοτόκος σκέπουσα τὸ Ἅγιον Ὄρος μὲ ὑπερθαύμαστον δορυφορίαν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων . . . Πέμπτος ὁ Ἅγιος Κάλλιστος, ὅπου ὕστερον Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐχρημάτισεν . . . Ἐκτος ὁ ἀξιόπαινος Ἰάκωβος, ὅπου ἠξιώθη νὰ λάβῃ τὸ ἀξίωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης, γενόμενος Σερβίων Ἐπίσκοπος . . . Ἑβδομος

μαθητής τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου ἐστάθη ὁ ἀπὸ Συργιάννων Γρηγόριος ὁ δεύτερος, ὅπου φθάσας εἰς βαθύτατον γῆρας ὑπὲρ τὰ ἑννεήκοντα καὶ ὀκτὼ ὄλα ἔτη τῆς ἡλικίας αὐτοῦ χαίρων ἐγκώμια παρὰ τῶν Ἱερῶν Πατέρων τῶν ὑπογραψάντων τὸ ὀρθοεικὸν γράμμα τοῦ Ἁγίου Παύλου ἔχον οὕτω : — «Τὸν Πνευματικὸν Νικόδημον καὶ τὸν ἀπὸ Συργιάννων γέροντα ἐκείνον κύριον Γρηγόριον, τὸν εἰς μαρτυρίαν ἄξιον καὶ πίστεως ἐπὶ πολὺ». — Οὕτως εἶδαμεν καὶ τὸ ἀνεγνώσαμεν. Καὶ ἀφοῦ παρήκμασε καὶ κτίτωρ τῆς Μονῆς ἀναφανείς . . . ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ 1403».

Καὶ οὗτοι μὲν εἰσὶν οἱ πρότιστοι οἰκισταὶ καὶ κτίτορες τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς, ἡμεῖς δὲ τὰ πνευματικὰ ἐκείνων ἀναστήματα καὶ τέκνα εὐλόγως ἀγαλλόμεθα καὶ χαίρομεν σήμερον ἐπὶ τῇ Ἱερᾷ μνήμῃ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι συνέστησαν τὴν Ἱερὰν ταύτην Κιβωτόν, δι' ἧς πλείοιαι ὄσαι εὐλαβεῖς ψυχαὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὸν λιμένα τῆς ἀρετῆς καὶ ἀπεδήμησαν εἰς Κύριον μὲ τὴν γλυκυτέραν ἀνακούφισιν ὅτι ἐξεπλήρωσαν τὸν προορισμὸν τῶν καὶ τὸν ὠραιότερον πόθον τῶν, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠρμήθησαν, ἐγκαταλείψαντες πᾶσαν βιωτικὴν μέριμναν, διὰ νὰ ἀφοσιωθῶσιν ὀλοψύχως εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ.

Ἀληθῶς ἀθυμοῦμεν ἐπὶ τῇ παραλείψει ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Νικοδήμου ἐν τῷ πρὸς τοὺς Ἁγιορείτας Πατέρας ἐγκωμιστικῷ αὐτοῦ λόγῳ, τῶν πρώτων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς Οἰκητόρων καὶ ἀποροῦμεν πῶς παρέλειπεν τόσους ἄλλους γνωστοὺς καὶ ἐξέχοντας καὶ ἀναγράφει μόνον ἓνα μὴ ἀναφέρων καὶ τοῦτον σαφῶς, τὴν τε καταγωγὴν ὡς καὶ τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς βιοτῆς αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἄς μὴ πικραίνόμεθα, διότι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα τέκνα ἀγνώστου πατρός, ἀλλὰ τέκνα ἐνδόξων ὡς εἶδομεν προγόνων. Τέκνα τῆς Μονῆς ἐκείνης, ἐν ἣ ἠσκήθησαν μετὰ τόσου ἐνθέου ζήλου, καὶ παρεσκευάσθησαν δοχεῖα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἄνδρες ἱεροὶ τιμήσαντες θρόνους Ἐπισκοπικοὺς καὶ Πατριαρχεικοὺς ἔτι θρόνους, ὀμολογηταὶ κατασχύναντες τοὺς Λατινόφρονας Μιχαὴλ τὸν Βασιλέα καὶ Βέκκον τὸν Πατριάρχην, ἄνδρες μεγαλοπρεπεῖς, ὧν ἡ ψυχὴ ἠωρήθη ὑπεράνω καὶ τῶν ὑπερκοσμίων ἐν ἐκστάσει θεῖα ἀξιώθεισα νὰ θεωρήσῃ τὴν λαμπρόφωτον τῶν οὐρανῶν Βασίλισσαν, καὶ τὴν τοῦ Ὄρους τούτου μεγάλην καὶ ἔνθερον μετὰ Θεὸν προστάτιδα ὑπὸ Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων δορυφορουμένην.

Ἴδου λοιπόν, Ἀδελφοί, ὅτι οὐχὶ ἀφανὴς καὶ ἄσημος, καὶ ἀγνώστου κτίτορες Μονή, καὶ ἐστερημένη διαπρεπῶν τέκνων, ἡ Ἱερὰ καὶ προσφιλὴς ἡμῶν Μετόνοια. Εἶνε Μονή, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν καὶ Πατριαρχῶν καὶ Ἐπισκόπων, καὶ Ὁμολογητῶν καὶ Θεωρητικῶν. Μήτηρ ἐστὶν ἐκείνου, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ μέγιστος Καθηγητὴς τῆς νοερᾶς προσευχῆς, ὡς μήτηρ ἐστὶ καὶ τοῦ μεγάλου ἐκείνου Γέροντος καὶ Σκευοφύλακος αὐτῆς Ἰωακείμ τοῦ Βεομηνιάρου τοῦ ἐκ Κατοχῆς τῆς Ἀκαρνανίας, τοῦ Ἰωακείμ ἐκείνου τοῦ ὑπερόχου, ὅστις ὅταν ἡ Μονὴ ἡμῶν ἐκ συνεργίας τοῦ μισοκάλου εἰς τὸ παντελὲς ἀπετεφρώθη τῇ 30ῃ Νοεμβρίου 1761, καὶ ἅπαντα τὰ ἐν αὐτῇ ἐναπομείναντα τέκνα αὐτῆς πρὸς αὐτὸν καὶ μόνον τὴν ἑλπίδα τῆς ἀνοικοδομήσεως ἐναπέθεντο, ὑπήκουσεν εἰς τὴν φωνὴν τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀντλῶν ζῶν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, ὡσεὶ ἄνωθεν ἐξωογονεῖτο ἀπῆλθεν εἰς

Κωνσταντινούπολιν ὅπου τὴν συνδρομὴν ἐπεκαλεῖτο τῶν φιλοχρίστων ὑπὲρ τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς πυρποληθείσης Μονῆς. Ὡ! τῆς Ἀγίας καὶ φιλαδέλφου σου ψυχῆς ἀείμνηστε Πάτερ Ἰωακείμ. Ὁ ἐλεούμενος ἐλέη, ὁ διὰ τοῦ σεβασμίου του χαρακτῆρος καὶ παραστήματος καὶ τὸν τότε Σουλτάνον πρὸς συμπάθειαν καὶ ἔλεος ὑπὲρ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς παρακινήσας, δὲν ἐφρόντιζε μόνον ὑπὲρ τῆς δοκιμαζομένης Μετανοίας του, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν δεινοπαθούτων ἀδελφῶν. Πιστὸς οὗτος εἰς τὸ θεῖον παρᾶγγελμα « Ἀγάπα τὸν πλησίον σου » καὶ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐπιλαθόμενος τῆς ἀκρογωνιαίας ταύτης τοῦ χριστιανισμοῦ ἐντολῆς, ἀπληυθέρωνεν αἰχμαλώτους καὶ δούλους ἐξαγοράζων παρὰ τῶν κυρίων των τούτους ἀπέστειλεν αὐτοὺς ἰδίαις αὐτοῦ δαπάναις καὶ μερίμναις πρὸς τοὺς προσφιλεῖς αὐτῶν γονεῖς, ὡς τὰ περισωζόμενα ἐπίσημα ἔγγραφα μαρτυροῦσιν. Ἀκούσατε τί Γρηγόριος ὁ Ἀλεξάνδρου Γκίκας Βοεβόδας καὶ Ἡγεμὸν πάσης Μολδαβίας διὰ τοῦ ἀπὸ τοῦ 1777 ἔτους Ἡγεμονικοῦ Χρυσοβούλλου διακηρύττει : « *Δηλοποιούμεν διὰ τοῦ παρόντος Ἡγεμονικοῦ Χρυσοβούλλου ὅτι ὁ ἐκ τῆς Μονῆς Γρηγορίου τῆς εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος κειμένης, Ὁσιώτατος κὺρ Ἰωακείμ, φόβῳ Θεοῦ καὶ εὐλαβεῖα κεκοσμημένος ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ προαιρέσεως ἐποίησε τοῦτο τὸ σωτήριο κατόρθωμα ἐξαγοράσας ἐκ τῆς τῶν Ἀγαρηνῶν δουλείας οὐκ ὀλίγους τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν . . . εἰς τῆς Μολδαβίας καιναλώσας . . . τὰ περὶ αὐτὸν ἅπαντα καὶ μὴ ὄντα ἱκανὰ πρὸς ἀγορὰν τούτων, καὶ παρ' ἄλλων μετὰ τόκου ἐδανείσθη, καὶ ἀπαλλάξας αὐτοὺς ἐκ τῆς τοῦ ζυγοῦ δουλείας, ἕκαστον πρὸς τὴν ἰδίαν πατρίδα ἀπέστειλεν » Ὁ δὲ Οὐγγροβλαχίας Μητροπολίτης, καὶ ὁ ταύτης Βοεβόδας καὶ Ἡγεμὸν Ἰωάννης Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντης διὰ Χρυσοβούλλων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ 1776 ἔτους τοιαῦτα διαλαλοῦσιν « Ὁ Ὁσιώτατος ἐν Μοναχοῖς κὺρ Ἰωακείμ πολλὰ εὐεργετήσας τὴν πατρίδα μας διὰ τῆς ἐλευθερίας πολλῶν Χριστιανῶν αἰχμαλωτισθέντων ἐν τῷ διαστήματι τοῦ παρόντος πολέμου Ἀὕτη τοίνυν ἡ χάρις θεμελιωμένη ἐπὶ τῇ παρὰ παντὸς τοῦ γένους μας προσοφειλομένῃ εὐγνωμοσύνῃ εἰς τὴν Ὁσιότητά του διὰ τὴν προρρηθεῖσαν εὐεργεσίαν » Θαῦμα δράσεως καὶ ἐνεργητικότητος καὶ ἀγαθοποιίας τὸν Ὁσιώτατον τοῦτον πατέρα ἡμῶν Ἰωακείμ συναντῶμεν τὰ ἀγαθὰ καὶ μεγάλα καὶ ἱερὰ ἔργα ποιοῦντα οὐ μόνον ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, ὑπὲρ τῆς φιλότατης αὐτῷ Μετανοίας, οὐ μόνον ἐν Μολδαβίᾳ καὶ Οὐγγροβλαχίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ Πρώτῃ. Ὅποια ἀγαλλίσις, ὅποια εὐγενὴς ὑπερηφάνεια πλημμυρίζει τὴν ψυχὴν παντὸς Ἀγιορείτου, ἀλλ' ἰδίᾳ ἡμῶν τῶν Γρηγοριατῶν, ἡμῶν τῶν ἐγγυτάτων τέκνων τοῦ Ἰωακείμ τούτου ὅταν ἐγείροντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν πρὸς τὰ ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς ἐν τῇ νήσῳ Πρώτῃ παρὰ τὴν Προποντίδα Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως, ὀρῶμεν τὴν καὶ νῦν ἔτι σωζομένην ἐνεπίγραφον πλάκα διασαλπίζουσαν διὰ μέσου τῶν ἐνιαυτῶν περὶ τοῦ μεγάλου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωακείμ τάδε :*

- « Ἄφου ἀμέτρητα καλὰ ἔκαμεν εἰς ἀνθρώπους
- » Καὶ ἠλευθέρωσε πολλοὺς εἰς διαφόρους τύπους
- » Καὶ βοηθεῖ τὰ ὄρφανὰ τὰς χήρας καὶ ἀπόρους
- » Καὶ κατορθοῖ πᾶν ἀγαθὸν μὲ διαφόρους τρόπους
- » Καὶ Ἰωακείμ ὁ μοναχὸς καὶ δοῦλος τοῦ Κυρίου
- » Καὶ Σκευοφύλαξ τῆς Μονῆς ἐν Ἄθῳ Γρηγορίου
- » Ἐκ βάρων ἀνεκαίνισε μὲ ἔξοδον μέγαλον
- » Τῆς Πρώτης τὴν Μονὴν αὐτὴν ἔκτισε καὶ ἄλλον.
-
- » Χιλίους ὀγδοήκοντα πέντε καὶ ἑξακοσίους
- » Ἐκαλονοργήθη ἡ Μονὴ μὲ κόπους του μυρίου.
- » Λοιπὸν ἀναγινώσκοντες ταῦτα ὦ ἀδελφοί μου
- » Ἄς δεηθῶμεν τοῦ Θεοῦ γι' αὐτόν, ἀγαπητοί μου».

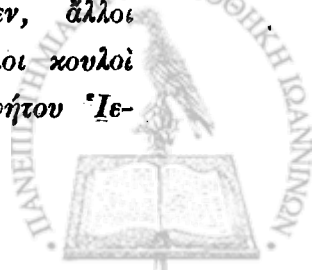
Ἄλλ' εἰς ταῦτα καὶ μόνον περιορίζονται τὰ καλὰ καὶ θεάριστα ἔργα τοῦ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς μεγάλου καυχήματος καὶ πατρὸς ἡμῶν Ἰωακείμ; Πολυλοῦ γε καὶ δεῖ. Οἱ μελετῶντες τὰ πολύμα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς Ἀρχεῖα καὶ τὴν Ἱστορίαν αὐτῆς καὶ τοῦ ὄλου Ἁγίου τούτου Ὄρους ἀναδιφῶντες ἀνευρίσκουσιν ὅτι ὅταν ποτὲ αἱ ὀκτωκαίδεκα Ἱερὰ τοῦ Ἁγίου Ἄθῳ Μοναὶ κατεπέζοντο καὶ κατετυρανοῦντο ὑπὸ τῶν ἐτέρων δύο Μονῶν τῆς Λαύρας καὶ τῆς τῶν Ἰβήρων, συσκεφθεῖσαι, ἓνα ἐν τῷ ζόφῳ τῷ κυκλοῦντι τὴν ψυχὴν αὐτῶν φάρον πρὸς λιμένα τῆς αὐτῶν σωτηρίας ἄγοντα, ἀνεῦρον τὸν Ἰωακείμ, καὶ πάλιν τὸν Γρηγοριάτην Ἰωακείμ, καὶ ὀλοσφράγιστον πρὸς ἐκεῖνον γράμμα ἀτηύθυναν ἐν ᾧ μετ' ἄλλων καὶ τὰ ἀκόλουθα ἔγραφον «Ἐπειδὴ ἂν δὲν γίνῃ καμμία οἰκονομία ὅλοι ἔχσιν νὰ φύγουν καὶ νὰ ἀφίσουν παντέρημα τὰ πτωχὰ Μοναστήρια. Δι' ἀγάπην λοιπὸν τῶν δυστυχῶν καὶ ἐξαιρέτως τῶν ἀρχαίων πτωχῶν Μοναστηρίων δεῖξον προθύμως βοήθειαν, καὶ ὁ μισθός σου θέλει εἶναι ἀπειρονπλάσιος παρὰ Θεοῦ». Καὶ δι' ἐτέρου πρὸς αὐτὸν ὀλοσφραγίστου γράμματος τῷ 1775 ἐβόων καὶ πάλιν: «Ἄν δὲν προφθάσῃ τὸ ἔλεος τῶν χριστιανῶν ἔκλεισαν τὰ Μοναστήρια, ὅθεν σὲ παπακαλοῦμεν νὰ μὴ ὀκνήσῃς».

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ εἰσὶ τὰ τοῦ ἡμετέρου ὑπερόχου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωακείμ ἔργα, ὧ σεβαστοί μοι Πατέρες, καὶ ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί, ἅτινα πολυσέλιδον τόμον ν' ἀποτελέσωσιν ἱκανὰ εἶσιν ἂν ἅπαντα λεπτομερῶς ἀναγραφῶσι. Πρὶν ἢ ὁμως τὸν περὶ αὐτοῦ ἐμὸν λόγον καταστρέψω, καθήκόν μου θεωρῶ νὰ δώσω τοῦτον καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ συνεργασθεῖσι, συνδοκιμασθεῖσι, καὶ συγκοπιᾶσαι ζειμνήστοις ἡμῶν Πατράσι, πρὸς ἀνέγερσιν τῆς καταστραφείσης Μετανοίας ἡμῶν. «Κατὰ τοὺς 1762, λέγει ὁ γράψας τὴν εἶδησιν πρὸς τοὺς μεταγενεστέρους, ἐν Χριστῷ ἀδελφός ἐν ἔτει 1793 — κρίμωσιν οἷς οἶδε Κύριος ὁ Θεός, Νοεμβρίου μηνὸς εἰσάτη ἡμέρα Κυριακῇ ἐπυροπολήθη καὶ ἐκάη τελείως τὸ Ἱ. Μοναστήριον . . .

δι' ὃ ἔκτοτε ὁ Ἀγιώτατος Γέροντας καὶ προστάτης καὶ κοινὸς ἡμῶν πατὴρ κύριος Ἰωακείμ, θεῖω ζήλω κινήθεις τῇ θεομῆ ἐπιστάσι τοῦ Μεγάλου Ἱεράρχου Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ ἠμπόρησεν ὁ γενναῖος οὗτος πατὴρ ἡμῶν καὶ ἀπόκτισεν αὐθις τοῦτο τὸ ἱερὸν Μοναστήριον, ὄχι μόνον εἰς τὸ πρῶτον κάλλος καὶ μέγεθος, ἀλλ' ἑκατοναπλασίως περισσότερον εἰς ἄπειρον χαρὰν τῆς εὐφροσύνης Ἀδελφότητος, ἣτις καὶ τοσοῦτον ἐκοπίασεν, ὥστε διὰ γλώσσης ἀδύνατον διηγήσασθαι τις διότι ἀντὶ ἰδρώτων αἷμα ἐστάλαζεν ἀπὸ τὰς ὀσίας αὐτῶν σάρκας. Ἐπειδὴ εἰς ὅλην τὴν κτίσιν τοῦ Μοναστηρίου μὲ τὸς ὄμους των οἱ ἀξιωμακάριστοι ἔφεραν πάσας τὰς ὕλας »

Καὶ ταῦτα μὲν, ὧ συμπανηγυρίζοντες σήμερον Ἀδελφοί, τὰ περὶ τοῦ μεγάλου γέροντος καὶ Πατρὸς ἡμῶν Ἰωακείμ. Μνημονεύσαντες ὅμως ὄσους ἀνωτέρω ἐμνημονεύσαμεν, ἠδυνήθημεν νὰ φέρωμεν σήμερον ἐνώπιον ἡμῶν ἅπαντας τοὺς διακεκριμένους, πάντας τοὺς διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑπερμολήσαντας ὑπὲρ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μετανοίας ; Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Τί περὶ τοῦ Γέροντος Σπυρίδωνος εἴπωμεν τοῦ τὴν ἀνασύστασιν αὐτῆς ἀναλαβόντος κατὰ τὸ σ. ἔ. 1493 μέχρι τοῦ 1500, μετὰ τὴν παντελεῖα καταστροφὴν καὶ ἐρήμωσιν αὐτῆς, ἀνηλεῖ δὲ σφαγὴν τῶν τότε ἐν αὐτῇ Πατέρων ὑπὸ τῶν ληστοπειρατῶν ; Ποῦ δὲ τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι ;

Μήπως δὲν συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν ὑπὲρ τῆς Μονῆς ἡμῶν μαρτυρησάντων, καὶ τοῦ ἰδίου δὲν ἀξιοῦνται πρὸς τοὺς Κτίτορας μισθοῦ, καὶ οἱ κατὰ τὴν φοβερὰν κρίσιν τῆς μεγάλης τοῦ 1821 Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἐναπομείναντες Πατέρες, καὶ μαρτύρια ἴσα πρὸς τὰ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Πέρσου ὑπομείναντες, καὶ πρὸς Κύριον μεταστάντες Χατζῆ Παρθένιος, Χριστοφόρος, Ἰωακείμ, Νικηφόρος, Δαμασκηνός, Διακο-Ἀνανίας, Παπα-Μητροφάνης, Παπα-Δανιήλ, Στέφανος, Ἰωάσαφ καὶ Παρθένιος ἐντὸς τῆς Μονῆς, Νικηφόρος ἐν τῷ ἐν Καρυαῖς Κονακίω, καὶ ἕτερος Δαμασκηνός ἐν τῷ Μύλῳ ; Ἀκούσατε πῶς περιγράφει τὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Νικηφόρος τις μοναχός, ἐν περισωθείῃ ἐπιστολῇ τῷ, πρὸς τινα ζητοῦντα πληροφορίας περὶ τοῦ ἀδελφοῦ του : « *Θεῖα χάριτι ὑγιαίνω καὶ γὰρ — ἔγραφεν ὁ Νικηφόρος — πλὴν οὐχ' ὡς θέλω. Καθότι ἀπὸ τὰς πίνδεινας καὶ χαλεπὰς συμφορὰς τοῦ καιροῦ, ὅπου ἐξ ἁμαρτιῶν μας φεῦ ! ἠκολούθησαν εἰς τοῦτο τὸ ποτὲ μὲν τίμιον καὶ Ἁγιον Ὄρος, νῦν δὲ οἴμοι ! βέβηλον καὶ ζοφῶδες, τοῦ ὁποίου τὰς συμφορὰς χεῖρ καὶ κάλαμος ἀνθρώπων δὲν δύναται νὰ περιγράψῃ καταλεπιῶς, ἀλλὰ χρήζουσιν ἕναν ἄλλον θρηνητικώτατον Ἱερεμίαν νὰ τὰς ἐκτραγωδήσῃ καὶ ἐν πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεισιράφῃ ὁ θυμὸς Κυρίου, ἀλλ' ἔτι ἡ χεῖρ αὐτοῦ ὑψηλὴ παιδεύουσα εἰσέτι καὶ νῦν ἡμᾶς, ἀπὸ μὲν τὸ ἐν μέρος μὲ τὰ ἀδιάκοπα μηνιαῖα τῶν στρατιωτῶν, ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο μὲ τὰς καταδρομὰς τῶν κατηράμενων ληστῶν* Καὶ τώρα οὔτε ἡ γῆ σπεύρεται, οὔτε οἱ ἀμπελῶνες καλλιεργοῦνται, οὔτε ἄλλο τι χρήσιμον ἐργόχειρον δουλεύεται, καὶ πολλοὶ καλόγηροι ἔφυγον ἐντεῦθεν κάκειθεν, ἄλλοι δὲ πάλιν ἀνηλεῶς ἐξ αὐτῶν ἐθανατώθησαν διὰ ποικίλων βροσάνων, καὶ ἄλλοι κούλοι καὶ μυσσεροὶ ἔμειναν Ἄχ ! ἀληθῶς πληροῦται εἰς ἡμᾶς τὸ τοῦ Προφήτου Ἱε-

ρεμίον λόγιον : « Πᾶσα κεφαλὴ εἰς πόνον, καὶ πᾶσα λύπη ἐν καρδίᾳ εἰς λύπην »* Ἀλλὰ μήπως αἱ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς θύρας τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς καὶ σήμερον ἔτι δρώμεναι ὀπαὶ ἐκ σφαιρῶν ὄπλων δὲν βεβαίωσι τ' ἀνωτέρω, δὲν ἐπιβεβαιώσι τὰ ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου γραφόμενα; Μήπως τὰ ὀστᾶ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων Πατέρων μας δὲν εὐρέθησαν κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν αὐτῶν τεθραυσμένα καὶ ἔλλιπῆ τρανώτατον μαρτύριον τῶν ὄντων ἐκεῖνοι ὑπέστησαν κακώσεων; Ἡ μήπως μεταξὺ τῶν εἰς Θεσσαλονίκην ὡς ὁμήρων ἀπαχθέντων καὶ ἐν ταῖς ἐκεῖ φυλακαῖς σφαιρασθέντων 82 Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν δὲν συγκατελέγοντο καὶ Γρηγοριάται Μοναχοί; Ἡ μήπως ἐκ τῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀποσταλέντων 12 Ἀγιορειτῶν Πατέρων, ἐξ ὧν εἰς ἐτελεύτησε καθ' ὁδὸν οἱ δὲ λοιποὶ ἐθανατώθησαν, δὲν ὑπῆρχε καὶ τις ἐκ τῶν Γρηγοριατῶν οὓς ἀνέκαθεν θερμὸς διέκρινε πατριωτικὸς ζῆλος;

Πῶς δὲ σιωπήσωμεν, μνημοσύνου τελουμένου σήμερον Ἀδελφοί, καὶ τοῦ ἐξ Ἰσου Μεγάλου Ἀγιορείτου, τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος ἡμῶν Ἀρχιμανδρίτου Συμεῶν, ὅστις οὐ μόνον τὴν γεννέτεραι αὐτοῦ Τρίπολιν καὶ τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονήν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὅλην Ἀγιορειτικὴν Ἀδελφότητα ἐτίμησε; Μέγας ἀληθῶς προσήκει λόγος διὰ τὸν Συμεῶν, ὅστις ὡς ὁ Ἰωακείμ εἰς ἀρχαιοτέρους ὡς εἶπομεν χρόνους, οὕτω καὶ οὗτος παραιτηθεὶς τῶν καθηκόντων τοῦ ὑπογραμματέως παρὰ τῇ Ἱ. Κοινοῦτι προσῆλθεν εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονήν κατὰ Μάϊον τοῦ 1859 ἀληθῶς θεόπεμπτος, διότι εὔρε ταύτην οἰκονομικῶς κατὰχρεων καὶ διοικητικῶς παραημελημένην, ἐξηρθρωμένην, ἔνεκα τῶν ἐρίδων τῶν δύο πρὸ αὐτοῦ Ἡγουμένων, μὲ τὰ Μετόχια αὐτῆς εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν, μὲ τὸ ἐνταῦθα αὐτῆς δάσος τελείως ἐγκαταλελειμμένον, μὲ δανειστὰς κυριολεκτικῶς εἰς σατράπας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἡμῶν καταστάντες, ὡς πάμπολλαι περισωθεῖσαι ἐπιστολαὶ μαρτυροῦσι, καὶ ὡς οἱ πάντες, ἐξ αὐτοφίας μὲν οἱ σύγχρονοι, ἐξ ἀκοῆς δὲ οἱ μεταγενέστεροι γνωρίζομεν ὅτι, καὶ ὑπὸ περιορισμὸν ἐτέθη προσκληθεὶς ἐν τῇ Ἱ. Μ. τοῦ Βατοπαιδίου περὶ τὰ 1875, καὶ δὲν θ' ἀπελύετο ἐξ αὐτῆς ἂν μὴ τις Ἀναγνώστου τοῦνομα, ἐδάνειζεν τῷ Συμεῶν τὰ πρὸς τὸν Βατοπεδινὸν Σατράπην δανειστὴν ὀφειλόμενα. Τί δὲ ὁ ἀγῆρω μνήμης Γέροντος Συμεῶν ἐποίησατο ὑπὲρ τῆς Ἱ. Μετανοίας ἡμῶν, καὶ ποία ἢ κατὰ Χριστὸν πολιτεία αὐτοῦ, ὡς Μοναχοῦ καὶ Καθηγουμένου ἐπὶ ἐξ καὶ τεσσαράκοντα συναπτὰ ἔτη;

Τὸν προσήκοντα Αὐτῷ μεγαλοπρεπῆ στέφανον τιμῆς θαυμάτης καὶ ἐπαίνων μεγάλων, ἄτολμος ἐγὼ νὰ πλέξω, ἐφ' ὅσον ἀκούω τὴν φωνὴν τίνος; Τῆς Μητρὸς ἡμῶν Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, ἣτις διὰ τοῦ ἀπὸ τοῦ 1901 σ. ἔ. γράμματος Αὐτῆς βροντοφωνεῖ τοιαύδε : « Ὁσιώτατε Ἡγούμενε τῆς ἐν Ἀθῶν Βασιλικῆς καὶ Πατριαρχικῆς Μονῆς τοῦ Γρηγορίου, κὺρ Συμεῶν. Ἡμεῖς τε προσωπικῶς ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γινώσκομεν, ἀλλὰ καὶ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἢ κατὰ καθῆκον διερευνῶσα καὶ παρακολουθοῦσα τὰ κατὰ τὰς εὐαγγεῖς Μονὰς, καὶ περὶ τῶν ἰθνητότων ἐνήμερος διατελεῖ οὖσα, περὶ τῆς ἐν ἄκρᾳ ἀφοσιώσεως καὶ φιλοθῆφ ζήλω ἐπιμελείας τῆς Αὐτῆς Ὁσιότητος, ἣτις ἀπὸ τεσσαράκοντα καὶ πλέον ἐτῶν διαρκῶς Ἡγουμενεύουσα τῆς εὐαγοῦς ταύτης Μονῆς, οὐ μόνον τὰ κατ' ἐνὶ τὴν καλῶς καὶ χρησίμως διήκησε καὶ διερ-

* ΣΗΜ.—Γερασίμου Σμυρνάκη «Τὸ Ἅγιον Ὄρος» σελ. 183.

ρόθμισεν ἢ μᾶλλον ἀνώρθωσεν ὅλως ταύτην ἐν ἀνωμάλῳ καὶ δυσχερεῖ θέσει κειμένην, ἀλλὰ καὶ πολιεῖαν ἐπεδείξατο συνετήν, καὶ ἦθος μειριόφρον, καὶ ἀρετὴν Χριστιανικὴν, οἷα ὄντως τοῖς εἰς Θεὸν ἀφωσιωμένοις ἐμπρέπουσιν »

Ὅταν λοιπὸν ἡ Μήτηρ ἡμῶν Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ μὲ τὸ βαρὺ Αὐτῆς κῦρος ἀποκαλεῖ τὸν Γέροντα Συμεὼν ἀνορθωτὴν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μετανοίας, καὶ ἀρετῆς Χριστιανικῆς γεκοσμημένον, ὅταν τὰ πράγματα αὐτὰ μαρτυροῦσι καὶ ἐπιβεβαιουῦσιν, οἷα ἡ ἐκ τῶν χρεῶν ἀπολύτρωσις, ἡ τῶν κτιρίων τῆς Μονῆς διπλασίασις, ἡ τῶν Μετοχιῶν ἀνάπτυξις καὶ ἀκμή, ἡ τοῦ Διοικητικοῦ τῆς Μονῆς συστήματος διαρρύθμισις καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα· ὅταν πάντες οἱ ἐπίσημοι ὁμογενεῖς τε καὶ ξένοι οἱ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἡγουμενείας του τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν ἐπισκεψάμενοι, ἐν σεβασμῶ καὶ θαυμασμῶ περὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Συμεὼν ἀποφαίνονται, οὔτοι μὲν τὰς Χριστιανικὰς ἀρετὰς ἀποθαυμάζοντες, ἄλλοι δὲ τὴν διοικητικὴν δεινότητα ἐξαιρόντες, τὸ ἀγνὸν δὲ καὶ πατριωτικὸν ἐκείνου αἴσθημα ἐγκωμιάζοντες, τίς ἀπομένει μοι λόγος, καὶ τί νὰ συμπληρώσω ἐγὼ ὁ ταπεινὸς ἐκείνου πνευματικὸς υἱὸς δύναμαι;

Δὲν εἶνε καὶ τῆς ἀληθείας ὀλιγώτερα ὅσα περὶ τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος ἡμῶν Συμεὼν ἀναφέρομεν; Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἐνθυμεῖται τὴν γόησσαν ἐκείνου φωνήν, κατὰ τὰς τελευταίας τῆς ζωῆς του στιγμὰς, ὅποτε προσκαλῶν παρ' ἑαυτῶ ἕνα ἕκαστον ἡμῶν ἔδιδεν ἡμῖν καὶ ἐλάμβανε παρ' ἡμῶν συγχώρησιν; Καὶ τίς ἐξ ἡμῶν ἐλησμόνησε τοὺς τελευταίους ἐκείνου λόγους ὅτε ἐν τῇ διηνεκεῖ αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ποίμνης αὐτοῦ μερίμνη, δὲν παρέλειψε καὶ τὸν ἐπάξιον αὐτοῦ διάδοχον, τὸν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἤδη γενόμενον, Ἱερομόναχον Ἰάκωβον τοῖς Ἱερομονάχοις καὶ γεροντοτέροις νὰ ὑποδείξῃ;

Καὶ δικαίως. Διότι καὶ ὁ μακαρίᾳ τῇ λήξει ἐπὶ πενταετίαν ὅλην τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μετανοίας Ἡγουμενεύσας οὐκ ἴσχυσε ὑπῆρξεν Ἀγιορειτικὴ φυσιογνωμία. Ὁ Ἰάκωβος πρὶν ἢ ἀναδειχθῆ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς Ἡγούμενος ἀντεπροσώπευσε ταύτην ἐπὶ δώδεκα ὅλα ἔτη παρὰ τῇ Ἱερᾷ Κοινότητι. Καίτοι δὲ εἰς χρόνους ἐξαιρετικῶς χαλεποὺς ἀντιπροσώπευσε ταύτην, ἐν τούτοις ἠδυνήθη διὰ τῶν ἐξόχων αὐτοῦ ἀρετῶν καὶ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα νὰ τιμήσῃ, καὶ τῆς Μετανοίας του τὸ κῦρος νὰ συγκρατήσῃ καὶ ἐπιβάλλῃ, καὶ τὰ Ἀγιορειτικὰ συμφέροντα νὰ προασπίσῃ διὰ τῆς ἀνδρικής καὶ πατριωτικῆς ἀπὸ τε Ἀγιορειτικῆς καὶ γενικῆς Ἑλληνικῆς ἀπόψεως, καὶ συνετῆς πολιτείας του. Ὁ Ἰάκωβος ὑπῆρξε πιστὸς καὶ ἐλικρινῆς ἐκπληρωτὴς τῶν Ἡγουμενικῶν αὐτοῦ καθηκόντων. Ἀτυχῶς ἀπῆλθε πρὸς Κύριον μετὰ ὀλιγοχρόνιον — πενταετὴ μόλις — Ἡγουμενίαν, καὶ νέος εἰσέτι, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ πραγματοποιήσῃ ὅσα μεγάλα ὑπὲρ τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μετανοίας καὶ ὑπὲρ τοῦ ὅλου Ἁγίου Ὄρους ἐμελέτα. Καὶ θέλει παραμείνῃ παράδειγμα αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ ἀπεριγράπτου ὑπομονῆς πᾶσιν ἡμῖν, χάριν τῆς ἀγαπητῆς αὐτῷ Ἱερᾶς Μετανοίας του, ἧς τὸ κῦρος καὶ τὰ συμφέροντα ὑπεστήριξε καὶ ὑπερήσπιζε μὲ ὑπεράνθρωπον ἀγῶνα καὶ ἀνδρικότατον σθένος.

Τὸν λόγον ποιούμενοι περὶ Συμεὼν καὶ Ἰακώβου ὁμιλοῦμεν πλέον περὶ

συγχρόνων ἡμῶν. Καὶ ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ αἰσθανώμεθα ἰδιαιτέραν τινὰ τιμὴν καὶ ὑπερηφάνειαν διότι οὐμόνον ἐπὶ ἀρχαία πατραγαθία σεμνυνόμεθα, ἀλλὰ καὶ συγχρόνου ἐξόχους ἀνδρας ἢ Ἱερὰ ἡμῶν Μετανοία νὰ ἐπιδείξῃ δύναται, παράδειγμα ἡμῖν πρὸς μίμησιν ἀείποτε προκειμένους.

Ἴδου λοιπὸν προγόνων καὶ ποίων κτιόρων μνημόσυνον τελετὴν τελοῦμεν σήμερον, Ἀδελφοί. Καὶ ἀκούω ὑπὲρ αὐτῶν τὴν τῆς ἀποκαλύψεως φωνὴν λέγουσαν : «Γράψον, Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι. Naί, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν, τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν.»

Χαίρετε ψυχαὶ τρισμακάριαι τῶν πατέρων ἡμῶν τῶν ἐν Ἁγιότητι, Ὁσιότητι καὶ Δικαιοσύνῃ διαπρεφάντων καὶ πρὸς τὴν οἰκείαν εὐγένειαν ἐπανελθόντων. Ψυχαὶ τὸν Μέγαν Δεσπότην καὶ πρότερον καὶ νῦν μετὰ παρηγορίας ἐνορῶσαι. Ἐλθετε πρὸς στιγμὴν, καταλείψατε τὰς αἰωνίους σκηνὰς καὶ ἐπιφοιτήσατε νοερῶς ἐφ' ἡμᾶς τὰ πνευματικὰ τέκνα Σας, τὰ καθ' ἐκάστην ἡμέραν προσβολαῖς τῶν δαιμόνων βαλλόμενα, καὶ τῆς ἀντιλήψεως ὑμῶν χηρίζοντα. Μὴ διαλείπετε τοῦ προσβεῦν πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον Θεὸν ὑπὲρ τῆς ποιμένης Ὑμῶν, ἣν ἐκ ψυχῆς ἠγαπήσατε, ὑπὲρ ἧς πολλοὺς ἰδρῶτας καὶ αἵματα ἐχύσατε, καὶ μέχρι θανάτου ἠγωνίσθητε ὅπως ῥύσητε ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ζόφου τῶν παθῶν. Καὶ γὰρ οἴδατε τὸ τῆς προαιρέσεως ῥάθυμον καὶ εὐόλισθον, καὶ πρὸς κακίαν ὀξύροπον. Διὰ τοῦτο δυσωποῦμεν ὑμᾶς, ἵνα ὡς ἐν τῷ μοχθηρῷ τούτῳ καὶ πολυδύνῳ καὶ ἀπατεῶνι καὶ πλάνῳ βίῳ, ὀδηγοὶ καὶ καθηγηταὶ ἡμῶν ὑπήρξατε σωτήριοι, οὕτως, εἴπερ ποτε καὶ νῦν, ὡς τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι παριστάμενοι, ἐνισχύσατε καὶ τὸν ἤδη πνευματικὸν ἡμῶν πατέρα Ἀρχιμανδρίτην Γεώργιον, ὃν ἡ Θεία Πρόνοια ἐδικαίωσε Καθηγούμενον καὶ ἀνέρχασθαι τὸν ὑφ' ὑμῶν οὕτω δοξασθέντα Ἱγουμενικὸν θρόνον μετὰ τῶν περὶ Αὐτὸν Προϊσταμένων, καὶ φωτίσατε αὐτοὺς ὀδηγεῖν τὴν Ἱερὰν ταύτην Ἀδελφότητα εἰς νομὰς σωτηρίους, ὅπως ἤρεμον καὶ γαλήνιον τὸν μικρὸν τῆς παροικίας ἡμῶν χρόνον βιώσαντες, ἴλεον καὶ εὐμενὲς τὸν ἀδέκαστον κριτὴν εὐρωμεν ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Πρὸς ὑμᾶς δέ, Ἀδελφοί, τοὺς τιμῶντας τοὺς πνευματικοὺς ἡμῶν Πατέρας, πρὸς ὑμᾶς ἀπευθύνω τὰς τελευταίας τοῦ λόγου μου στροφάς.

Εἴτινες μεταξὺ τῶν μεταστάντων πρὸς Κύριον Κτιόρων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μετανοίας τὰ πνευματικὰ ἀσθενέστεροι, ὡς περιβεβλημένοι τὸ ἀσθενὲς τοῦ ἀνθρώπου σαρκίον, ἐν τῷ διάπλῳ τοῦ πολυκυμάντου τούτου τρισμαγίστου ὠκεανοῦ τῆς ζωῆς, προσέκρουσάν πως ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων καὶ τοῦτο «ὅπως μὴ κανχήσῃται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πᾶσα σὰρξ», κατὰ τὸν Ἀπόστολον, τοὺς νοεροὺς ἡμῶν ὀφθαλμοὺς πρὸς Κύριον ὑψώσατε καὶ δεηθῆτε μετ' ἐμοῦ : « Ὑψιστε Θεὲ Παντοκράτορ, Θεὲ τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, τὰς ψυχὰς τῶν ἀοιδίμων κτιόρων, ἀνακαιριοτῶν, διαρρηθμιστῶν, Καθηγουμένων καὶ πάντων τῶν προαπελθόντων πατέρων καὶ ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης ἐν τοῖς κόλλοις Σου ἀνάπαυσον. ΑΜΗΝ».

